COLECTIA MASCA ROSIE

JEAN DE MAISTRES

BAL MASCAT

O AVENTURĂ A CĂPITANULUI BENOIT

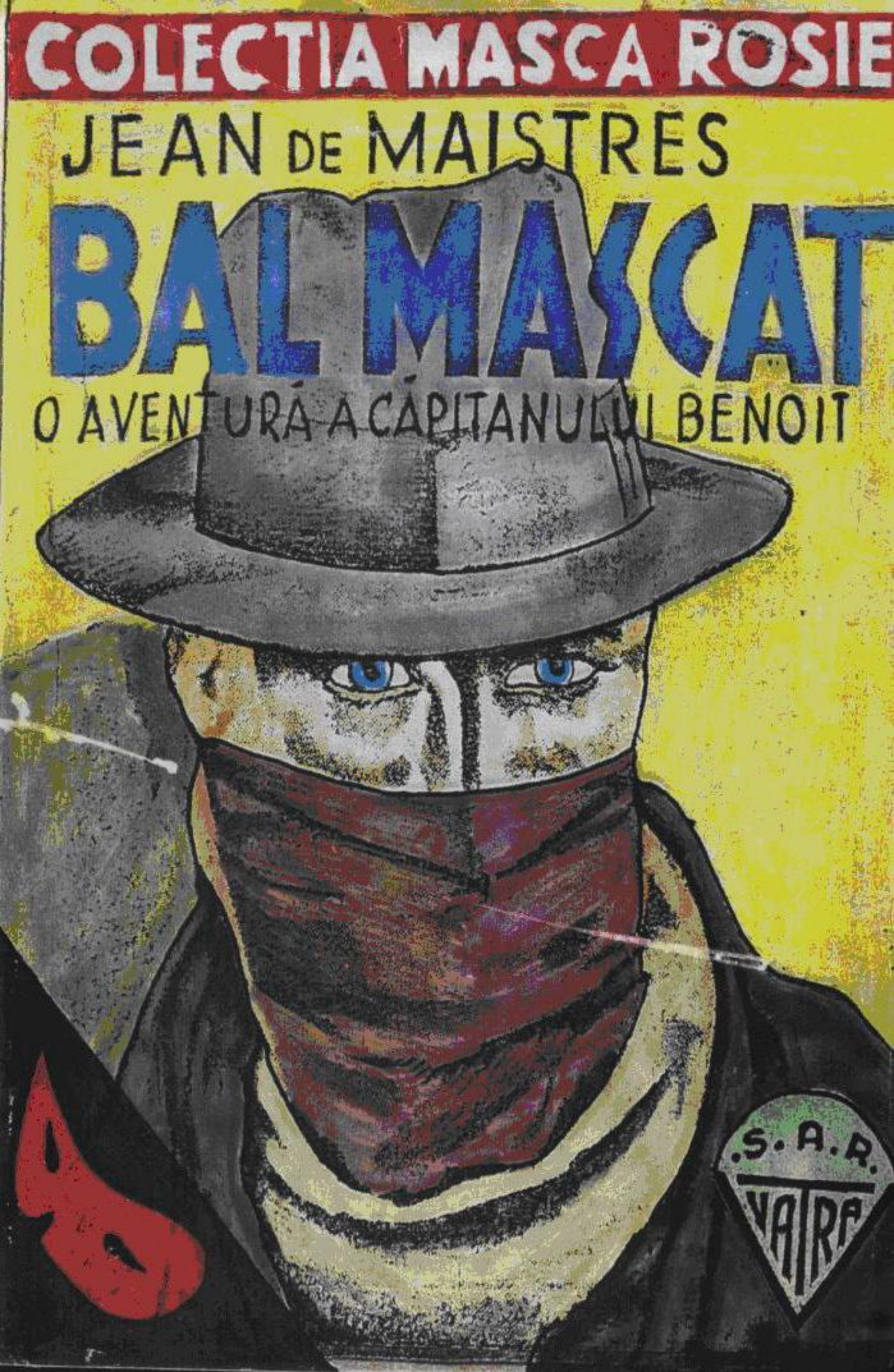

COLECTIA „ATLANTIS"

APARE SUB INGRIJIREA LUI

DUMITRU LAMBRU

13

BAL MASCAT

de **JEAN DE MAISTRES**

EDITURĂ
„VATRA"
.S.A.R.

BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU, 8 — TELEFON 4.61.40

CAP. I.

IN CARE SE PETREC LUCRURI CIUDATE LA „CASA SINGURATECĂ".

Intr'un amurg cenuşiu de toamnă, vântul şuera jalnic peste câmpia pustie care înconjoară „Casa Singuratecă". Casa, în aparenţă pustie, se înălţa pe malul râului; toate obloanele erau închise, grădina năpădită de ierburi sălbatece părea părăsită de mult timp; cei câţiva copaci, desgoliţi, scuturaţi de vânt, completau înfăţişarea sinistră a peisagiului. Nimeni n'ar fi putut trece pe acolo fără a se cutremura de frică şi fără a-[illegible] instinctiv gulerul în jurul obrazului ca pentru a se apăra de o eventuală vrajă. De altfel, în oraşelul învecinat circulau diferite legende cari apărau accesul casei mai bine decât nişte ziduri uriaşe sau nişte întărituri de necucerit. De altfel

aceasta părea să fie şi părerea unuia dintre cei doi bărbaţi cari se îndreptau spre ea.

— „Admirabil! remarcă el înainte de a trece grilajul dela intrarea grădinii. O locuinţă ca aceasta este locul visat.

Vorbea o franceză perfectă, cu un slab accent străin. Tovarăşul său îl aprobă brusc:

— „Eu, găsesc că este un loc blestemat. Dar, de vreme ce nu voiai cu nici un chip la Paris, m'am gândit că locul acesta foarte apropiat de capitală ţi-ar conveni.

Cei doi bărbaţi urcară încetişor aleea.

— „Iţi voi spune motivele la timpul potrivit, răspunse scurt primul. Dar... ce se aude? Se întoarse brusc apucându-şi însoţitorul de braţ.

— „Nimic, făcu celalt, enervat. Rămaseră amândoi nemişcaţi, încercând zadarnic să străpungă întunecimea tufişurilor.

— „De ce te temi?

— „Mi s'a părut că aud trosnind nişte crengi în urma noastră, caşi cum am fi fost urmăriţi, răspunse el desfăcând strânsoarea. Poate că era vântul.

— „Desigur că vântul era, mormăi celalt. Pentru Dumnezeu, Zabolev, dacă şi un fir de paiu care se mişcă te turbură într'atât, n'ar fi trebuit să alegi locul acesta primejdios pentru întâlnire. Dar... să intrăm, probabil că sunteţi aşteptaţi. Trebue să terminăm repede, căci tre-

bue să te întorci pe bord înainte de ivirea zorilor.

Omul care fusese numit Zabolev, îl urmă pe celalt fără a mai scoate un cuvânt. Se opriră pe pragul uşii şi primul dintre cei doi bărbaţi bătu de trei ori în uşă. Era un semnal convenit căci, numaidecât, se auziră paşi, uşa se deschise cu băgare de seamă, şi cel care era îndărătul ei scoase un suspin de uşurare.

— „In sfârşit ai venit d-le Waldock!

— „Bună seara, Bert. Urmaţi de Zabolev, intrară şi uşa se închise în urma lor. Avionul prietenului nostru a avut o oarecare întârziere. Toată lumea este aici?

— „Da, răspunse celalt, suntem toţi prezenţi. Apoi, coborînd vocea:

— „A adus banii?

— „Ţi se va spune asta numaidecât, spuse Waldock repede. Unde sunt?

— „Aici, d-le Director! Bert deschise o uşă din dreapta. S'au aşezat pe pământ, podeaua este mai rezistentă decât scaunele.

Două lumânări, lipite direct de masă, luminau chipurile celor cinci bărbaţi ghemuiţi lângă perete. Trei dintre ei, cu înfăţişarea de flămânzi, aparţineau desigur acelei categorii de indivizi, din marginea societăţii, în stare de orice şi de nimic, şi trăind mai ales din expediente; ceilalţi doi, îmbrăcaţi cu un prost gust isbitor, erau nişte Evrei cari făceau, după cât se părea, comerţ cu

bijuterii ieftine. Şezând mai laoparte, ei vorbeau în şoaptă şi tăcură brusc la deschiderea uşii; aruncară noilor veniţi o privire cercetătoare.

Abea dacă se uitară la Waldock; toată atenţia lor era concentrată asupra străinului Zabolev. Bert fu acela care rupse cel dintâi tăcerea.

— „Ce facem, d-le Director?

Cu un gest brusc, Waldock îl opri şi înaintă spre masă.

— „Domnilor, iată-l pe d-l Zabolev; suntem puţin în întârziere, dar n'am putut face altfel. Vă va spune el însuş pentru ce ne-am întrunit aici şi nu în Montmartre ca de obicei.

Se dădu înapoi pentru a-l face pe Zabolev să înainteze; acesta, aplecat înainte, cu amândouă mâinile sprijinite de masă, începu:

— „Domnilor, v'am cerut, prin mijlocirea prea bunului meu prieten D-l Waldock, să veniţi aici astă seară, pentrucă, din sursă sigură, Parisul nu mai este sigur. Două-trei fapte recente sunt semnificative în privinţa aceasta.

— „Cari fapte? întrebă Bert repede.

— „Vă vorbesc... reluă Zabolev blând, şi Bert îşi plecă, ruşinat, capul. Şeful nostru, cu care am fost împreună eri seară, are precizări în privinţa aceasta.

— „L-ai văzut pe şef ieri? întrebă Waldock, cu glas tremurător. Aşadar este în Olanda?

— „A fost aseară pela ora şase, răspunse Zabolev cu un zâmbet imperceptibil. Nu ştiu mai

bine decât d-ta unde se află în clipa de faţă.

— „Unde-i personagiul acesta, cu care ni se împuie urechile, şi care nu-i de văzut niciodată, întrerupse unul dintre oameni, cu glas bătăios.

— „El este Şeful, replică celalt, fixând asupra lui o privire pătrunzătoare. Asta să-ţi ajungă!... Dar, nu cumva are oblonul ăsta o crăpătură, întrebă el arătând fereastra din faţa lui.

— „Nicio importanţă! spuse Bert, numai fantomele ne-ar putea pândi.

— „Cu toate acestea, fii drăguţ şi astup-o, porunci Zabolev.

Unul dintre evrei se sculă şi bagă batista în gaură. Timp de câteva clipe toată lumea tăcea, numai ţipătul unei cucuvele rupse tăcerea.

Zabolev reluă:

— „Pentru a ne întoarce la ceeace vă spuneam, trei dintre emisarii noştri, purtători de mesagii şi, mai mult încă, de bani, au dispărut în ultimele săptămâni; alţi doi au fost atacaţi şi prădaţi, apoi, pentru motive necunoscute, repuşi în libertate. Aceştia din urmă ne-au informat.

— „Drace, murmură Bert, nu cumva este poliţia?

— „Este mult mai grav! răspunse Zabolev calm, şi Bert scoase un suspin de uşurare. Dacă informaţiile noastre sunt exacte, avem deaface cu o bandă de răufăcători, absolut fără scrupule şi fără milă, şi care pare în curent cu planurile noa-

stre cele mai secrete, tot atât de bine cât şi noi. De poliţie te păzeşti mai uşor. Şi deşi activitatea noastră este legală, totuşi nu ne putem adresa autorităţilor. Amintiţi-vă rolul pe care l-am jucat la Dieppe, acum câteva luni. M'a costat deportarea. Prin urmare nu trebue să fiu găsit aici în noaptea asta.

— „Aveţi vreo informaţie asupra acestei bande? întrebă Evreul care astupase crăpătura oblonului.

— „Ştiu numai că sunt mascaţi şi îmbrăcaţi cu nişte vestminte lungi, negre. Sunt înarmaţi şi Petrovsky, unul dintr'ai noştri, eliberat de ei, stăruie mult asupra unui punct: şeful bandei este un om de o forţă nemaipomenită. Spune... Ah! Dumnezeule!

Vocea i se zugrumă şi toţi ceilalţi, îngroziţi, se sculară dintr'o săritură şi se refugiară într'un colţ al camerei.

Pe pragul uşii apăruse o siluetă uriaşă, îmbrăcată în negru şi mascată. In fiecare mână ţinea câte un revolver, îndreptat împotriva ocupanţilor. In urma lui, pătrunseră în cameră, o jumătate duzină de oameni, mascaţi şi ei, şi se aliniară lângă el: un adevărat tablou din timpul Inchiziţiei.

— „Apropiaţi-vă toţi de masă! spuse uriaşul mascat. Şi ca nişte mieluşei, toţi se supuseră, afară de Bert, care nu era lipsit de curaj. Dar

mici ei nu rezista prea mult: ceva îl izbi în frunte şi se prăbuşi la pământ.

— „Puneţi în rând toate slugile astea. Şi într'o clipă fură toţi aliniaţi. Uriaşul mascat se uită la fiecare în parte.

— „O adunătură destul de respingătoare, remarcă el. Cine sunt specimenele acestea din dreapta?

— „Sunt trei dintre funcţionarii mei, răspunse Waldock, cu un aer sfidător, şi aş dori să ştiu...

— „Vei afla la timpul său ceeace va trebui răspunse vocea profundă, şi întorcându-se către oamenii mascaţi:

— „Ştiţi ceva despre aceşti trei funcţionari?

Nu se auzi nici un răspuns şi şeful făcu un semn. Numaidecât, cei trei oameni îngroziţi fură apucaţi pela spate şi aduşi înaintea lui.

— „Ascultaţi-mă, ticăloşilor. Prietenilor mei şi mie nu ne place felul vostru de activitate. Vă pitiţi prin locuri pustii pentru a urzi comploturi odioase: aventura nu vă interesează întru nimic, banii sunt singura voastră preocupare. Să nu vă mai văd! Uşa se închise în urma lor, şi a doi oameni mascaţi. Urmă o corecţie energică, judecând după zgomot, apoi cei doi mascaţi se înapoiară singuri.

— „Au plecat, anunţă unul dintre ei; le-am arătat drumul.

— „Bine, spuse şeful. Să continuăm inspecţia. Cine sunt aceşti doi evrei?

Unul dintre oameni se apropie de ei şi după ce-i examină, şopti la urechea şefului.

— „A! foarte bine, spuse acesta. Avem leacul. Aduceţi biciul. Şi cei doi Evrei fură apucaţi pe dată, pedepsiţi sdravăn şi duşi afară.

— „Ce aveţi de gând să faceţi cu ei? murmură Waldock.

— „Să-i bag în maşina numărul 3 care-i va duce la Paris. Aşadar, Zabolev, ai venit totuş. N'a fost o imprudenţă?

— „Cine eşti d-ta, murmură Zabolev, cu buzele tremurătoare.

— „Un colecţionar de curiozităţi! Colecţionez îndivizi de teapa voastră. Poliţia v'ar fi arestat astă seară dacă n'aş fi intervenit.

— „Ce spui? întrebă celalt aspru.

— „La sosirea noastră am descoperit cu surprindere că poliţia vă împresura; casa aceasta este foarte frecventată astă seară!

— „Poliţia! mormăi Waldock uluit.

— „...Având în frunte pe Inspectorul Renodat. Aceasta mi-a schimbat întru câtva planurile.

— „Şi unde este acum? exclamă Waldock.

— „Pe Dumnezeu, domnule, cine eşti? întrebă Zabolev.

— „După cum ţi-am spus deja, un colecţionar de curiozităţi. Unele le păstrez, de altele mă scap după cum ai putut s'o vezi.

— „Şi ce vrei să faci cu mine?

— „Să te păstrezi Deocamdată eşti d-ta poaba colecţiei mele.

— „Lucrezi împreună cu poliţia? mai întrebă Zabolev.

— „Până acum nu ne-am ciocnit; chiar şi astă seară, cred că lucram în acelaş scop. Şi pentru a-l realiza, vom fi fără cruţare, Zabolev. La fel cu voi, lucrăm în umbră. Avem în mână o carte mare — n'o vom lăsa să ne scape şi vei fi bine păzit, — ne mai lipseşte încă Asul de atu. Presupunând că el este acela care te-a trimis.

— „Refuz să răspund.

— „Inutil; lucrul este evident. Dar să nu pierdem timpul. Banii, Zabolev!

— „N'am bani.

— „Nu ştii să minţi. Repede, căci n'avem timp.

Cu o înjurătură, Zabolev scoase din buzunar un săculeţ de pânză pe care-l aruncă pe masă. Celalt îl luă şi verifică conţinutul.

— „Văd nişte perle şi nişte pietre care au aparţinut, probabil, unei doamne de curând asasinată, spuse el.

Se întoarse către el.

— „Căutaţi-l şi pe Waldock la fel.

Oamenii se repeziră.

— „Nimic altceva, spuseră ei, afară de hârtiuţa aceasta.

Zabolev tresări.

— „Nu prea cu minte, spuse şeful, lucrurile acestea se încredinţează mai bine memoriei. O a-

dresă, după cât văd, No. 5, Rue Bastille. A! iată că învie prietenul nostru. Se uită la Bert care se ridica frecându-şi ceafa. Numărul patru, administrează-i tratamentul obişnuit.

Omul pe care şeful îl numise numărul patru, se repezi la Bert care, în mai puţin de un minut, căzu înapoi pe spate, complet inconştient, în timp ce un miros de cloroform se răspândea în cameră.

— „Acum, la drum, seara a fost mănoasă.

— „Şi cu mine ce faceţi, mormăi Waldock. Băgaţi de seamă, am prieteni foarte influenţi cari... cari... vor interpela în Parlament dacă... dacă...

— „Domnule Waldock, îţi pot garanta că li se vor da toate lămuririle, răspunse şeful cu blândeţe.

La un semn al şefului, cei doi bărbaţi fură apucaţi şi legaţi, apoi scoşi afară împreună cu Bert. Inainte de a închide uşa, şeful mai aruncă o privire de jurîmprejurul odăii goale, stinse cele două lumânări şi plecă. După câteva clipe, două automobile rulau pe drumul de ţară; era tocmai miezul nopţii. In urma maşinilor, casa se profila pe cerul întunecat. Nimeni nu scoase un cuvânt înainte ca prima maşină să fi ajuns la şosea.

Şeful, care conducea, întrebă:

— „Ce mai face Bert?

— „Doarme ca un îngeraş, spuse celalt aruncând o privire fugară spre fundul maşinii.

Timp de zece mile, rulară în tăcere, apoi la

o răscruce de drumuri, prima maşină se opri şi şeful coborî. Se apropie de maşina cealaltă şi parlamentară câtva timp cu cel care o conducea. Zabolev şi Waldock, pe bancheta din spate, păreau să doarmă liniştiţi.

— „Aşadar, noapte bună, dragul meu; procedează ca de obicei.

— „Bine, răspunse conducătorul. Pe curând!

Şi o apucă spre dreapta, în timp ce şeful privea cum se pierde încet în noapte lumina dinapoi a maşinii. Se urcă apoi într'a lui şi se îndreptă spre cartierele mărginaşe ale capitalei. La un moment dat, el murmură, cu o lucire de bucurie în ochi:

— „I-am băgat bine în sperieţi, altfel n'ar fi trimes niciodată în Franţa pe un interzis de însemnătatea lui Zabolev. Insemna să alarmeze, cu siguranţă, poliţia.

— „Mă tem de ea şi n'o uit, răspunse tovarăşul său.

Şeful începu să râdă:

— „Poliţia! Mă'nsărcinez eu cu ea!

CAPITOLUL II.

IN CARE SIGURANŢA GENERALĂ SE TREZEŞTE ŞI SE NELINIŞTEŞTE

D-l Raoul Blanchard, răsturnat în fotoliul său, fixa plafonul, cu un aer îngrijorat.

Cu mâinile înfundate în buzunare, cu picioarele-i lungi întinse sub biurou, el părea să cugete. Din camera alăturată se auzea ţăcănitul monoton al unei maşini de scris. Miile de zgomote ale străzii, intrau prin fereastra deschisă.

După un timp, D-l Blanchard închise ochii, însă nu pentru a dormi, cum s'ar fi putut crede. Directorul Cercetărilor criminale era intrigat de raportul întins în faţa lui. Rămase vreo zece minute absolut nemişcat, apoi se aplecă şi apăsă pe un buton. Maşina de scris se opri numaidecât şi o secretară îşi făcu apariţia.

— „D-şoară Mony, spuse d. Blanchard, aş

dori să știu dacă inspectorul Renodat este aici; dacă este, cheamă-l, te rog, imediat.

Ușa se închise în urma tinerei fete și d. Blanchard se sculă și începu să măsoare încăperea în lung și'n lat. Se opri o clipă în fața ferestrei și gândi cu glas tare:

— Și doar Renodat nu-i o minte visătoare; ba e chiar spiritul cel mai pozitiv pe care l-am văzut vreodată. Cu toate acestea...

Aruncă o privire asupra raportului întins pe biurou.

Era raportul lui Renodat, care relata o poveste stranie care se petrecuse noaptea trecută. D-l Blanchard se apropie și răsfoia din nou hârtiile lui Renodat când îl anunță secretara pe acesta din urmă.

Desigur că înfățișarea inspectorului îndreptățea pe deplin părerea șefului său: era tipul munteanului scund, foarte puternic și aspru, dar al cărui ochi binevoitori desmințeau vocea guturală.

— „Ce dracu înseamnă toate astea, Renodat, întrebă superiorul, după ce se închise ușa.

— „Aș vrea și eu s'o știu, Domnule, spuse celalt grav. In viața mea n'am fost tras pe sfoară în așa hal.

D-l Blanchard îi oferi un scaun și se așeză și el în fața biroului.

— „Ți-am citit raportul, spuse el continuând să zâmbească, și, sincer vorbind, Renodat, dacă ar fi venit dela altcineva n'aș fi crezut o iotă.

la o ţigară şi istoriseşte-mi în voie toată povestea.

Renodat îşi aprinse ţigara şi se reculese o clipă. Era un om căruia îi plăceau lucrurile frumos rânduite şi directorul îl aşteptă cu răbdare să înceapă.

— „Ei bine, domnule, porni în cele din urmă inspectorul, aseară la ora zece, după cum fusese convenit, am încercuit complet casa suspectă de lângă St. Cloud; trimisesem doi oameni ca cercetaşi şi când am sosit pela nouă şi treizeci împreună cu sergentul André şi alţi şase oameni, ei mi-au spus că erau nouă oameni înăuntru, printre cari şi Zabolev, Fusese urmărit din Montmartre şi era însoţit de încă un om. Cei doi pândari ai mei îmi afirmară că erau cu toţii în casă. Mi-am postat oamenii şi am procedat eu însumi la ultimele pregătiri. Unul din obloane avea o crăpătură prin care filtra lumina. Mi-am apropiat un ochi: totul era precum mi se spusese. Erau nouă şi l-am recunoscut pe Bert. Atunci a început să-mi fie teamă că nu adusesem destui oameni. Renodat zâmbi cu tristeţe. Este ultimul lucru despre care-mi aduc aminte. Am auzit ţipătul unei cucuvele, apoi zgomotul înăbuşit al unei fugi şi apoi — inspectorul îşi lovi palmele una de alta — am fost ridicat de jos ca un prunc!

D-l Blanchard nu se putu împiedica de a zâmbi.

— „Ca un copil cam voluminos!

— „Intocmai, domnule, continuă Renodat. M'au

cloroformizat... şi nu mai ştiu nimic.

— „Urmarea mă intrigă, spuse şeful.

— „Şi pe mine, încuviinţă celalt. Când mi-am revenit, dis de dimineaţă, nu mi-am dat seama imediat unde mă aflam. Mă simţeam prost dispus, şi m'am frecat la ochi, năucit. Eram întins pe pragul casei mele, cu o pernă sub cap; toţi oamenii mei dormeau pe trotuar. Apoi am găsit acest bilet. Il scoase din buzunar şi-l întinse superiorului său, care-i cunoştea deja conţinutul, din raport. Era bătut la maşină pe o hârtie obişnuită şi conceput precum urmează:

— „E de necrezut ca un copoi iscusit ca d-ta să se fi expus în bătaia luminii; vei spune D-nei Renodat să-şi împodobească apartamentul cu mai multe perne; n'am găsit îndeajuns pentru toată lumea. Am pus mâna pe Zabolev şi pe Waldock, iar pe Bert l-am depus la Operă. Curaj, prietene, nădăjduesc să nu te fi rănit".

D-l Blanchard examină cu atenţie hârtia. Apoi ridică din umeri şi o puse înapoi pe birou.

— „O maşină Remington obişnuită, spuse el, sunt câteva mii dintr'astea în circulaţie. Ei, şi Bert ce s'a făcut?

— „Primul lucru pe care l-am făcut, Domnule, a fost să alerg la Operă; am găsit într'adevăr pasărea noastră; a recunoscut totul, dar nu mi-a putut da nici o lămurire. Mi-a spus numai că odaia s'a umplut deodată cu oameni

mascaţi, că a fost lovit în cap şi că nu s'a trezit decât pe treptele Operei, azi dimineaţă în zori, cu un poliţist care-l lovea cu piciorul în spate.

— „Fapt pe care desigur că l-ai controlat, răspunse directorul.

— „Imediat, domnule! răspunse inspectorul; apoi se aplecă înainte şi-şi aţinti privirea asupra şefului său:

— „Aţi auzit aceleaş svonuri caşi mine, domnule?

— „Poate, răspunse D-l Blanchard liniştit, însă aş vrea să-ţi precizezi gândul.

— „Este vorba despre Banda Neagră, domnule, de două luni se vorbeşte despre ea. De câteva ori i-am bănuit existenţa, acum sunt sigur de ea.

— „Ai vreo dovadă despre activitatea lor? întrebă D-l Blanchard.

— „N'am dovezi evidente, însă gândiţi-vă la numărul dispariţiilor neaşteptate...

— „Simple coincidenţe, Renodat, spuse directorul.

— „Să spunem; dar aventura din noaptea trecută?

— „Ei, şi ce-i cu asta?

— „Pentru prima oară a intrat banda aceasta în legătură directă cu noi.

D-l Blanchard se sculă şi se îndreptă, gânditor, spre fereastră.

— „Trebue să-i găsim pe Zabo'ev şi pe Waldock, spuse el, fără a se întoarce. Şi...

Fu întrerupt de către secretara sa care aducea o scrisoare inspectorului. Renodat o deschise, apoi, cu un zâmbet, o întinse şefului său.

— „Nu-i nici un răspuns, d-şoară Mony, spuse el frecându-şi mâinile, foarte iritat.

De îndată ce ieşi d-şoara Mony, el adăugă:

— „Curtis şi Samuel Bauer au fost biciuiţi noaptea trecută şi apoi găsiţi într'o cocioabă din cartierul Temple.

— „Erau aşadar şi ei la St. Cloud, noaptea trecută?

— „Într'adevăr, domnule, răspunse inspectorul. Ah! de-aş putea pune mâna pe ticălosul care m'a ridicat ca pe un copilaş...

Renodat încleştă furios mâinile, şi directorul râse din toată inima văzându-i mânia furioasă. Deodată se întoarse spre uşa care se deschidea, lăsând să intre un bărbat de statură înaltă.

— „Cazi cam prost, dragul meu André; am treburi urgente şi nici o clipă de răgaz.

André Benoît, râzând cu toţi dinţii afară, îl bătu vesel pe director pe spate, spre marea uimire a lui Renodat.

— „Eşti nostim, dragul meu Raoul. Am venit tocmai pentru a-ţi povesti despre o crimă care s'a comis sub ochii mei, o crimă de lés-naţiune, care aruncă discreditul asupra frumoasei noastre ţări!

Se trânti într'un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. André Benoit era voinic ca un hercul; obrazul său urât era iluminat de o privire vioaie şi plină de farmec. Simpatia lui era comunicativă. Raoul Blanchard şi cu el erau camarazi de şcoală şi-i lega o veche prietenie. Unul din ei devenise Şef la Siguranţa Generală, ce'alt, foarte bogat, ducea o viaţă sportivă şi plină de aventuri.

— „Ţi s'a furat un peştişor roşu? se întoarse Raoul cu o urmă de ironie în glas.

— „Doamne, Dumnezeule, sper că nu, exclamă André. Simone mi-a dat instrucţiuni precise; le schimb apa în fiecare dimineaţă. Nu, nu, dragul meu, este vorba despre ceva mai important! Aseară am cinat în oraş, nu prea cuminte, însă foarte bine; de fapt, trebue să recunosc, spre ruşinea mea, că după masă cram afumat. Vina este a nevesti-mi care m'a lăsat singur aici. Către ora două, mă îndreptam spre casă, micuţule — Renodat tresări auzind această numire mai mult decât familiară care i se părea lipsită de respect — când în dreptul Operei o maşină mă depăşi şi se opri.

Aerul scandalizat al lui Renodat dispăru numaidecât şi schimbă o privire cu Blanchard.

— „Nimic extraordinar într'asta, nu-i aşa micuţule? continuă André, absolut inconştient de atenţia subită a auditorilor săi. Dar aşteptaţi... din maşină coborîră câţiva bărbaţi; cum mă apropiam, i-am văzut [illegible] jos un pachet volu-

minos care mi s'a părut că era un om leşinat. „Ce s'a întâmplat, fratilor, murmurai (nu uitaţi că eram cam ameţit). „Prietenul nostru este mort beat, îmi răspunse conducătorul maşinii; aerul nopţii îi va mai limpezi ideile". Cu acestea, maşina porni mai departe. M'am apropiat de individ şi am simţit un miros ciudat.

André se opri şi-şi aprinse încă o ţigară în timp ce directorul arunca o privire semnificativă lui Renodat; acesta era vizibil foarte emoţionat.

— „Un miros cât se poate de precis; cloroform. Individul nu era beat, ci pur şi simplu narcotizat.

— „Ai putea recunoaşte pe ocupanţii maşinii? întrebă Blanchard.

— „Pe şofer şi pe vecinul său din dreapta, pe ceilalţi, însă, nu.

— „Aţi luat numărul maşinii? interveni Renodat.

— „Cine s'ar fi gândit la aşa ceva, scumpul meu domn, afară de oamenii Siguranţei, răspunse André ironic.

— „Ei şi după aceea ce-ai făcut? întrebă Blanchard.

— „Ce aveam de făcut? El era narcotizat iar eu beat. M'am dus acasă, am tras un somn bun şi apoi, după o matură chibzuinţă, am venit incoace.

— „O clipă, André, aş vrea să-i spun ceva lui Renodat.

D-l Blanchard şi cu inspectorul se retrasera lângă fereastră, şi André putu urmări, din fotoliul său, mimica celor doi vorbitori.

După un foarte scurt timp, se auzi un uşor sforăit din fotoliul lui Benoit; acesta, obosit poate de noaptea pierdută, părea să nu se mai intereseze de nimic, căci se cufundase într'un somn adânc.

— „E uimitor băiatul acesta, spuse D-l Blanchard, privindu-l pe André cu drag. Iţi aminteşti de afacerea Parry, de acum un an? El este acela care a lămurit întreaga poveste. Voinţa sa de a învinge, chiar, când era încolţit, subtilitatea lui în a scoate la iveală, din umbră, punctul de unde poate veni lumina, puterea lui fenomenală, îl fac unul dintre cei mai de temut copoi din câţi cunosc.

— „Va voi oare să accepte o asemenea treabă şi va fi ascultător?

Incetul cu încetul cei doi ridicară glasul şi-şi continuară câtva timp discuţia lor particulară.

Deodată André tresări şi exclamă.

— „Doamne! am comis un păcat de moarte: am adormit în Sfânta Sfintelor!

D-l Blanchard îşi părăsi locul de lângă fereastră şi se apropie de biuroul său.

— „Dragul meu André, vrei să lucrezi pentru noi? Nu un lucru efectiv, bine înţeles. Intâmplarea te-a făcut martorul unei scene, la care Renodat ar fi dat mult ca să ia parte.

— „Ah! te gândeşti la indivizii din maşină, făcu André revenind din altă lume.

— „Exact! De acord cu inspectorul, am hotărît să-ţi spunem anumite lucruri. Ai spus că ai putea recunoaşte pe doi dintre ei?

— „Cerule! mormăi André, n'ai să mă pui să cutreer tot Parisul pentru ca să-i găsesc?

Blanchard zâmbi:

— „Fii liniştit. Iţi cer numai să asculţi cu atenţie cele ce-ţi voi spune.

Chipul lui André exprimă o atenţie încordată.

— „Dă-i drumul, dragul meu; am să fac tot ce-mi va sta în putinţă.

D-l Blanchard îi povesţi ceeace aflase dela Renodat, cam în felul său şi omiţând intenţionat câteva nume de locuri şi indivizi.

— „Doamne, îl întrerupse André la sfârşitul povestirii, omul dela Operă era aşadar Bert despre care-mi vorbeşti tu?

— „Da, răspunse directorul, şi ceeace-i mai interesant, este că şoferul şi cu vecinul său pe cari spui că i-ai putea recunoaşte, sunt doi dintre oamenii mascaţi cari l-au atacat pe Renodat.

— „Dar... pentru care motiv? întrebă André.

— „Tocmai asta căutăm şi noi. Tot ce se poate spune acum, este că oamenii mascaţi nu sunt nişte bandiţi de rând: nu ucid cu precugetare. Să aplice o corecţie este mai curând în obiceiurile lor.

Urmă o tăcere, apoi André începu să râdă cu poftă.

— „Nemaipomenit, mormăi el. Bunul meu prieten Albert va fi încântat de povestea asta frumoasă. Îl cunoşti pe Albert, Raoul? Băiatul acela curios cu monoclu care are o mutră atât de caraghioasă.

Renodat încruntă sprâncenele. Dacă se îndoise cumva vreodată, de data aceasta era absolut convins, că era o prostie să-l amestece pe André în afacerea aceasta.

— „Sub nici un motiv, André, spuse Blanchard, să nu afle Albert sau altcineva, ceva. În afară de noi trei, nu trebue să ştie nimeni nimic.

— „Ne-am înţeles, nu va afla nimeni secretul. Dar... care va fi rolul meu?

— „Iată, spuse directorul. Renodat, deşi foarte voinic, a fost ridicat ca o pană de şeful bandei. De aici deducem că şeful este extrem de puternic. Numai tu ai putea să te măsori cu el, la o eventualitate. Fii gata să-l întovărăşeşti pe Renodat, la primul semn.

— „În definitiv, vreţi să-l cocolesc pe inspector cu o grijă maternă.

Renodat încruntă sprâncenele: nu prea-i era pe plac ajutorul acesta tutelar.

— „Bineînţeles, André, că vei urma întocmai instrucţiunile lui Renodat... Ce este, d-şoară Mony?

Se întoarse către secretară care apăruse în uşă.

— „Domnul acesta stăruie să vă vadă numaidecât, domnule Blanchard! Şi întinse o carte de vizită. Chipul directorului se întunecă:

— „Bérnard Perreire! Ce dracu vrea?

Răspunsul îi fu dat de însuş vizitator care intră în birou. Părea extrem de agitat şi D-l Blanchard se sculă.

— „Momentan sunt ocupat, D-le Perreire, spuse el cu răceală.

— „N'am decât un cuvânt să vă spun: aş dori numai să ştiu dacă ţara aceasta este sau nu civilizată? Priviţi ce mi-a venit prin poştă azi după-amiază.

Intinse o hârtie, pe care Blanchard o privi nerăsător. Apoi, după ce o parcurse, privirea i se întunecă şi se aşează la birou.

— „Aţi primit asta azi după-amiază, spuneţi?

— „Da... In ultimul timp au avut loc cam multe dispariţii.

— „De unde ştiţi? întrerupse brusc Blanchard. Perreire şovăi o clipă şi se schimbă la faţă.

— „O! toată lumea ştie asta, răspunse el în cele din urmă pe un ton pe care voia să-l facă natural.

— „Nimeni nu trebue s'o ştie, răspunse Blanchard liniştit. Cu toate acestea, aţi făcut bine că aţi venit. Ce planuri aveţi?

— „Părăsesc mâine Parisul şi mă duc la ba-

roana de Rucy, lângă Thiers. Dar, Cerule!... Ce mai e şi asta?

André, care adormise iar, se trezi cu un sforăit zgomotos.

— „Mii de scuze, bolborosi el, am adormit!

Zâmbi amabil lui Perreire care încruntă sprâncenele cu nemulţumire.

— „Voi veghia asupra d-voastră, D-le Perreire, fiţi fără grijă; păstrez acest bilet, spuse directorul întinzându-i mâna.

Imediat ce ieşi Perreire, André se interesă:

— „Cine-i omuleţul acesta caraghios?

— „Un membru al Parlamentului, spuse Blanchard. Are ceva rente şi ambiţii mari, dar îl credeam cinstit.

Ceilalţi se priviră surprinşi.

— „Ce vreţi să spuneţi, domnule? întrebă Renodat.

— „Oamenii d-tale mascaţi încep să mă intereseze!

Şi întinse subalternului său scrisoarea lăsată de Perreire.

„Ai nevoe de odihnă, Bernard Perreire, citi Renodat cu glas tare. Avem o casă foarte potrivită pentru oamenii de teapa d-tale şi câţiva prieteni te aşteaptă deja acolo; peste câteva zile, te vei duce după ei".

— „Două lucruri mă frapează Renodat! Mai întâi, principalul: biletul pe care l-ai găsit azi dimineaţă şi cel pe care mi l-a dat Perreire sunt

scrise amândouă la aceeaş maşină Remington; litera S este stricată în ambele mesagii. Al doilea este că D-l Perreire este informat în mod ciudat despre activitatea acestei bande. Şi banda, la rândul ei, pare să ştie despre D-l Perreire mai multe decât ştiu eu însumi.

— „Asta confirmă teoria mea, domnule, răspunse inspectorul. Mă voi păzi şi nu voi fi bătut şi a doua oară.

O palmă prietenească peste spate îi tăiă respiraţia.

— „Aşa înţeleg şi eu să vorbeşti, eroule! Noi doi împreună le vom veni de hac. Asta mă scuteşte să mă mai duc la Julia Rucy unde eram aşteptat.

Blanchard îl privi uimit:

— „Trebuiai să te duci la baroana de Rucy?

— „Da, dar renunţ, pentru a-l urma pe Renodat.

— „Ba nici decum, dragul meu! Dacă ai fi dormit mai puţin adineauri l-ai fi auzit pe Perreire spunându-ne că se ducea într'acolo; şi pe el ai să-l urmăreşti.

— „Perreire se duce la Julia, strigă André uimit. Ce coincidenţă extraordinară, dragă prietene!

CAPITOLUL III

IN CARE ANDRÉ BENOIT SCRIE O SCRISOARE

André Benoit hoinărea pe străzi înspre Arcul de Triumf. Părea bine dispus ca de obicei, şi, din când în când, îşi însoţea gândurile de o uşoară mişcare din cap. Se opri în faţa Carltonului în acelaşi timp cu o maşină din care coborau un bărbat şi o femeie.

— „Aşadar te simţi bine astăzi, Albert?

— „Destul de bine, replică Albert Journiaux, aranjându-şi monoclul de care nu se despărţea niciodată, deşi îi era de prisos. O cunoşti pe d-şoara Desnier?

André se înclină şi murmură, ironic:

— „Cred că ştiţi ce riscaţi umblând în tovărăşia lui?

Tânăra fată începu să râdă.

— „Pare absolut inofensiv, raspunse ea cu ton uşor.

— „Nu vă încredeţi. După a doua ceaşcă de ceai, devine un adevărat leu! Da! bine că-mi aduc aminte, Albert, plec la ţară la bătrâna noastră prietenă Julia Rucy, lângă Thiers.

D-şoara Desnier îl privi, nedumerită.

— „Despre baroana de Rucy vreţi să vorbiţi, soţia baronului Jean?

— „Desigur, răspunse André. O cunoaşteţi?

— „Destul de bine, însă n'o cheamă Julia şi nici nu i-ar place să fie tratată de bătrână.

— „Dumnezeule! O confund probabil cu altcineva!

— „Dorothée de Rucy, este o femee foarte bine pentru vârsta ei; trebue să aibă vreo 35 de ani. Este fiica unui băcan, iar astăzi a devenit o snobă fără pereche.

— „Dragostea d-voastră pentru ea mă miră, murmură André.

— „Când pleci, André? întrebă Albert.

— „Mâine, dragul meu! Dar, poate că te reţin!

Salută şi se îndepărtă, apoi, deodată, se întoarse înapoi.

— „Daisy, nu-i aşa, aţi spus?

— „Nu, Dorothée, răspunse tânăra fată râzând. Hai mai repede, Albert.

Intră la Carlton şi cei doi bărbaţi rămaseră o clipă singuri pe trotuar.

— „Mare noroc că o cunoaşte pe baroana Rucy, spuse André, Nu-ţi lua angajamente pentru zilele următoare. Vom avea multe de făcut. Vin dela Siguranţă, şi sunt foarte alarmaţi.

După un vesel „la revedere", el porni mai departe iar Albert intră după tânăra fată la Carlton.

— „E puţin cam nebun, prietenul d-tale, remarcă ea.

— „Complet, răspunse Albert. Iei o prăjitură?

După un sfert de oră, André ajunse acasă, în Avenue Hoche 60. Trei telegrame îl aşteptau pe masa din hall. După ce le citi le rupse în bucăţele mici, apoi intră în biurou şi sună.

— „Bere, Denis, ceru el servitorului; o cană mare, sunt complectamente secat. Şi dă-mi şi anuarul monden, colecţia aceea de minciuni. Trăim zile întunecate Denis. Să ne înarmăm cu curaj, acuma scriem o scrisoare Juliei... ba nu, Dorothée-ei Rucy, fiica băcanului, la care mă duc să stau câteva zile.

— „Nu cred să cunosc acest nume, Domnule.

— „Nici eu nu-l cunoşteam mai bine decât d-ta acum o oră. Dar adu-mi mai repede berea, viaţa e tristă.

Obişnuit cu aluzelile stăpânului său, Denis ieşi din cameră pentru a se înapoia aproape imediat cu o cană uriaşă de bere pe care o depuse pe o măsuţă alături de fotoliul lui Benoit. Apoi cu

creionul şi cu carneţelul în mână, aşteptă nemişcat înapoia fotoliului stăpânului său.

— „O snobă, Denis, o snobă, spuse André punând jos paharul gol. Cum să pătrundem în intimitatea unei astfel de femei, când nici măcar din vedere n'o cunoaştem. Care va fi „Sesam deschide-te!" al nostru.

Sări în sus, vesel.

— „Am găsit, Denis! Avem pe drăguţul acela de văr!

— „Vreţi să vorbiţi despre Contele Senlis, Domnule, spuse Denis cu glas respectuos.

— „Desigur, prost bătrân ce eşti.

Işi turnă încă un pahar.

— „Cum să-l folosim?

— „Este în Africa Centrală, Domnule, îi aminti Denis.

— „N'are importanţă! Dorothée n'are habar despre asta. Aşadar, scrie:

„Scumpă Baroană de Rucy,

„Sper că n'aţi uitat zilele plăcute pe carl „le-am petrecut împreună primăvara trecută. In „ce mă priveşte pe mine, n'am uitat amabila „d-voastră invitaţie să vin la d-voastră împreună „cu vărul meu, Contele Senlis. Pentru moment, „el vânează în Africa. Mâine, plec la Thiers...

Se opri.

— „Ei, Denis, ce se face la Thiers?

— „Cuţite, Domnule.

— „Dar... ce să fac cu cuţite?

— „Puteţi lăsa să se înţeleagă că mergeţi pentru afaceri, fără a preciza.

— Prin urmare continuă:

„Plec la Thiers pentru afaceri, şi aş fi fericit „să mă ţin de cuvânt şi să vă vizitez pentru o „zi-două. Al d-voastră respectuos

„André Benoit".

— „Asta-i toată povestea, Denis. Acum dă-mi o hârtie cu blazon, şi a noastră va fi victoria.

— „Nu vi se pare că vă grăbiţi prea tare cu voiajul acesta, Domnule?

Benoit, care începuse să scrie, se opri şi spuse:

— „Sunt momente când îmi pierd orice nădejde în privinţa d-tale, Denis! Dacă-i dau timp să cugete şi să-mi răspundă, îşi va da seama că nu mă cunoaşte de loc; pe când în felul acesta, voi sosi aproape pe nepregătite pentru a descoperi cu groază că m'am înşelat şi-mi voi cere frumos scuze încântătoarei mele gazde. Şi acum, du-te repede şi adu-mi un taxi.

— „Vă înapoiaţi la cină, Domnule?

— „Habar n'am. Dacă nu vin, pregăteşte-mi bagajele şi maşina.

— „Eu vă întovărăşesc, Domnule?

— „Nu, Denis, de data aceasta nu. Presimt că voi petrece acolo câteva ore plăcute şi d-ta eşti prea tânăr pentru astfel de plăceri.

Cu o privire resemnată, Denis părăsi camera. Rămas singur, Benoit nu-şi continuă imediat scrisoarea. Buna dispoziţie îi dispăruse complet;

o cută de îngrijorare îi brăzda fruntea: ştia că va trebui să facă faţă unei situaţii grave; luând iar tocul în mână, el murmură gânditor:

— „André, prietene, ne apropiem de ţintă. Dacă până în câteva săptămâni nu cade vânatul în cursă, primesc să fiu spnâzurat.

După ce sfârşi scrisoarea, se sculă, traversă camera, şi deschise cassa de fier. Scoase de acolo un revolver micuţ şi un pătrăţel de mătase neagră pe care-l ascunse în buzunar. Apoi, luându-şi pălăria şi bastonul, traversă hall-ul.

— „Denny, strigă el, dacă mă cheamă la telefon D-l Ceval sau cineva dintre ei, spune-le că voi fi la restaurantul Savoy diseară la ora unsprezece seara.

CAPITOLUL IV

IN CARE CONTELE ZADOVA RĂMÂNE INMĂRMURIT

Numărul 5 din Rue de la Bastille nu era o casă cu înfăţişare prea veselă. La una din ferestrele întunecoase dela parter, o placardă anunţa că D-l Emile Augier împrumuta bani pe amaneturi; o vizită la biroul său, în timpul cât era deschis, uimea pe împrumutător la prima vedere: cum putea să poarte un nume atât de curat francez, un om cu înfăţişarea atât de străină?

Etajele doi şi trei, ocupate de funcţionari, păreau peste măsură de spaţioase pentru o întreprindere de natura aceasta, într'un cartier mărginaş cu numai câteva mii de locuitori.

A doua zi după întâmplarea dela St. Cloud, cu câteva minute înainte de închidere, se pre-

zentă la biroul d-lui Augier un bărbat înalt de statură şi cu înfăţişarea murdară şi neîngrijită. In mod normal, un astfel de vizitator ar fi trebuit să surprindă: totuşi nu se miră nimeni. Funcţionarul caraghios care-l primi se ridică alene:

— „Ce doreşti? întrebă el morăcănos.

— „Crezi cumva că am venit să caut bojoci pentru pisică?

Chipul palid al funcţionarului şe înroşi de mânie:

— „Aş prefera să-mi vorbeşti pe alt ton: sunt în biuroul meu.

— „Bag de seamă, răspunse celalt; dar, să ne întoarcem la oile noastre.

Pumnul său enorm se abătu pe masă şi întinse funcţionarului o pereche de bocanci ţintuiţi:

— „Cât?

— „Trei franci, spuse funcţionarul nepăsător, plătind şi trăgând bocancii înspre el.

— „Trei franci, ticălosule! strigă celalt furios.

Mormăi ceva pentru el singur apoi îl apucă pe functionar de guler:

— „Bagă de seamă, nemernicule, bagă bine de seamă, îi strigă el.

Insă funcţionarul, obişnuit cu felul acesta de manifestări, strecură discret mâna spre o sonerie, care comunica la etajele superioare, şi folosea drept chemare sau înştiinţare, după numărul apăsărilor.

Clientul văzu mişcarea; cu un pumn în frunte îl lungi la pământ pe funcţionarul gâlcevitor înainte de a fi avut timp să sune.

Timp de câteva clipe, vizitatorul ascultă, nemişcat. Dela etaj se auzea ţăcănitul maşinilor de scris; de afară, sgomotele îndepărtate ale străzii, înăbuşite de cele două uşi închise. Cu o sprinteneală remarcabilă, sări apoi peste biurou, îl legă bine pe funcţionarul leşinat, îl împinse sub masă şi aşeză lângă el bocancii, de care legă un bileţel: „Pe viitor, să oferi preţuri mai bune". Apoi, forţă cu hotărîre sertarul, şi scoase ceva bani murmurând:

— „Foarte uşor! Să trecem la punctul al doilea al programului.

Deschise uşa şi se strecură în întunecimea coridorului.

Era, desigur, o casă ciudată, numărul 5 din Rue de la Bastille. Parterul întunecos n'avea nici o legătură cu etajele. In capul scării era o uşă şi de acolo începea metamorfoza. Un coridor larg, în care dădeau numeroase uşi, era viu luminat; un covor gros înăbuşea sgomotul paşilor. Pereţii erau pur şi simplu ţapetaţi cu cărţi. In capătul coridorului, era o altă uşă, şi îndărătul ei, coridorul mergea până la o fereastră ermetic închisă. O singură uşă se deschidea în această a doua parte a coridorului. Ea închidea o încăpere luxos mobilată. In mijloc, se vedea un birou mare

cu capac şi nişte fotolii de piele verde, contor. tabile, erau împrăştiate ici şi colo. O cassă de bani enormă, zidită în perete, ocupa o latură; o fereastră, părând să fie singura eşire afară de uşă, era ermetic zăvorîtă. Din plafon atârna un candelabru mare şi câteva lămpi erau aşezate în diferite colţuri.

Neştiind nimic despre accidentul funcţionarului dela parter, doi bărbaţi discutau liniştiţi, şezând lângă birou. Unul dintre ei nu era altcineva decât Bernard Perreire. Tot interesul îl merita însă cel de-al doilea, însuş D-l Augier după cât se părea, un cocoşat cu înfăţişare de pasăre de pradă. Stătea nemişcat în fotoliu, cu mâinile pe genunchi, privindu-şi fix partenerul. In înfăţişarea lui era ceva ameninţător şi necruţător. Părul cărunt, trăsăturile aspre, gura dispreţuitoare, ochii cenuşii de culoarea oţelului trădau un om gata la orice.

— „Aşadar, ai fost la Siguranţă. Şi ce-a spus prietenul nostru Raoul Blanchard? întrebă el dulceag.

— „La început n'a spus mare lucru, conte, răspunse Perreire. Insă cum i-am arătat biletul, a început să-l intereseze.

— „Să-l văd şi eu, spuse contele întinzând mâna.

— „I l-am lăsat lui Blanchard, mi-a cerut să-l păstreze şi mi-a promis că totul va fi bine.

Buzele contelui, se contractară:

— „Valora mai mult decât o făgăduială de apărare. Ştii dela cine era bileţelul acela?

— „Cred că ştiu, conte, spuse celalt, începând să tremure. Trebue să fie dela banda aceea misterioasă despre care s'a auzit vorbindu-se.

— „Luna trecută au dispărut 20 dintre oamenii noştri cei mai siguri, răspunse cocoşatul aţintindu-şi privirea asupra tovarăşului său. Nu ştiu decât un singur lucru: poliţia nu-i vinovată cu nimic. A fost păcălită caşi noi, deşi este încântată de dispariţia prietenilor noştri. Ştii că Zabolev a fost răpit aseară.

— „Desigur; acesta este unul dintre motivele pentru cari am venit la d-ta. Ai avut timp să-i vorbeşti?

— „Nu, răspunse contele întunecat. Poliţia ştia de venirea lui.

Chipul D-lui Perreire păli la gândul că Zabolev era închis. Se temea pentru el însuş: Zabolev ştia prea multe lucruri.

Contele începu iar să vorbească, cu o expresie ironică pe faţă: ghicise temerile lui Perreire.

— „Te-au ameninţat, spuse contele, dar soarta d-tale mă interesează prea puţin, d-le Perreire. Ai servit scopurile noastre şi acum s'ar putea să fii momeala, în acelaş timp, şi a poliţiei şi a bandei negre. Şi banda aceasta trebue să aibă nişte colţi grozavi.

D-l Perreire respiră cu greu

— „Ce trebue să fac?

— „Nimic deosebit, răspunse celalt uitându-se într'un carneţel depe birou. Văd că te duci la baroana de Rucy, lângă Thiers. Nu-ţi schimba planurile. După toate probabilităţile, vei fi reperat acolo.

Privi cu dispreţ, chipul descompus al celuilalt, apoi schimbă brusc tonul.

— „Înţelege-mă bine. Te duci la d-na de Rucy, după cum a fost stabilit, şi te porţi întocmai ca şi cum n'ai fi primit bileţelul.

— „Presupunând că banda pune mâna pe mine, ce se va întâmpla? întrebă Perreire cu vocea zugrumată.

— „Voi trata personal cu ei, mă plictisesc.

Era atâta siguranţă de sine în vocea contelui, încât Perreire fu surprins.

— „Dar... cunoşti aşadar pe membrii acestei bande?

— „Nu încă! Ştiu numai că şeful lor este inteligent, dar şi eu sunt, adăugă el mai încet. Au pornit la luptă cu hotărîre; de data aceasta, m'am plictisit. Toate ar merge bine dacă poliţia i-ar înşfăca, altfel...

Ridică din umeri şi, cu un gest al mâinii ocoli urmarea. Scoase o hârtie din biurou şi o examină.

— „Am să-ţi dau instrucţiunile pentru Thiers. Mi s'a spus că baronul Rucy are în fabrică pe un oarecare Dalsky, care ocupă o funcţie destul de importantă. Omul acesta trece drept un agitator de prima clasă; el aţâţă pe şomeri la răs-

coală şi le predică o doctrină comunistă, este un orator strălucit. Te trimit la el cu un plic conţinând 5000 franci; îi vei spune că banii aceştia îi vin din Rusia. Vei mai vedea pe încă 3—4 oameni cari-l vor însoţi; vei stabili cu ei un mic plan ale cărui amănunte le vei găsi în acest bilet.

Intinse un plic lui Perreire care-l luă cu o mână tremurătoare.

— „D-tale îţi incumbă sarcina de a găsi explozibilele. Dacă planul meu reuşeşte, vor fi mai mult cu 3.000 de şomeri, iar pentru d-ta 100.000 franci.

— „100.000! exclamă Perreire. Pericolul este aşadar destul de mare?

Contele zâmbi dispreţuitor:

— „Nu, dacă-ţi execuţi lucrul cum trebue. Dar... ce se'ntâmplă?

O sonerie aşezată lângă mâna lui începu să sune insistent: de câte patru ori la intervale regulate.

Contele se sculă şi cu un sânge rece uimitor băgă în buzunar hârtiile împrăştiate pe birou. Inchise capacul biuroului şi-l încuiă, în timp ce soneria continua să sune.

— „Ce face dobitocul acela, strigă el furios, îndreptându-se spre cassa de fier din fundul camerei.

Perreire, înspăimântat, îl urma, când deodată soneria se opri. Contele apăsă pe două butoane ascunse în perete şi uşa cassei de bani se deschise.

Cassa aceasta de bani era, în realitate, o eşire secretă, conducând la o scară. Ascultară amândoi, câtva timp, nemişcaţi, apoi contele apăsă din nou pe unul din butoane şi uşa de oţel se închise la loc încetişor.

Sună iar de patru ori: pericolul creştea. Toate hârtiile compromiţătoare fură ascunse în toate biurourile dela etaj; cât despre conte, el se aşează confortabil într'un fotoliu şi aşteptă.

Tăcerii plină de treburi a funcţionarilor îi urmă un zgomot neobişnuit pe coridor; cineva bătu cu putere în uşa contelui.

— „Cine-i acolo? întrebă acesta scurt.

— „Cohen, Domnule, răspunse un glas turburat.

— „Intră, spuse contele, făcând semn lui Perreire să nu se mişte.

Un personagiu caraghios, cu faţa umflată, deschise uşa. Intr'o mână ţinea o pereche de bocanci ţintuiţi, iar cu cealaltă fâlfâia o hârtiuţă, murmurând între timp nişte vorbe neînţelese.

— „Trebue să înţeleg că semnalul de pericol se referea numai la pumnul pe care l-ai primit? întrebă contele furios.

— „M'a făcut knock-out dintr'o lovitură; când mi-am revenit, mi-am pierdut capul văzând sertarul deschis şi bocancii cu bileţelul şi am sunat temându-mă să nu fie mult mai rău.

Se dădu înapoi, îngrozit de privirea contelui. Funcţionarii cari stăteau în spatele lui Cohen o

şterşeră în mare grabă. Urmară câteva clipe de tăcere, întrerupte brusc de ţipătul unei cucuvele. Perreire şi Cohen nu fură prea impresionaţi, însă contele păru foarte turburat. Cu o sprinteneală neaşteptată din partea unui om atât de diform, el se repezi în coridor, şi se opri, încremenit: o formă neagră uriaşă îi apăru în capul scării din fund, încadrată în uşa de intrare şi dispăru numaidecât... închizând uşa în urma ei.

CAPITOLUL V

IN CARE BERNARD PERREIRE INEBUNEȘTE.

Benoit sosi la castelul Rucy în momentul când toţi invitaţii erau adunaţi pentru ceai în hall.

O privire fugară asupra adunării, în timp ce feciorul îl ajuta să-şi scoată paltonul, îl convinse că afară de Perreire, nu cunoştea absolut pe nimeni.

— „Unde este doamna baroană? îl întrebă el pe fecior.

— „Doamna serveşte ceaiul, răspunse celalt surprins.

— „Dumnezeule! strigă Benoit înmărmurit, am greşit casa.

— „Greşit casa, Domnule, repetă feciorul, uluit.

Vocile lor ajunseră până la D-na de Rucy

care ridică privirea. Vicleana baroană înţelese cine sosise. Era autorul acelei curioase scrisori p care o primise la ora dejunului, şi care-şi da seama de greşeala comisă.

Cu un zâmbet fermecător ea se apropie de Benoit, care părea să şovăie în faţa uşii.

— „D-l Benoit? întrebă ea.

— „Da, răspunse el nesigur, dar... însă... mi se pare că...

Incepu să râdă şi-l atrase spre hall.

— „Probabil că pe cumnata mea ai întâlnit-o, şi de acolo porneşte greşeala d-tale. Am trebuit să refuz invitaţia ducesei, continuă ea punându-i în mână o ceaşcă cu ceai, şi cum îl cunosc pe unchiul d-tale, contele Senlis, nepotul său nu-i un străin pentru mine. Fii bine venit.

— „E încântător din partea d-voastră D-nă Baroană, răspunse Benoit surâzând. Dar totuş, mă simt cam ruşinat.

— „Desigur, domnule Benoit, soţul meu şi cu mine sperăm că vei rămâne de-ai noştri până ce-ţi vei termina treburile la Thiers.

Andre se înclină şi sărută respectuos mâna D-nei Rucy.

In timp ce vorbea Benoit se uitase la Perreire. Acesta tresărise recunoscând pe acela care sfo răise în biuroul directorului Blanchard. Evident că era cineva din poliţie, gândi Perreire, şi prezenţa aceasta îl linişti. Benoit nu păru de loc

să-l recunoască, atunci când D-na Rucy îl prezintă tuturor invitaţilor.

Abea în momentul cinei avu Perreire prilejul de a-l găsi pe Benoit singur în hall.

— „Aţi fost eri în biroul D-lui Blanchard. Sunteţi în legătură cu poliţia?

— „Foarte strânsă legătură, răspunse André, şi în clipa aceasta sunteţi ocrotit de oameni de toată încrederea.

Un zâmbet de recunoştinţă lumină chipul lui Perreire în timp ce Benoit rămânea impasibil.

— „Cum aţi ajuns aici, domnule Benoit?

— „Cu automobilul, răspunse André grav.

— „Printre invitaţi, vreau să spun?

— „A! asta să rămână secretul nostru, domnule Perreire, spuse André misterios.

— „Bine înţeles! eu sunt discreţia personificată.

— „Până acum vreo două ore credeam că deţin recordul minciunilor: acum m'a întrecut gazda noastră.

— „Ce vreţi să spuneţi? exclamă Perreire uluit.

— „O reţea de intrigi ne înconjoară, însă fiţi fără grijă, eu veghez asupra d-voastră. Fiţi atent la omul acesta cu favoriţii stufoşi!

Cu un aer speriat, Perreire se uita la omul care venea spre ei.

D-l Perreire nu era un om plăcut, nici chiar în momentele sale cele mai bune. Şi în seara aceea, el fu mai puţin strălucitor decât oricând. Sufletul său murdar tremura de frică şi când un parlamentar fricos este îngrozit atunci e mai neplăcut decât oricine la vedere. De când plecase din Paris, hotărîse să-şi scurteze pe cât cu putinţă, vizita. Avea să-şi îndeplinească întocmai însărcinarea primită, apoi avea să părăsească ţara pentru câteva luni. Se pusese foarte uşor în legătură cu Dalsky. Acesta din urmă stabilise o întâlnire într'un mic hotel puţin frecventat şi adusese cu el trei dintre oamenii săi. Planul alcătuit de către conte era perfect până în cele mai mici amănunte.

— „Minunat! exclamase Dalsky de îndată ce luase cunoştinţă de el. Se sculase şi se apropiase de fereastră. Perreire se dusese după el şi priviseră câtva timp grupurile cari se formaseră în stradă.

— „A noastră va fi victoria, domnule Perreire, ţi-o spun eu; mişcarea noastră se va întinde pe întreg cuprinsul ţării.

In clipa aceea Perreire surprinsese privirea gravă a unuia dintre oamenii lui Dalsky, care-l privea cu atenţie. Pe moment nu dăduse importanţă faptului, însă seara, la cină, chipul acelui om îi reveni în minte şi fu surprins că-l înregistrase cu atâta precizie. Dalsky îi spusese că

era un nou afiliat, foarte înfocat şi foarte devotat cauzei lor.

Perreire spuse ceva fără însemnătate vecinului său de masă, care-i vorbea despre ploaie şi despre timp frumos, apoi se cufundă din nou în cugetările sale.

Mâine va putea pleca; până atunci putea fi liniştit de vreme ce-l păzea Benoit. Il căută din ochi şi-l văzu făcând curte stăpânei casei.

— „Un idiot, gândi Perreire, dar un idiot cu muşchii serioşi.

Spre sfârşitul cinei, D-l Perreire, ajutat de vin şi de mâncarea bună, se simţea din ce în ce mai liniştit. Şi când se urcă în camera sa, după un bridge care ţinuse până după miezul nopţii, nu mai era nici pomeneală de nelinişte. Poliţia n'avea habar de viaţa lui dublă de excroc şi de parlamentar, ea veghea asupra lui cu multă grijă.

Stinse lumina şi se strecură în pat, gata să adoarmă. Insă abea trecuseră câteva clipe şi se simţi cuprins de o neliniştе ciudată. Să fie o iluzie? I se părea că vede o formă neagră în picioare la picioarele patului. Sudoarea îi broboni fruntea. Incercă să se ridice. Silueta se desprindea acum foarte lămurit pe fondul ferestrei. Intoarse comutatorul. Spaima i se prefăcu într'o furie nebună când recunoscu, în misterioasa arătare, pe André Benoit care-l privea liniştit.

— „Cum ai îndrăznit să vii aici, în încăperea aceasta, în camera mea?

— „St, st, nu uita ordinele mele dragul meu Perreire. Eu veghez asupra d-tale, iar d-ta mă asculţi orbeşte.

— „Dar... mi se pare că-ţi depăşeşti drepturile! Mă voi plânge lui Blanchard când mă voi înapoia la Paris.

— „Foarte bine, dar când te vei înapoia la Paris? întrebă Benoit cu nepăsare. Să punem cărţile pe masă: scrisoarea anonimă pe care ai primit-o nu era anonimă pentru d-ta; ştii de unde vine!

— „N'o ştiu precis; cred că vine dela o faimoasă bandă care a comis o mulţime de atentate în ultimele săptămâni şi pentru acest motiv am cerut ajutorul poliţiei.

— „Intr'adevăr, domnule Perreire. Şi soarta a voit ca eu să fiu însărcinat să veghez asupra d-tale.

— „La ce te refereai când mi-ai spus să mă păzesc de bărbatul care venea în hall?

— „A fost o glumă, domnule Perreire. Pericolul este în altă parte.

— „Unde este, Dumnezeule!

— „Acolo de unde îl aştepţi cel mai puţin, fără îndoială, răspunse André cu un zâmbet enigmatic.

— „Plec mâine, spuse Perreire cu o nepăsare voită. Până atunci, îmi încredinţez soarta în mâinile d-tale.

— „Ai dreptate, murmură André. Aşadar, ţi-ai terminat treburile?

— „...Da... azi după-amiază, înainte de sosirea d-tale.

— „Şi pentru... asta ai venit la Thiers?

— „In mare parte, dar nu prea văd ce rost are acest interogatoriu. Lasă-mă, te rog. Pic de somn.

— „Înţeleg foarte bine de ce nu-ţi dai seama de rostul întrebărilor mele. Ai, însă, răbdare, vei înţelege numaidecât.

Perreire privi câteva clipe ţintă, chipul neclintit dela picioarele patului; avu impresia că se strecurase ceva neobişnuit între ei şi se simţi oarecum alarmat.

— „Crezi că banda aceea misterioasă ar aproba activitatea d-tale de azi după-amiază?

Perreire tresări puternic.

— „De unde să ştiu ce place şi ce nu place acestor bandiţi?

— „Eşti absolut sigur de discreţia D-lui Dalsky şi a prietenilor săi?

De data aceasta, Perreire îşi ieşi din minţi şi întrebă cu voce sugrumată.

— „De unde-l cunoşti pe Dalsky?

Benoit zâmbi:

— „Iţi voi răspunde cu aceeaş întrebare: de unde-l cunoşti d-ta?

— „L-am întâlnit azi după-amiază pentru o afacere politică

— „Sunt indiscret dacă întreb despre ce afacere era vorba?

— „Da, murmură Perreire, e o afacere absolut personală.

— „Imi închipui, replică Benoit. Văd că-i mai bine să-ţi dau eu lămuriri. Te-ai înţeles cu Dalsky şi acoliţii lui, să aruncaţi în aer uzinele.

Perreire se cutremură.

— „Rezultatul: trei mii de oameni fără lucru timp cam de vreo două luni.

— „Este o minciună sfruntată, protestă Perreire, lipsit de convingere.

— „Mobilul care te-a îndemnat nu-s decât banii.

De data aceasta Perreire se ghemui în pat trăgându-si pătura peste cap.

— „M'ai văzut aseară, domnule Perreire, am fost la cartierul vostru general.

— „In numele cerului, cine eşti? Nu faci parte din poliţie?

— „Nu, nu fac parte.

Benoit se apropie de capul patului:

— „Sunt şeful Bandei Negre.

La această destăinuire, Perreire începu să clănţăne din dinţi, în timp ce Benoit îi punea un căluş şi-i lega mâinile la spate.

— „Rolul meu aici, este să extermin oamenii de teapa d-tale, aceia cari, în numele unui principiu pe care-l predică fără a crede în el, nu

lucrează decât pentru propriul lor folos, pentru ambiţiile lor.

Il ridică pe Perreire din pat, îl puse pe jos şi-l legă sdravăn.

— „Pe d-ta te pândesc, domnule Perreire, de când cu explozia dela Rouen în care au murit zece oameni din cauza d-tale. După cum vezi sunt bine informat, îmi aleg spionii cu mai multă chibzuinţă decât Dalsky. Noul recrut al lui Dalsky este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

In timp ce vorbea, Benoit scoase din buzunar o cutiuţă pătrată, având o gaură la mijloc.

— „Şi acum, domnule Perreire, să trecem la fapte.

Se aşează în faţa omului legat care-l privea cu nişte ochi măriţi de groază.

— „Azi după-amiază, nu făceai prea mare caz de viaţa câtorva mii de oameni, şi asta numai din dorinţa de câştig. (Ii arătă cutia pe care o ţinea în mână). Aici am cu ce să arunc în aer un întreg arsenal. Praful acesta de puşcă îl am dela însuş Dalsky, care mi l-a dat înainte de a porni pe urmele celorlalţi prizonieri ai mei. Am de gând să pun cutiuţa aceasta sub căpătâiul d-tale şi să aprind şiretul pe care îl vezi. Incearcă să fugi înainte de a se fi consumat tot.

Benoit se îndreptă spre uşă după ce aprinsese fitilul şi Perreire începu să geamă svârcolindu-se în toate părţile. Cu coada ochiului vedea fitilul arzând şi, deodată, îşi pierdu simţul realităţii.

După câteva minute, Benoit se înapoiă în cameră, luă cutiuţa, apoi tăiă frânghiile cu cari era legat Perreire şi-l puse pe acesta înapoi în pat, complet leşinat. Stinse lumina si porni spre camera sa.

— „Ceva extraordinar, Renodat, spuse D-l Blanchard, a doua zi, către seară, Spui că D-l Perreire era nebun, azi dimineaţă?

— „Nebun de legat, domnule, răspunse inspectorul întorcându-se către Benoit.

— „Şi-a pierdut complet minţile, încuviinţă acesta.

— „Ai băgat de seamă? pare înspăimântat de ceva? întrebă Renodat.

— „Eu nu l-am prea luat în seamă pe Perreire, spuse André, aprinzându-şi o ţigară.

— „De data aceasta n'ai fost stingherit de către Bandă, Renodat, constată directorul.

— „Nu, domnule, nu cred să mai încerce şi a doua oară.

D-l Blanchard clătină gânditor din cap.

— „Tare aş vrea să ştiu ce l-a putut înebuni pe Perreire!

Benoit se întoarse alene către prietenul său:

— „N'ai nevoe să cauţi prea departe! Societatea aleasă a D-nei de Rucy! Dacă i-ai fi văzut!

CAPITOLUL VI

IN CARE ZIARELE PRIMESC UN COMUNICAT INDRAZNEŢ

Puneţi faţă în faţă pe un paznic de noapte flecar şi pe un ziarist îndrăzneţ: dacă berea este cumva bunicică, veţi citi în ziarele de a doua zi, un articol ameţitor, bogat în amănunte şi plin de destăinuiri senzaţionale.

D-l Darés era paznic de noapte la oţelăriile din Thiers, şi era gata oricând să-şi istorisească povestea oricui voia să-l asculte. Amănuntele erau mai mult sau mai puţin bogate după bacşiş, dar principalul nu se schimba şi apăruse în toate ziarele.

Spunea în rezumat, că d-l Darés, făcându-şi rondul obişnuit, către miezul nopţii, auzi nişte glasuri în sala maşinilor. Aceasta i se păru mai

luminoasă decât de obicei. Se pregătea să intre în sală când auzi o voce care spunea:

— „Am să-ţi vin eu de hac, într'o bună zi, spion ticălos!

D-l Darés este tatăl a patru copii şi scuzabil că şovăi să deschidă uşa. Pe un drum lăturalnic, ajunse la o platformă de unde putea vedea sala fără să fie văzut. Erau adunaţi acolo, vreo 10-12 indivizi; trei dintre ei erau legaţi cu mâinile la spate; erau singurii ale căror feţe le putea deosebi d-l Darés. Ceilalţi erau mascaţi şi îmbrăcaţi cu nişte vestminte lungi negre. După câtva timp de discuţie, cei trei prizonieri fură scoşi afară de către oamenii mascaţi şi, după câteva clipe, paznicul auzi o maşină pornind cu mare viteză.

Povestea aceasta fu primită cu ridicări din umeri, nimeni n'o credea. Dar când, după câteva zile, se constată dispariţia a trei oameni, ea începu să pară mai de crezut şi reporterii marilor gazete din capitală năvăliră în locuinţa paznicului. Poliţia refuza să pomenească ceva despre această afacere. Primul articol publicat făcu senzaţie, dar, mai pe urmă, nemai descoperindu-se nimic nou — informaţiile paznicului nu erau inepuizabile — comunicatele deveniră din ce în ce mai puţin importante, şi curând se învecinară cu reclamele de insecticide sau de produse de frumuseţe, şi cu anunţurile de ultimă oră, mai ales boala D-lui Bernard Perreire, membru al Parla-

mentului, îngrijit de „anemie cerebrală" într'o clinică.

Lumea începuse să uite aventura când o nouă întâmplare o readuse la suprafaţă. Era nici mai mult nici mai puţin decât un comunicat venind dela însuş şeful Bandei Negre, trimis directorului „Gazeta Centrului". Acest comunicat apăru în prima pagină, precedat de o înştiinţare:

„Comunicarea de mai jos a fost primită de către directorul nostru; originalul, care a fost înmânat autorităţilor oraşului, era bătut la maşină. Plicul purta stampila din Paris. Directorul nostru transmite documentul aşa cum l-a primit, fără modificări sau comentarii".

Iată documentul:

„Circulă diferite svonuri contradictorii cu privire la povestirea D-lui Darés; ţin să afirm că ea este exactă din toate punctele de vedere. Cei trei oameni cari au fost făcuţi prizonieri erau amestecaţi într'un complot care trebuia să arunce în aer uzinele din Thiers. Ascultau de un cuvânt de ordine internaţional. Au fost internaţi într'un lagăr. D-l Perreire a înebunit, altfel i-ar fi întovărăşit şi el.

Semnat: Şeful Bandei Negre".

Acest mesagiu fu primit în diferite chipuri; pentru unii era o glumă proastă, pentru alţii, exprimarea adevărului pur, cei trei oameni dispăruţi având idei destul de înaintate. Cu toate acestea, ultima frază turbură pe toată lumea.

Dar orice ar fi gândit publicul, erau două persoane la Paris cari ştiau că ceeace relata această scrisoare era adevărat, şi cari erau nespus de furioase.

Prima era contele Zadova, alias Augier.

Primise dela Perriere o telegramă prin care-l anunţa că totul mergea bine, după întâlnirea cu Dalsky.

De atunci nu mai aflase nimic despre el, afară de anunţul referitor la sdruncinul său nervos, după câteva zile. Şi contele, citind printre rânduri, ghicise uşor accidentul fără să întrevadă adevărul.

Lumina se făcu în urma comunicatului Bandei Negre. Ceea ce-l frământa cel mai mult pe contele Zadova, era că aceste rânduri aveau să fie citite de către marele său şef, undeva prin străinătate, şi tremura gândindu-se la furia lui. Zadova se temea de el aşa cum Perreire se temea de Zadova, şi primise numeroase scrisori dela şef.

Două zile după publicarea comunicatului Bandei Negre, primi o scrisoare din Amsterdam, conţinând un singur cuvânt „Sosesc". Contele Zadova fu extrem de turburat.

A doua persoană pe care comunicatul o scoase din sărite, fu inspectorul Renodat. Işi dădu seama că-şi bătuseră a doua oară joc de el. Umblând pe stradă, el îşi spunea că dacă André Benoit n'ar fi fost atât de dobitoc, s'ar fi putut scoate ceva dela el

Un Rolls elegant lunecă dealungul trotuarului şi o voce cunoscută îl strigă:

— „Iată tocmai omul pe care voiam să-l întâlnesc! spuse André vesel.

Renodat se întoarse şi răspunse fără urmă de blândeţe:

— „Bunăziua, d-le căpitan Benoit, spre d-ta mă duceam!

— „Nu trebue să te mai osteneşti, dragul meu; să intrăm aici, clubul „Renaissance" ne aşteaptă cu uşile larg deschise şi vom putea vorbi în voie.

Il împinse voios pe inspector în hall-ul celebrului club, continuând să vorbească.

— „După o matură gândire, am ajuns la concluzia că nu există decât un singur lucru pe lume mai bun decât să iei un cocktail la amiază.

— „Şi care anume? întrebă Renodat.

— „Să iei două, strigă Benoit triumfător.

Inspectorul zâmbi fără să vrea: îl socotea pe Benoit drept un dobitoc desăvârşit şi, de voie, de nevoie, se înclina în faţa cerinţelor profesiunii sale.

— „Putem sta de vorbă liniştiţi într'un colţ? întrebă inspectorul, urmându-l pe Benoit spre bar.

— „Aici îţi place?

— „De minune, încuviinţă Renodat, îndreptându-se spre capătul celalt al hall-ului unde era

o masă neocupată. Se instală şi-l aşteptă o bună bucată de vreme pe Benoit.

Căpitanul părea să întârzie într'adins: cunoştea pe cea mai mare parte a obişnuiţilor clubului şi avea pentru fiecare un cuvânt amabil. Renodat, singur în colţul său, începea să se înfurie, când Benoit se aşeză, în cele din urmă, în faţa lui.

— „Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi; locul acesta este foarte frecventat! Şi acum, inspectore, despre ce este vorba?

— „Aş vrea să-ţi vorbesc despre afacerea dela Thiers; cred că ai citit şi d-ta comunicarea făcută de către şeful Bandei Negre ziarelor?

— „Da, într'adevăr, am zărit-o în ziarele de ieri. Nu prezintă nici o importanţă!

— „Publicul crede într'o păcăleală, dar eu ştiu că nu-i adevărat. Diferitele hârtii au fost bătute la aceeaş maşină.

— „Ce descoperire remarcabilă! spuse Benoit ironic.

— „Ti-aş fi recunoscător dacă n'ai glumi, căpitane Benoit; chestiunea este foarte serioasă. Ultimele rânduri ale mesagiului mă fac să presupun că este o legătură între nebunia lui Perreire şi activitatea bandei; şi aş da foarte mult pentru a şti ce a provocat nebunia lui Perreire.

— „E într'adevăr nebun? întrebă Benoit.

— „Absolut! Fratele său, pe care l-am văzut adineauri, spune că se uită tot timpul cu groază la picioarele patului. Pare să-i fie frică de cineva

sau de ceva. D-ta i-ai spus d-lui Blanchard că ai intrat în camera lui. Ai găsit ceva anormal?

— „N'am remarcat nimic; de fapt, dacă spusele fratelui său sunt adevărate, atunci numai eu am putut să-l fac să înebunească!

Renodat încruntă din nou sprâncenele, la această glumă care i se părea de prost gust.

— „Iţi repet, d-le Benoit, că afacerea este foarte serioasă. Nu-mi poţi da alte informaţii? N'ai auzit nimic în timpul nopţii?

— „Nimic afară de sforăitul zgomotos al vecinului meu, răspunse căpitanul cu un zâmbet.

Apoi, devenind deodată grav, se aplecă spre inspector:

— „Cred că putem socoti nebunia lui Perreire datorită apariţiei unei fantome.

— „Nu cred de loc în fantome!

— „Totuşi nu văd decât această alternativă: sau o fantomă sau eu însumi. Ştiu că nu sunt prea frumos, dar...

— „Nici una din aceste două ipoteze nu poate fi luată în considerare, spuse Renodat sculându-se.

— „Incă un cocktail, inspectore?

— „Foarte mulţumesc! Trebue să lucrez şi mai am încă multe de făcut.

Inspectorul îşi luă pălăria şi bastonul şi Benoit îl conduse până la uşă.

— „Complimente prietenului Blanchard.

— „D-l Blanchard este plecat pentru toată

ziua, d-le Benoit, răspunse Renodat cu răceală. La revedere!

Benoit îl urmări câteva clipe cu privirea apoi se înapoiă la masă şi comandă:

— „Şapte cocktail-uri în loc de două!

Dacă inspectorul s'ar fi înapoiat pe neaşteptate, ar fi văzut şezând la masa căpitanului, şase dintre tinerii snobi pe lângă cari întârziase Benoit adineauri.

— „Ei bine, spuse Pierre Céval, aprinzându-şi o ţigară, ce avea de spus?

— „Nimic interesant! Cum i-am spus adevărul, desigur că nu m'a crezut. Albert s'a întors?

— „Azi dimineaţă, răspunse Robert Cornil. Trebue să vină aici. Uite-l!... vine chiar.

Albert Journiaux, cu braţul drept în eşarfă, se îndreptă spre ei.

— „Ce s'a întâmplat, Albert? întrebă André.

— „Diavolul acela de Dasky mi-a aruncat un cuţit.

— „Şi ce mai fac prizonierii?

— „Foarte, foarte bine, dragul meu. Dacă-i ţinem câtva timp, se vor mânca între dânşii.

Benoit puse jos paharul gol exclamând:

— „Dee-le Dumnezeu viaţă lungă! Şi acum, să trecem la lucruri serioase: întâlnire diseară la ora zece ca de obicei. Albert, braţul tău rănit te face inapt pentru serviciu: te va înlocui Robert. Unde-ţi sunt instrucţiunile?

— „Le am aici, în buzunar. Dar pot foarte uşor...

— „Fără discuţii. Dă-i-le lui Robert. Băieţi, cred că vom avea de furcă diseară. Eu iau cina cu Simone şi cu nişte rude din provincie; am să vin după aceea.

Grupul se împrăştie; numai Robert Cornil mai întârzie câteva clipe la „Renaissance"; citi cu atenţie instrucţiunile lui Albert, apoi le aruncă în cămin, unde se prefăcură numaidecât în scrum.

Mai târziu cu câteva minute el dejuna liniştit în tovărăşia tatălui său, şi probabil că acest respectabil domn n'ar fi mâncat cu atâta poftă dacă ar fi ştiut că unicul său fiu se pregătea să îndeplinească în seara aceea o treabă care, în caz de nereuşită, i-ar aduce moartea sau... măcar închisoarea.

CAPITOLUL VII.

IN CARE EXPLODEAZĂ O BOMBĂ INTR'UN BIUROU.

Poate faptului că nu-i trecuse niciodată prin minte gândul unui eşec cu putinţă îi datora André Benoit reuşita strălucită a tuturor încercărilor sale şi autoritatea nediscutată pe care o avea asupra colaboratorilor săi. Totuşi, până în prezent, afacerea Bandei Negre nu părea limpezită, şi, pentru prima oară în cariera lui, avea André impresia că se învârteşte pe loc — sentiment nu prea plăcut şi cu care nu se împăca firea îndrăzneaţă a prietenului nostru. De data aceasta era hotărît să-şi încerce norocul cu toate riscurile şi să pună în joc toate atu-urile. Dacă nici de data aceasta nu reuşea să pună mâna pe marele şef necunoscut care-l comanda pe Zadova şi compania, era hotărît să abandoneze lupta, ceeace i-ar face

mare plăcere soţiei sale, care nu înceta de a-l pune în gardă.

— „Mai încerc încă o carte, drăguţa mea Simone, îi spuse el, în timp ce aşteptau la Carlton rudele din provincie; dacă nu obţin rezultatele dorite, las totul baltă. Şi dacă, mai târziu, s'ar prezenţa prilejul...

— „Ştiu, ştiu! Aştepţi primul pretext pentru a reîncepe lupta cu Parry! Nădăjduesc cu nu-l vei mai întâlni niciodată, şi nici pe fata aceea groaznică!

— „N'am să-mi iert niciodată că i-am lăsat să-mi scape, răspunse André privindu-şi vârfurile pantofilor. Dar... iată-l pe unchiul Timothée, care seamănă din ce în ce mai mult cu un dovleac.

La ora nouă jumătate, în aceeaş seară, cinci oameni erau adunaţi în salonul unei căsuţe modeste de prin Montparnasse. Mobilierul era compus mai ales din şevaleturi, tabarete, etc., iar pereţii erau tapetaţi cu schiţe şi lucrări neterminate, aşa cum îi şade bine unui artist ca Roger Roubille.

— „Robert ar fi trebuit să fie deja aici, spuse Benoit uitându-se la ceas. Sper că l-a găsit pe specialistul despre care era vorba.

— „Crezi că nu te poţi lipsi de el? spuse Pierre Ceval.

— „Foarte greu şi nu fără pierdere de timp.

Ne trebue un spărgător de casse de fier, foarte priceput.

— „Iată-i că vin, spuse Roger Roubile care-i păndea dela fereastră.

— „Foarte bine.

Benoit se ridică şi se apropiă de un dulap:

— „Acum ieşiţi cu toţii, iată instrucţiunile: Robert şi cu mine, întovărăşiţi de Grible Maurice, spărgătorul de casse de bani, vom intra prin uşa principală; eu cunosc foarte bine locurile; voi ceilalţi veţi rămâne afară, risipiţi în jurul caseî. Când vom ieşi noi, vă veţi înapoia acasă. M'aţi înţeles?

Ieşiră cu toţii şi Benoit scoase din dulap o mască şi un vestmânt lung şi negru, pe cari le îmbrăcă. In clipa aceea intră Jacques Chaudron, îmbrăcat ca şofer şi de nerecunoscut. Condusese maşina cu care veniseră Robert şi Maurice.

— „Nici-o neplăcere? întrebă Benoit.

— Nu; cum a fost sigur că nu era o cursă din partea poliţiei, a venit fără dificultăţi.

Noii sosiţi intrară şi Maurice tresări văzând silueta uriaşă şi neagră a lui Benoit.

— „Dumnezeule! Ce-o mai fi şi asta? murmură Maurice uluit.

— „Ţi se cere un lucru uşor, spuse Benoit foarte calm. Avem nevoe de d-ta pentru a deschide câteva broaşte. Iţi vom da 5.000 de franci.

— „Faceţi parte din Banda Neagră? spuse

Maurice uitându-se cu coada ochiului spre uşa pe care o bara şoferul.

— „Exact, Maurice. Şi am îmbrăcat uniforma pentru ca să nu mă recunoşti. Vei asculta fără să clipeşti măcar; imediat după aceea ţi se va plăti şi vei fi liber. Ţi-ai adus toate sculele?

— „Da, răspunse specialistul. Ce trebue să deschid?

— „Nu aici operezi. Vom pleca peste o oră. Până atunci, rămâi în tovărăşia prietenului meu care-ţi va da ceva să te mai răcoreşti. Aminteşte-ţi că ar fi zadarnic să încerci să fugi, suntem înarmaţi.

Maurice se uită după înspăimântătoarea siluetă neagră şi scoase un oftat de uşurare după ce se închise uşa.

Benoit şi cu tovarăşii săi pătrunseră cu mare uşurinţă, prea mare, chiar după părerea lui Benoit, în casa din Rue de la Bastille.

Totul era întunecos şi părea pustiu. Pentru a se mişca mai uşor, Benoit îşi scoase vestmântul şi păstrase numai masca, Se îndreptară spre scara care ducea la primul etaj trecând prin biuroul dela parter unde negociase André vânzarea bo-cancilor.

Deodată, un sgomot neaşteptat îi opri pe loc: instinctiv se pitiră în dosul biuroului, care era singura mobilă din cameră, şi aşteptară. Intrase cineva în urma lor. Nu-l vedeau, dar

auzeau foarte lămurit sgomotul zăvoarelor trase şi al unor paşi cari se apropiau. Benoit şopti celorlalţi doi: — Rămâneţi pe loc! iar el se strecură, în umbră, spre uşa din fundul camerei, de unde părea să vină sgomotul. Se deschise uşa, cineva întoarse comutatorul: timp de o clipă, acela care intrase nu văzu nimic neobişnuit. Era Cohen. Făcu trei paşi înainte şi descoperi, uluit, pe Maurice şi pe Cornil ascunşi în dosul biroului. Cu totul buimăcit de surpriză, nu-i dădu în gând să se uite împrejur; de altfel, nici nu i-ar fi folosit la mare lucru. In timp ce două mâini enorme i se strângeau în jurul gâtului, expresia lui îngrozită îl înveseli pe flegmaticul Maurice Grible.

— „Stingeţi lumina şi ajutaţi-mi să-l leg, spuse repede Benoit.

Zis şi făcut; pentru a doua oară în interval de o săptămână, sărmanul Cohen avu prilejul să mediteze asupra sfârşitului său, legat ca un salam, în tovărăşia coşului de hârtii sub propriul său biurou.

Cei trei bărbaţi rămaseră o bună bucată de vreme, la pândă, cu toate simţurile încordate, atenţi la cel mai mic sgomot. Nimic nu mişca. Urcară scara unul după altul, cu Benoit în cap. Uşa dela etaj era întredeschisă şi traseră o clipă cu urechea înainte de a se aventura în coridor.

— „Toate uşile biurourilor funcţionarilor dau în acest coridor; ultima uşă este aceea care ne

interesează şi pe care probabil că vom trebui s'o forţăm; ea împarte coridorul în două; la capătul celeilalte părţi se află camera în care este cassa de bani.

— „Să-i dăm drumu, spuse Maurice nerăbdător. Nu-i prea plăcut, de stat aici.

Benoit îşi aprinse lanterna şi o plimbă, prevăzător, dealungul uşilor. Erau aproape toate deschise, iar camerele goale. Şi totuşi, avea o vagă presimţire că-i pândeşte un pericol.

După cum îşi închipuise, ultima uşă era încuiată. Maurice o deschise fără sgomot. In clipa în care o crăpa cu băgare de seamă, Benoit îşi stinse deodată lanterna. I se păruse că aude un sunet de voci apropiate.

— „Ce este? întrebă Maurice în şoaptă.

— „N'ai auzit nişte voci, murmură Benoit aproape neauzit.

Traseră cu urechea, ţinându-şi răsuflarea. După câteva clipe, cari părură o veşnicie, Benoit aprinse din nou lanterna. Cealaltă jumătate a coridorului era pustie. Uşa încăperii în care se afla cassa de bani era închisă. André se uită prin gaura cheii. Camera era cufundată în întuneric. Apăsă cu băgare de seamă pe clanţă. Nu era încuiată, şi uşa se deschise uşor. André îşi plimbă lumina prin toate colţurile: nimeni. Băgă de seamă că singura ieşire era uşa prin care intraseră.

— „Merge strună, spuse André încetişor. Trebue să ne fi înşelat.

— „Şi totuşi se simte un miros puternic de ţigară, răspunse Cornil.

— „Din cauza lipsei de aerisire, dragul meu, îl linişti Benoit. La lucru, Maurice, deschide întâi capacul biuroului.

— „Bine, şefule. Indreaptă-ţi, te rog lumina asupra broaştei.

Se pregătea să înceapă lucrul, când, deodată se aprinseră toate lămpile din cameră. Cei trei bărbaţi se priviră o clipă, surprinşi. Maurice Grible se repezi la uşa care, adineaori, se deschisese aţât de uşor: ea rezistă tuturor sforţărilor sale.

— „M'aţi atras într'o cursă, nemernicilor, urlă el.

Benoit, conştient de pericolul care pentru el era un stimulent, nici nu auzi măcar înjurăturile lui Maurice. Se gândi că nu se înşelase; glasurile pe cari le auzise veneau din această cameră. Cu un gest cu mâna îl potoli pe Maurice, care tăcu. Situaţia era critică. Cine aprinsese toate lămpile? Cine-i pândea?

Vocea profundă şi limpede a lui Cornil strigă deodată:

— „Cineva se uită la noi, André. Ii văd ochii aţintiţi asupra noastră printr'o ferestruică a uşii cassei de bani. Ca fulgerul se întoarse Benoît şi se uită la cassa de bani. Printr'o deschizătură asemănătoare crăpăturii unei cutii de scrisori văzu, într'adevăr, o pereche de ochi drăceşti cari păreau

să nu se sinchisească de el. Cum înaintă spre misterioasa cassă de bani pentru a o examina, apăru o altă deschizătură mai largă şi aşezată mai jos decât prima. André se opri fără să vrea. Un pachet, aruncat cu toată puterea, căzu pe covor. O clipă buimăcit, André şovăi, apoi deodată strigă:

— „Repede, lungiţi-vă cu faţa la pământ. Ascundeţi-vă faţa; este o bombă.

CAPITOLUL VIII

IN CARE SE GASEŞTE DIN INTAMPLARE UN SACULEŢ CU NUCI

Numai datorită biuroului rămaseră Cornil şi André în viaţă. Cu faţa la pământ, cu braţele peste cap, aşteptară nemişcaţi, în timp ce Maurice Grible se învârtea ca un leu în cuşcă. Un ţipăt strident şi o jerbă de flăcări umplură încăperea; biuroul zbură în ţăndări cari căzură înapoi peste André şi prietenul său. Luminile se stinseră. Lui André îi trebui câtva timp până să-şi vină în fire. Se mişcă cu băgare de seamă: nimic atins. Trebuia acţionat repede: clipele le erau numărate, căci o bombă nu face explozie în plin Paris fără să facă un oarecare tărăboi.

— „Eşti teafăr, Robert? întrebă André scuipând molozul care-i umpluse gura.

— „Pare-mi-se, dragul meu, răspunse Cornil.

Benoit scoase un oftat de uşurare, sări în picioare şi aprinse lanterna. In jurul lor nu mai erau decât dărâmături. Ce se făcuse Maurice Grible?

Pentrucă nu ascultase porunca lui Benoit, nefericitul zăcea întins în faţa cassei de bani, cu capul sfărâmat. Când îl descoperi, singura mângâiere pentru André fu gândul că moartea fusese instantanee.

— „Sărmanul, mormăi Benoit; vor plăti scump moartea lui. Voi avea eu grijă să-l răzbun.

— „Priveşte, s'a făcut o gaură în perete!

Intr'adevăr, lumina unui felinar se reflecta în cameră printr'o spărtură mare în perete. André se îndreptă într'acolo şi deodată se poticni de ceva: se aplecă şi ridică un săculeţ de piele galbenă pe care-l băgă în buzunar, având treburi mai urgente. Robert şi cu el se strecurară prin spărtură şi săriră pe un acoperiş jos, iar de acolo pe pământ. Se pomeniră pe un teren viran, în dosul casei. Ocolind clădirea, se amestecară în mulţimea care se îngrămădea la locul nenorocirii.

— „Du-te acasă, Robert, eu vreau să mă văd cu ceilalţi băieţi.

— „Foarte bine, prietene! răspunse acesta îndepărtându-se, în timp ce şeful său se apropia de intrarea numărului 5 Rue de la Bastille.

Poliţia se şi afla la faţa locului. Benoit putu zări în mulţime pe şase dintre oamenii săi... şase oameni neliniştiţi, hotărâţi la orice pentru a-şi

regăsi şeful. Deodată, răsună ţipătul unei cucuvele, acoperind tărăboiul din stradă: nimeni nu-l luă în seamă, afară de cei iniţiaţi. Cu o repeziciune uimitoare şi pe căi diferite, cei şase oameni se îndepărtară de locul exploziei. Cucuveaua nu ţipase decât o singură dată, ceeace însemna că trebuiau să se adune cât mai repede cu putinţă. In mai puţin de o oră, şase tineri eleganţi sosiră acasă la Benoit, unde-i primi Denis.

Il găsiră pe André îmbrăcat cu un halat elegant de mătase, şezând lângă soţia sa şi bând o cană mare cu bere.

— „Dacă vă este sete, serviţi-vă ca de obicei! Berea este acolo, în colţ.

— „Ce s'a întâmplat, dragul meu? întrebă Pierre Ceval.

André istorisi pe scurt întâmplarea.

— „Şi Robert e neatins? întrebă Roger Roubille.

— „Da, însă sărmanul Maurice Grible s'a prăpădit. Chipul i se întunecă, şi rămase câtva timp tăcut.

— „Aş prefera să părăsiţi cercetările astea periculoase, dragul meu, interveni Simone. De data aceasta aţi scăpat, dar nimic nu garantează că veţi fi întotdeauna aşa de norocoşi.

Benoit clătină din cap şi mângâiă cu dragoste părul soţiei sale:

— „Doar nu vrei să las nepedepsită moartea lui Maurice.

Simone tăcu resemnată. Un an de căsătorie o învăţase cât erau de zadarnice sfaturile date lui André, când el era hotărît să nu le urmeze.

— „Ce ai de gând să faci? întrebă Jacques Chaudron umplându-şi paharul.

— „Deocamdată sunt bătut, dragul meu, recunoscu André. Individul care a aruncat bomba mă ţintea pe mine. Principalul este însă: ştie cine sunt? A vrut să-l lovească pe André Benoit sau pe şeful Bandei Negre? Pe de altă parte ştiu că există un cocoşat care-şi spune „conte" şi pe care l-am întrevăzut când am fost pentru prima oară în strada Bastille. Nu ştiu, însă, dacă este el acela care a aruncat bomba.

Se întoarse spre uşa care se deschidea:

— „Ce este Denis?

— „Am găsit săculeţul acesta, Domnule, în buzunarul hainei d-voastră, pe când o periam.

Servitorul îi întinse săculeţul de piele galbenă şi ieşi.

— A, da! Uitasem complectamente de el. O! dar e greu, spuse Benoit cântărindu-l în mână.

— „Doamne! Bagă de seamă, André, poate că-i o altă bombă, spuse Simone, speriată.

André începu să râdă, deschise săculeţul şi-l goli pe masă. Timp de câteva clipe priviră cu toţii în tăcere şase pietre cari scânteiau cu mii de focuri. Cinci dintre aceste pietre erau albe,

iar a şasea, mai mare decât celelalte, avea o minunată culoare trandafirie. Cu o mână tremurătoare, Roger Roubille luă una şi o ridică la lumină:

— „Dumnezeule Doamne! Astea sunt diamante! Au o valoare neasemuită!

— „Săculeţul era desigur închis în biroul răspunse André râzând din toată inima. Bomba ne-a dat cel puţin chilipirul acesta neaşteptat

CAPITOLUL IX

IN CARE SE ASIŞTA LA O CINĂ AGITATA LA RITZ.

Cuviosul Théophil Labarre şi fiica lui Jeanne descinseseră în dimineaţa aceea la Ritz. Veneau din Indo-China unde domnea foametea cea mai îngrozitoare. Cuviosul Théophil Labarre era tipul reprezentativ al misionarului. Inalt, lat în umeri, cu privirea atentă şi binevoitoare, el îşi atrăgea simpatia tuturor, iar părul său alb şi des inspira respect. Un uşor accent îi trăda originea canadiană. Dela moartea soţiei sale, el călătorea cu fiica sa, tovarăşă credincioasă care veghia asupra lui şi nu-l părăsise nici o clipă. Jeanne avea înfăţişarea plăcută, destul de drăguţă, cu un ceva cam obosit în figură care arăta că nu mai era la prima tinereţe.

Erau înduioşători cu dragostea lor reciprocă. Care din doi îl admira mai mult pe celalt?

In seara sosirii lor şedeau în hall în tovarăşia câtorva ziarişti cari erau unanimi în a-l găsi fermecători.

— „Am oarecum remuşcări să trăesc în acest hotel luxos după ce am asistat la scenele acelea îngrozitoare. Mă întreb cum de a putut rezista micuţa mea Jeanne. Spunând acestea, apucă mâna fiicei sale şi o strânse cu recunoştinţă.

— „Dar oamenii aceia trebuie să fie într'o stare de sărăcie nemaipomenită, întrebă o doamnă. Aveţi cumva nevoe de ceva bani pentru a le trimite?

— „Sunteţi foarte bună, Doamnă, că vă gândiţi la aceasta. Nici nu vă puteţi închipui cât de folositor poate fi cel mai mic obol.

Făcându-se târziu, cuviosul Théophil, grijuliu pentru sănătatea fiicei sale, îşi luă rămas bun dela nouii săi prieteni, şi se retrase în apartamentul său, după ce primise o invitaţie la cină pentru a doua zi.

— „Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Jeanne, când fură singuri.

— „Femeea care mi-a oferit banii are vreo trei milioane. Merită să cinezi cu ea, deşi n'am de gând să mă ocup de nimic altceva decât de afacerea noastră.

Misionarul se apucă de lucru, absorbit cu totul, în timp ce micuţa Jeanne, întinsă pe sofa, citea nişte povestiri de Maupassant, lăsând să i se

vada dincolo de limitele bunei cuviinţe, un picior îndrăzneţ şi foarte plăcut la vedere.

După două ore, cuviosul Théophil sună şi micuţa Jeanne, rectificându-şi poziţia, luă cuminte un lucru de mână. Bătrânul comandă chelnerului care intra, un supeu care să le fie servit în cameră.

— „Dă-ne nişte pui şi puţin pateu de ficat pentru trei persoane. Aştept un prieten. Ne servești nişte Pommery Greno şi o sticlă cu apă de Vichy pentru domnişoara.

Chelnerul se retrase şi cuviosul spuse amuzat:

— „Ai s'o torni în baie, draga mea.

Tânăra fată zâmbi, apoi devenind deodată gravă, întrebă:

— „La ce oră vine Zadova?

— „Ar trebui să fie aici; nu înţeleg de ce întârzie.

— „L-ai văzut azi după amiază?

— „Nu, am fost la biurou, dar numai pentru câteva clipe.

In aceeaş clipă fu anunţat contele Zadova. Se priviră toţi trei o clipă în tăcere.

— „Minunat! exclamă contele. Nemaipomenit! Cât se poate de bine. Felicitările mele, dosmnă! Aţi putea înşela şi pe cei mai buni prieteni ai d-voastră.

— „Să venim la fapte, replică sec Jeanne. Sunt obosită.

— „Să aşteptăm să ne servească supeul, va fi mai bine aşa, interveni misionarul.

In timpul mesei vorbiră despre lucruri fără însemnătate, însă după ce strânse chelnerul masa şi se retrase, dispăru orice urmă de blândeţe din ochii lui Théophil. Işi privea cu răceală invitatul şi, tăind vârful unei ţigări de foi, îl spuse:

— „Spune-ne veştile d-tale bune, Zadova. Te ascult.

Celalt zâmbi calm.

— „O întâmplare neaşteptată m'a întârziat: şeful Bandei Negre m'a cinstit cu vizita lui; vizita aceasta i-a fost funestă şi vă pot asigura că în clipa aceasta Banda Neagră nu mai are şef.

— „L'-ai ucis? întrebă tânăra femee turnându-şi şampanie.

— „Da, răspunse contele. Şi odată şeful mort, banda nu mai există.

— „Perfect, spuse Théophil cu vocea ceva mai îmblânzită. Dar ţi-ai luat măsurile de prevedere?

Contele zâmbi cu înfumurare şi istorisi povestea. Explică cum, aflându-se cu secretarul său în camera cassei de bani, lumina roşie depe biuroul său se aprinsese deodată, înştiinţându-l că cineva deschidea uşa casei. Se retraseseră amândoi în dosul cassei de fier şi imediat ce văzuseră în cameră pe vizitatorii neaşteptaţi, închiseseră uşa, apăsând pe un buton.

In punctul acesta al povestirii sale, contele se opri şi luă o înghiţitură de şampanie. Aştepta o

reacţiune din partea ascultătorilor, însă zadarnic.

— „Erau ca niște șoareci într'o cursă. Erau trei. Am recunoscut pe unul dintre ei, deşi era mascat, ca fiind şeful Bandei Negre. Cum mă uitam la el prin uşa cassei de fier, am auzit pe unul din oamenii lui spunându-i: „Se uită cineva la noi, André". In clipa aceea mi-am adus aminte de bombele pe cari le aveam la îndemână, şi... dar ce s'a întâmplat, domnule?

Tăcu brusc, speriat de înfăţişarea misionarului.

— „Bombe, imbecilule! Ce nesocotinţă! Mai departe.

— „Am aruncat una în cameră, şi am fugit numaidecât, bâlbâi contele, mai mult mort decât viu.

Misionarul, ridică un pumn ameninţător, gata să se lase pradă mâniei. Se stăpâni însă şi puse, cu voce tăioasă, câteva întrebări.

— „Ce s'a întâmplat când a explodat bomba?

— Cei trei oameni au fost ucişi, domnule.

— „La dracu cei trei oameni! Ce s'a făcut biuroul?

— „Nu ştiu, domnule; nu m'am mai întors acolo; probabil că a sărit în aer.

— „Nu ştiai ce era încuiat în sertarul secret? Ideea d-tale tâmpită a distrus o avere. Azi după amiază am pus într'unul din sertarele biroului, cele mai frumoase diamante din lume.

— „Poate mai sunt încă acolo? întrebă Zadova speriat.

— „N'ai decât o singură şansă: să le fi găsit poliţia. Dacă le are, trebue să le capeţi înapoi. Dacă nu, mi-e tare frică pentru tine... Haide, pleacă.

Cu un gest îi arătă uşa, şi contele ieşi fără a scoate un cuvânt.

— „Cât p'aci să-mi pierd cumpătul, drăguţa mea, spuse misionarul.

Jeanne se sculă şi se apropie de el.

— „Dar despre cari diamante vorbeai, dragule?

— „Nu ţi-am spus nimic fiindcă îţi cunosc slăbiciunea pentru bijuterii. Le-am luat alaltăeri la Amsterdam. Mi-au fost încredinţate de către Rusul pe care-l ştii, şi printre ele era şi renumitul diamant trandafiriu...

— „Dar nu puteau fi vândute, prietene, spuse ea liniştit.

— „Nu există nimic care să nu se poată vinde de către cineva care se pricepe s'o facă, răspunse misionarul cu gravitate. Dar, să lăsăm bocetele, este prea târziu, haidem la culcare.

Jeanne nu se mişcă; părea să viseze ceva.

— „La ce te gândeşti?

— „La o coincidenţă ciudată; erai prea absorbit de gândul la diamante pentru a băga de seamă, însă pe mine m'a izbit numaidecât. Zadova a auzit pe unul dintre cei trei oameni spunând şefului: „André...” André! şi omul acela

mai are şi o înălţime de uriaş! Îmi închipui că-i o simplă coincidenţă.

— „Poate, dar o coincidenţă straşnică! Ar fi prea frumos!

— „Ar fi foarte mâhnitor! Aş fi vrut să-l mai revăd pe „micul *meu* André Benoit”....

— „Dacă ceeace crezi tu este adevărat, nu-mi mai pare rău că am pierdut diamantele.

— „Rămâne de văzut, răspunse Jeanne încetişor. Dar... să mergem la culcare.

CAPITOLUL X

IN CARE ANDRÉ BENOIT FACE O DESCOPERIRE.

Dilema care i se punea lui Zadova n'avea nimic înveselitor, şi cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îşi vedea şansele de scăpare mai mici. Marele şef, care i se arătase, de data aceasta sub înfăţişarea unui misionar, şi al cărui chip adevărat nu-l cunoştea de loc, era un om necruţător. Zadova îşi dădea pe deplin seama de cruzimea soartei sale. Cum să regăsească diamantele? Işi spuse că cel mai bun lucru era să se ducă a doua zi la biurou la ora obicinuită.

La ora nouă fix, a doua zi, el se prezentă, asadar, la numărul 5 din Rue de la Bastille.

După cum se aştepta, poliţia păzea locul accidentului.

— „Cine sunteţi d-voastră? întrebă gardianul dela intrare

— „Sunt d-l Augier, spuse contele, prefăcându-se surprins. Dar ce s'a întâmplat?

— „Cum, nu ştiţi?... Astă noapte s'a aruncat o bombă în biurourile d-voastră dela primul etaj. Vreţi să urcaţi, domnul inspector este sus.

Intrând în cameră, văzu numaidecât că pagubele erau considerabile. Biuroul era prefăcut în mii de bucăţele.

— „Din fericire n'aţi fost aici, domnule, îi spuse inspectorul.

— „Dar spune-mi, ce s'a întâmplat de fapt?

— „Cred că am isbutit să reconstitui drama. Trei oameni au pătruns aici, astă noapte, după ce l-au legat pe funcţionarul d-voastră, d. Cohen. Mobilul lor era, desigur, furtul. Trebue să fi mânuit un explosiv pentru a sparge casa de bani. Este o materie periculoasă, chiar pentru nişte indivizi pricepuţi, şi doar nenorocitul acesta — arătă corpul lui Maurice Grible — era un specialist. L-am identificat numaidecât: era o veche cunoştinţă. Se pare că numai el a păţit-o: ceilalţi doi trebue să fi fugit.

Inima d-lui Augier se opri pe loc: unde erau ceilalţi doi? Aşadar, zadarnic îşi atrăsese furia şefului său şi pierduse diamantele! O întrebare a inspectorului îl readuse la realitate.

— „Intr'adevăr, trebuiam să părăsesc peste puţin timp imobilul acesta. Toate hârtiile noastre erau de mult mutate. Nu mai aveam decât câteva

obiecte de valoare în acest biurou. Nu s'a găsit nici o urmă de ele?

Inspectorul clătină din cap, în semn de negare:

— „N'am găsit nimic. Trebue să le fi luat hoţii.

Zadova părea distrus. După câteva clipe de cugetare, el spuse inspectorului:

— „Locuesc la „Hotel du Nord". Dacă aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă.

In timp ce pleca Zadova, inspectorul se apropiă de gaura din perete şi se uită afară.

Deodată strigă la un vagabond care hoinărea prin jurul casei.

— „Pleacă de acolo, derbedeule! Nu-i voia să te plimbi pe locul accidentului. Şterge-o!

— „Bine, bine! N'am să ţi le mănânc, dărămăturile!

Vagabondul se îndepărtă târşiind picioarele şi, după câteva clipe când deschise respectuos uşa unui taxi pe care-l oprise d. Augier, încă mai mormăia ceva.

Urmări maşina din ochi, apoi, cu un pas mai vioi, se îndreptă spre cabina telefonică din colţul străzii. Formă un număr şi aşteptă.

— „Alo! tu eşti, André? Da, eu, Pierre. Numitul Augier, este într'adevăr cocoşatul. A plecat acum cu un taxi la Ritz. Poftim? A! foarte bine te duci şi tu, iar eu te găsesc acolo. Am să-ţi dau atunci informaţii mai amănunţite.

Vagabondul ieşi din cabină şi se îndreptă spre staţia de Metro.

Peste o oră nu l-ar fi recunoscut nimeni în elegantul tânăr care intra la Ritz. Instalat în hall, într'un fotoliu confortabil, André Benoit îi făcu semn cu mâna.

Ceval se aşează lângă el:

— „Ei, l-ai văzut, André? întrebă el în şoaptă.

— „Nu, răspunse André. Printr'o anchetă discretă am aflat că a sosit cam pe la ora zece, şi că s'a urcat imediat în apartamentul unui oarecare misionar Théophil Labarre. Trebue să mai fie acolo, căci nu l-am văzut să coboare. Tare aş vrea să-l cunosc pe misionarul acela.

In clipa aceea, un ghem de lână se rostogoli la picioarele lui André, care se aplecă pentru a-l ridica şi-l înapoiă proprietarei; o tânără femee care şedea lângă ei şi tricota fără întrerupere un vestmânt fără formă.

— „Mulţumesc foarte mult, domnule, spuse ea zâmbind amabil. Sunt într'adevăr neîndemânatecă; mereu îmi cade ghemul!

— „N'are nici o importanţă, răspunse André. Sunt obişnuit să adun ghemele soţiei mele. Lucraţi o jachetă foarte frumoasă, doamnă!

— „O! nu-i o jachetă, domnule, răspunse tânăra femee cu tristeţe. M'am înapoiat acum din regiunile devastate din Indo-China unde domneşte o foamete îngrozitoare, şi tricotez nişte vestminte

pentru sărmanii desmoşteniţi. Suntem multe care lucrăm pentru acest scop.

— „Am să-i spun şi soţiei mele, care va fi desigur încântată să vă poată veni în ajutor. Trebue să vină dintr'o clipă într'alta şă ia dejunul alci cu mine.

— „Ar fi foarte amabil din partea ei să se intereseze de nenorocirii mei!

Se sculă, salută cu capul şi se îndreptă spre ascensor.

— „Fata aceasta transpiră virtutea prin toţi porii! Are, desigur, o inimă de aur, dar, Doamne Dumnezeule din ceruri, ce mai frigorifer, şi ce înfăţişare!

André îşi bău dintr'o înghiţitură cocktail-ul pentru a mai împrăştia impresia neplăcută şi savură fericit câteva clipe de repaos fumând o „Coronas" adevărată. Pierre Ceval, obosit de istovitoarea noapte de veghe, aştepta liniştit ca Benoit să rupă tăcerea. Nu dură prea mult.

— „Aş fi trebuit să-mi notez expunerea amănunţită a situaţiei, spuse el în cele din urmă. Totul mi-era foarte limpede în minte în clipa în care fecioara aceea blândă şi-a scăpat ghemul, şi acum, iar mi se pare tot jocul încâlcit. Cum stăm, Pierre? Primul punct: suntem în posesia diamantelor, printr'un noroc deosebit, şi nu datorită iscusinţei noastre. In al doilea rând, cocoşatul n'are diamantele. In al treilea rând, acelaş cocoşat stă de vorbă în clipa de faţă cu prea

cuviosul Téophil. In al patrulea rând, mai bem un cocktail.

— „Şi ce se va întâmpla când ne vom întâlni cu toţii?

— „Intr'adevăr, ce se va întâmpla, spuse Pierre, trezindu-se din somnolenţă.

André, nu prea satisfăcut de rezultatele prezente, tăcu şi chibzui în tăcere. Situaţia i s'ar fi lămurit dintr'o dată, dacă ar fi putut să audă ce se vorbea în apartamentul cuviosului Téophil Labarre.

— „Coincidenţă! Ba de loc! Spunea chiar în clipa aceea, tânăra fată cu inima de aur. Asta-i o certitudine. Dacă are sau nu diamantele, asta n'o pot afirma, însă sunt sigură că bunul d-tale prieten de noaptea trecută, Zadova, bea un aperitiv în hall.

„Şi acest „bun prieten" este un gentleman cu care noi doi — spuse ea arătându-l pe misionar — avem o mică socoteală.

— „Nu-i o mică socoteală... ci una mare, mare de tot, în ce mă priveşte pe mine, făcu Zadova.

— „Se pare că ai deplină dreptate, spuse Téophil cu un aer gânditor.

— „Desigur că am dreptate, strigă tânăra femee. André Benoit este uriaşul care a fost aseară la Zadova şi pe care acesta a auzit că l-a strigat cineva André. Il pândeşte pe Zadova.

— „Nu prea văd cum am putea folosi împrejurarea aceasta.

Misionarul rămase un timp pe gânduri.

— „Soţia lui trebue să vină la dejun aici, spuse Jeanne. Iţi aminteşti de gâsculiţa aceea de Simone Barrier. Locuesc în Avenue Hoche. Poate am găsi ceva de făcut prin ea. Dacă, spre norocul nostru, are diamantele, ea ne poate fi de mare folos. Dacă nu... ne va fi oricând uşor s'o înapoiăm proprietarului şi stăpânului ei.

Cuviosul Téophil zâmbi: se înţelegeau din jumătăţi de cuvinte. Se uită la ceas:

— „Avem prea puţine şanse de reuşită, dar încerca.

Telefonă din anticameră, dădu două-trei ordine scurte şi se întoarse cu paşi măsuraţi în cameră.

— „Avem puţin timp, remarcă el. Putem totuş după cum spui tu, draga mea, nu pierdem nimic încercând. Şi acum, eu mă duc să reînoesc vechile legături prieteneşti cu Benoit. Ar fi poate mai cuminte ca tu să rămâi aici, Jeanne. E preferabil ca prietenul nostru să nu ne vadă împreună. Cât despre d-ta, Zadova — tonul îi deveni aspru — pleacă. Să sperăm pentru d-ta că Benoit are diamantele.

— „Trebue reţinut un lucru: plecarea lui va fi semnalată numaidecât lui Benoit. A pus să supravegheze uşile, spuse Jeanne.

— „In cazul acesta rămâi aici. Eu, mă duc să dejunez cu... Benoit şi prietenul său.

Ieşi zâmbind răutăcios, şi cu câteva minute mai târziu un preot respectabil şedea în hall în faţa lui André şi a lui Pierre, citind cu multă atenţie ziarul „La croix".

André, cu ochii pe jumătate închişi, îl privea pe furiş, întrebându-se dacă era cuviosul Téophil Labarre. Când acesta din urmă, voind să fumeze căută zadarnic un chibrit, André se sculă şi-i oferi un foc.

— „Imi daţi voie, domnule.

— „Mulţumesc, domnule, spuse preotul amabil. Fumez foarte puţin înaintea dejunului, însă astăzi sunt atât de necăjit încât simt nevoia să mă distrez.

— „Asta este foarte neplăcut, recunoscu André.

— „Dela ora zece încerc să mângâi pe un sărman care a suferit multe nenorociri! Te întrebi cum de se pot întâmpla asemenea lucruri în inima Parisului. Birourile prietenului meu au fost complet distruse noaptea trecută de o bombă.

— „Ce-mi spuneţi? murmură André, uluit, aşezându-se lângă el, în timp ce Pierre Ceval supraveghea cu atenţie.

— „Toate scriptele i-au fost distruse, o sumă de 10.000 franci a dispărut: aceşti bani erau destinaţi restaurării unui vechi sanctuar de stejar. Sărmanul este adânc mâhnit şi iau parte la durerea lui!

Misionarul îşi scoase ochelarii şi-şi şterse ochii.

Flecări o bucată de vreme cu André, apoi scoase ceasul.

— „Se apropie ora dejunului. Poate că-mi veţi face deosebita cinste de a lua masa cu mine.

— „Foarte amabil din partea d-voastră, însă o aştept pe soţia mea, spuse André. Trebuia să fie aici la ora unu, şi este unu şi un sfert. Aceasta nu ne va împiedica să dejunăm cu toţii împreună.

— „Incântat, răspunse preotul în timp ce lua un bileţel pe care i-l adusese un „groom".

Se uită la el, apoi îl împături şi-l băgă în buzunar.

— „Femeile ne fac întotdeauna să aşteptăm, continuă el.

— „Mă duc să-i telefonez, spuse Benoit, îndepărtându-se.

Cuviosul Téophil se cufundă iar în citirea ziarului său. Pierre Ceval, care-l privea pe îndelete căpăta din ce în ce mai mult impresia că preotul acesta era un om cumsecade şi paşnic.

— „Nu înţeleg ce s'a întâmplat, Pierre, spuse Benoit înapoindu-se. Denis, cu care am vorbit îmi spune că Simone e plecată de o jumătate de oră într'aici.

— „O fi întârziat în vre-un magazin, spuse Pierre, liniştitor.

In clipa aceea André, care se uita la misionar, apucă cu putere braţul prietenului său; se întoarse către el:

— „Uită-te la el, Pierre! Singurul semn care-l trădează de fiecare dată! Misionarul acesta este Charles Parry.

Puţin uluit, Pierre îşi fixă la rândul său pe misionar, care-şi citea ziarul şi care, cu mâna stângă, pianota pe genunchi o muzică tăcută.

CAPITOLUL XI

IN CARE ANDRÉ BENOIT ŞI CUVIOSUL THÉOPHIL LABARRE IAU DEJUNUL IMPREUNA

— „Dumnezeule Sfinte, André, spuse Pierre enervat, îl vezi peste tot pe Parry!

— „Şi totuşi este chiar Parry! Nu te uita la el, Pierre, să nu-i dăm de bănuit. Admit că nu seamănă de loc cu faimosul nostru Charles. Aminteşte-ţi, însă, că nici contele Guy, care ducea la Paris o viaţă luxoasă, nu semăna cu el. Are numai ţicul acesta, mai trădător decât o vagă asemănare, şi de care nu se poate desbăra. Întotdeauna mi-a fost deajuns pentru a-l putea identifica.

— „Ei bine! să presupunem că ai dreptate! Şi ce facem, acum, directore?

Benoiţ îşi aprinse o ţigară înainte de a

răspunde, și aruncă o privire furișă cuviosului Téophil care stătea la taifas cu o doamnă bătrână. Trebuia să recunoască: omul era un maestru în arta deghizării.

— „N'am un plan precis, Pierre, spuse el șovăitor. Știu numai că „misionarul" este omul pe care-l căutăm de multă vreme. Este necunoscutul la care noi încercam să ajungem pe toate căile, pe el îl privea proclamația noastră în ziare. A mușcat din momeală și acum va începe adevărata vânătoare. Deocamdată, vom dejuna cu el de îndată ce va veni Simone. Trebue să se bucure, căci ne-a recunoscut numaidecât.

— „Da, dar nu știe că și noi l-am recunoscut pe el.

Se întoarseră către misionar, care se apropia.

— „Stomacul mi-a ajuns în călcâie, spuse André cu un zâmbet larg. Soția mea nu va mai întârzia mult, domnule...?

— „Labarre, răspunse preotul înclinându-se.

— „Sunteți singur? întrebă André politicos.

— „Nu, e și fiica mea cu mine, nu vă puteți da seama câtă mângâiere îmi aduce prezența ei. Este o copilă foarte serioasă și de un devotament sublim. In timpul ultimei noastre călătorii... Poftim?

— „Nimic, răspunse Benoit. Spuneaţi aşadar că aţi fost în călătorie?

— „Da, venim din regiunile devastate de foamete ale Indo-Chinei. Dar cu cine am onoarea?

— „Căpitanul Benoit, spuse André maşinal, şi iată-l pe prietenul meu, d. Ceval. Cred că am avut plăcerea să fac cunoştinţa fiicei d-voastre; tricota nişte haine pentru sinistraţi şi din întâmplare i-am ridicat ghemul pe care-l scăpase.

— „Ea trebue să fi fost; nu-şi pierde niciodată timpul cu visările şi caută prin toate mijloacele să contribuie la binele omenirii.

La drept vorbind, lui André îi păsa prea puţin de omenire, în clipa aceea; dacă era de neconceput că misionarul Labarre putea fi Parry, apoi era şi mai de neconceput ca tânăra fată cu inima de aur să fie Irène. Bine înţeles, Parry putea să-şi fi schimbat „fiica"; dar era problematic. Ce-i spusese el lui Ceval, în timp ce ea şedea în fotoliul de lângă ei? Ce putuse oare auzi ea?

Benoit avu deodată sensaţia neplăcută că este pe marginea unei prăpastii: trebuia să deschidă bine ochii şi să se ferească de ameţeală! Ce ştiau ceilalţi? Hotărî să lase lucrurile în voia soartei: politica aşteptării i se părea cea mai potrivită.

Se uită la ceas şi se întoarse spre Ceval:

— „Ce-o mai fi și cu femeile astea, Pierre! Simone are 40 de minute întârziere.

— „Se va fi întâlnit cu o prietenă și femeile au multe de pălăvrăgit; sau poate că s'a răsgândit în ultima clipă.

Cuviosul râse șiret:

— „Capriciul este prerogativa și farmecul sexului slab.

— „Ei bine! să mâncăm!!

André îl luă cu familiaritate pe misionar de braț și porniră spre restaurant.

— „Domnule Labarre, aveți niște mușchi grozavi!

Celalt zâmbi ca și cum complimentul i-ar fi fost pe plac.

— „N'aveți motive să mă invidiați, d-le căpitan, judecând după statura d-voastră.

„Obligațiunile misiunilor mele mă duc uneori în locuri nu prea sigure și adeseori am făcut experiența că forța reușește acolo unde puterea de convingere este neputincioasă.

— „Sunt cu totul de părerea d-voastră, admise Benoit uitându-se pe listă, Dar, fiindcă-mi aduc aminte, fiica d-voastră nu ne face plăcerea de a lua masa cu noi?

— „Nu astăzi, răspunse Téophil, Dejunează sus, cu sărmanul nenorocit despre care v'am vorbit. Are nevoe de îmbărbătare.

— „Imi închipui! Dar, de fapt, cel mai de

plans în afacerea aceasta este nenorocitul care a fost omorît.

— „Se pare că sunteţi bine informat despre această afacere, domnule căpitan?

— „Ştiu şi eu ce ştie toată lumea, adică ceeace scriu ziarele.

— „Înţeleg! Însă după informaţiile prietenului meu, ştiu că sunt amestecaţi trei indivizi în afacerea aceasta şi că doi dintre ei au fugit.

— „Afurisiţi bandiţi, răspunse André, încruntând sprâncenele. Desigur că dacă i-aţi fi găsit pe toţi trei ciopârţiţi, aceasta v'ar fi fost o mângâiere pentru pierderea celor zece mii de franci.

— „In orice caz, afacerea este foarte misterioasă, continuă misionarul, luându-şi nişte peşte în farfurie. Totuşi poliţia speră să pună repede mâna pe cei doi fugari.

— „Poliţia este întotdeauna foarte optimistă, afirmă André. Păcat că nu i-a văzut nimeni pe bandiţi aruncând bombele asupra casei.

— „Departe de mine orice dorinţă de răzbunare, dar în cazul de faţă socotesc că pedeapsa ar fi dreaptă, spuse cuviosul cu blândeţe. Nefericitul funcţionar care a fost atacat brutal la parter a spus şefului său că ar putea recunoaşte pe unul din agresori. Un uriaş, căpitane Benoit, de o putere nemaipomenită: un

om... ca d-ta și care, după svonul public, este în fruntea unei bande misterioase căreia i se spune Banda Neagră. Veți recunoaște cași mine că aceste semnalmente sunt foarte prețioase pentru poliție.

Benoit nici nu clipi măcar, ascultând cu o atenție politicoasă observațiile clericului. Insă mintea lui nu stătea inactivă. O carte era jucată: Parry știa că el era șeful Bandei Negre, fără îndoială că Iréne i-o desvăluise.

— „Șeful acesta al Bandei Negre este o ființă cam complexă și destul de nedefinită. In ultimul timp, s'a vorbit mult despre el în ziare. Eram în biuroul directorului Raoul Blanchard, la Siguranță, când un anume Bernard Perreire a venit să ceară protecție împotriva acestui individ.

O licărire de uimire luci în ochii celuilalt.

— „Nădăjduesc că i-a fost acordată.

— „Vă mai îndoiți? Eu însumi l-am întovărășit la Thiers pentru a-l păzi. Insă, după cum i-am spus-o și lui Blanchard care-mi este bun prieten, n'am putut evita nenorocirea. A înebunit de-abinelea!

„Mai doriți o costiță?

— „Foarte curios, remarcă misionarul. Și ce-a spus prietenul d-tale Blanchard, când a aflat rezultatul activității d-tale?

— „Ei bine, între noi fie vorba, cred că

a fost mai curând mulțumit. Perreire era un personagiu destul de îndoelnic.

— „Am citit acum câteva zile într'un ziar francez, din străinătate, că șeful acestei bande se recunoștea vinovat de nebunia lui Perreire. Trimisese presei un fel de manifest caraghios.

— „Intr'adevăr, răspunse Benoit, golindu-și paharul. Un comunicat care sfârșea cu amenințări la adresa complicilor lui Perreire. Ca și cum ar putea avea vreun efect, Mai luați vă rog puțină carne, d-le Labarre.

— „Mulțumesc foarte mult! (Cuviosul Téophil se răsturnă în fotoliu). Fără îndoială că aveți motive să-l scuzați pe acest personagiu d-le căpitan, însă mă tem că mărturia lui Cohen nu va îngădui să fie socotit ca un simplu hoț. Desigur că se poate înșela, însă afirmă cu hotărîre că unul dintre agresori era șeful Bandei Negre.

Și apoi, continuă misionarul cu ton sever, prietenul meu, al cărui biurou a fost distrus, este, printre altele, și șlefuitor. Noaptea trecută avea în biuroul său șase diamante minunate încredințate de către... un prinț rus bine cunoscut. Azi dimineață, a căutat zadarnic pietrele printre dărămături. Sunt foarte mâhnit pentru el!

— „Dar dacă prietenul d-voastră ar da o descriere amănunțită a diamantelor, poate că poliția ar reuși să le regăsească? Căci pre-

supun că prietenul d-voastră „poate" informa poliția despre ele?

— „Ce însemnează asta? Nu vă înțeleg d-le căpitan! spuse cuviosul Téophil surprins.

— „In timpurile de azi trebue să fii atât de prevăzător! Poate că diamantele cari i-au fost remise erau furate. Luați o cafea?

— „Din fericire pentru prietenul meu, nu poate fi vorba despre furt; cunoaște proveniența pietrelor... Da, voi lua bucuros o cafea.

— „După părerea mea, spuse André după ce comandase cafelele, lucrul cel mai cuminte ar fi să se ducă numaidecât la poliție și să povestească cele ce mi-ați spus acum, că acela care a aruncat bombele și care a furat pietrele eset șeful Bandei Negre. Este foarte simplu! Fumați?

— „Mulțumesc.

Preotul își aprinse o țigară:

— „Este într'adevăr foarte simplu.

— „Singurul inconvenient... dar, nu! poate fi trecut ușor cu vederea.

— „Ce vreți să spuneți?

— „O! N'are prea mare însemnătate; în fond, socotesc că ar fi mai bine, ca înainte de a se duce la poliție, să știe cine este șeful Bandei Negre.

— „Cred că ar fi ușor de descoperit, căpitane Benoit, spuse misionarul cu glas mie-

ros. Dar mi se pare că soția d-tale te-a părăsit...

Se sculă în picioare:

— „Sper să am plăcerea să-i fac cunoștința cu altă ocazie. Iartă-mă, te rog, domnule căpitan, toate mulțumirile mele pentru excelentul dejun.

Se înclină cu un zâmbet curtenitor, apoi iesi.

— „Afacerea ia o înfățișare interesantă, remarcă Benoit aprinzându-și o altă țigară. Știe că eu sunt șeful Bandei Negre și nu știe că eu o știu. Eu știu că el este Parry și el nu știe că o știu. Mă întreb cât va mai dura până să dăm cărțile pe față.

— „Și să presupunem că riscă totul și te dă pe mâna poliției? spuse Pierre grav.

— „N'ai decât s'o presupui dacă vrei! As râde cu mare poftă văzând mutra pe care ar face-o prietenul meu Blanchard. Insă nu cred să am prilejul să râd...

CAPITOLUL XII

IN CARE CONTELE ZADOVA FACE CUNOŞTINŢA CU „ALICE IN ŢARA MINUNILOR"

Mai târziu cu un sfert de oră cei doi prieteni se despărţeau. Era evident că Simone nu mai venea şi era zadarnic s'o mai aştepte. Pierre se duse să se întâlnească cu încântătoarea stea de cinematograf, iar André porni, agale, spre casă. Din când în când îi flutura un zâmbet pe faţă, gândindu-se la Parry. Se juca alene cu bastonul, când deodată îl atinse cineva pe umăr:

— „Iertaţi-mă domnule, aş dori să vă spun câteva cuvinte.

André se întoarse: Se pomeni cu d-l Augier. Se priviră o clipă în tăcere: André se

gândea, în sinea lui, că dușmanul își juca prima carte.

— „Știam eu că am renumele de vorbitor strălucit, dar nu știam că acest renume a ajuns până la d-ta. Cine drecu ești, și ce vrei dela mine?

— „Vreau să vă vorbesc despre o afacere care ne privește pe amândoi, ceeace am să vă spun este destul de lung și ar fi mai bine să alegem un loc mai confortabil decât strada aceasta agitată. Vreți să mergem la d-voastră, în Avenue Hoche?

André scoase țigara din gură și se uită țintă la cocoșat.

— „Nu doresc de loc să stau de vorbă cu d-ta; totuși dacă primești riscurile, vino la mine. Te rog însă, să fii scurt, n'am timp decât zece minute pentru d-ta.

André porni spre casă urmat de d-l Augier, care-l întovărășea tăcut, furios din cauza acestei introduceri nu prea promițătoare.

Când intrară în studio, André, în picioare, cu spatele la cămin, își așează mosafirul într'un fotoliu, cu fața spre fereastră.

„Un individ puțin plăcut, la vedere, gândi el acum când îl vedea în plină lumină; o ființă plăpândă dar periculoasă și iscusită, exact tipul de care se folosea Parry pentru afacerile lui necurate.

— „Ce ai să-mi spui? întrebă André aspru.

— „Intâi plăcerea pe care o simt că vă întâlnesc: de mult timp doream o întrevedere cu şeful Bandei Negre.

— „Mi se pare că până acum împrejurările nu prea ţi-au fost favorabile.

— „Vom mai continua mult timp cu sistemul acesta al loviturilor de spadă în apă?

— „Desigur că n'o să continuăm mult timp pe tonul acesta: altfel vei coborî scara mult mai repede decât o dorești, răspunse André batjocoritor.

Celalt sări în sus; din ochi îi țâșneau flăcări. André își puse mâna uriașă ca un ecran sub nasul omulețului și începu să zâmbească: el era acela care aruncase bomba noaptea trecută. D. Augier se dădu înapoi brusc și pe André îl amuză spaima lui.

— „Așa dar, dragă domnule Augier, d-ta crezi că eu sunt șeful Bandei Negre? Nu știam că prezint un interes atât de mare pentru d-ta.

— „N'o cred, ci sunt sigur. Acum câteva ore m'am convins.

— „Ar fi indiscret să te întreb cum ai ajuns la această descoperire?

— „Îndrăznești s'o negi?

— „Prea scumpe domn, chiar dacă ai afirma că sunt Papa dela Roma, încă n'aș putea nega. Ce te face să-mi acorzi această cinste?

— „Ascultă-mă: noaptea trecută biuroul meu a sărit în aer...

— „Doamne! Acum îmi dau seamă dincotro bate vântul. Prea cuviosul Labarre te-a făcut s'o crezi. El crede că eu am furat cei 10.000 de franci.

— „A fost distrus de o bombă, continuă celalt fără a se sinchisi de întrerupere. Şi bomba a mai omorât şi un om. Ceilalţi doi au scăpat; cum, nu ştiu. Tot ce ştiu, este că funcţionarul meu Cohen a recunoscut pe unul dintre ei ca fiind şeful Bandei Negre. A venit adineauri să-mi aducă un mesagiu şi afirmă că l-a întâlnit în hall, nedeghizat de data aceasta, pe faimosul şef: d-ta eşti şeful acesta.

Benoit zâmbi şi-şi alese cu îngrijire o ţigară din tabachere.

— „Foarte, foarte bine închipuit! Dar... cam ieftin. Să admitem că funcţionarul d-tale este sănătos la minte: ce ai de gând să faci?

— „Cu anumite rezerve, îmi propun să trimit o scrisoare anonimă Siguranţei Generale. Vor fi oarecum surprinşi aflând cauza nebuniei lui Perreire.

— „La ce rezerve făceai aluzie adineauri?

— „Dacă mi s'ar restitui un anumit săculeţ cu diamante, aş consimţi să tac.

— Aha!... Aşadar se presupune că eu deţin diamantele?

— „Pentru siguranţa d-tale nu pot decât să doresc să fie aşa.

Benoit fumă un timp în tăcere, apoi se

așează în fața cocoșatului, zâmbind cu nepăsare:

— „Prea bine! foarte bună ca glumă, spuse el batjocoritor. N'am mintea prea ascuțită dar după cât înțeleg, iată cum se pune problema: dacă-ți dau un săculeț cu diamante pe care se presupune că-l posed, d-ta nu mă predai poliției; dacă, dimpotrivă, nu mă execut, d-ta trimiți o scrisoare anonimă. Toată chestiunea aceasta, dragul meu domn, se numește pur și simplu „bluff".

Cu un rânjet furios, cocoșatul se scoală și-și luă pălăria:

— „Vei mai auzi vorbindu-se despre mine.

Benoit îl obligă să se așeze înapoi:

— „Puțină răbdare, n'am terminat ce aveam de spus. Cu același curier va sosi și o scrisoare adresată d-lui Raoul Blanchard personal. Eu voi fi în biurou când o va deschide pe a d-tale și vom râde împreună de calomnia aceea caraghioasă. In sprijin, o scrisoare, trimisă de însuș șeful Bandei Negre, va desvălui existența unui complot anarhist la Nr. 5 Rue de la Bastille. In timp ce șeful Bandei Negre căuta în tovărășia unui spărgător de meserie, dovada activității anarhiste a locatarilor, i s'a aruncat o bombă. Cel care a aruncat-o este un individ a cărui privire seamănă uimitor de mult cu a d-tale. Și, deoarece bomba a ucis un om, individul acela este un asa-

sin. Cunoşti nu-i aşa, pedeapsa care-i aş teaptă pe asasini?

— „Şi-ţi închipui cumva, că povestea aceasta nemaipomenită va fi crezută, spuse cocoşatul dispreţuitor.

— „Probabil că nu, la fel cu a d-tale. Aşa dar suntem chit. Iţi propun un alt joc, unul copilăresc, cu care m'am desfătat când eram mic.

— „Nu ştiu unde vrei să ajungi, bâlbâi cocoşatul stânjenit.

Infăţişarea lui Benoit devenise deodată ameninţătoare şi d-l Augier îşi simţi gâtlejul uscat.

— „E foarte simplu ceeace-ţi propun: ascultă: să judecăm prin absurd. Să ne închipuim o clipă — o clipă numai! — că eu sunt şeful Bandei Negre şi că d-ta eşti omul care a aruncat bomba.

Spunând acestea, Benoit îl apucă pe celalt de umeri şi-l scutură violent, Jocul acesta ar fi putut continua îndelung dacă Augier n'ar fi scos deodată un cuţit. Benoit, cu o mişcare, îi prinse amândouă mâinile, îl făcu să dea drumul cuţitului şi-l repezi într'un colţ al camerei.

— „Ai să mi-o plăteşti, căpitane Benoit. Ochi pentru ochi, dintre pentru dinte, spuse cocoşatul cu glas răguşit, ridicându-se.

Era complet bătut; partida abea începută era pierdută pentru el. Nu va mai recăpăta

diamantele. Era atât de înspăimântat încât uită de răsunare, pentru a nu se gândi decât la ce avea să spună cuviosul Labarre. Făcu o ultimă încercare:

— „Nu ne-am putea înțelege, căpitane Benoit? Greșești crezând că eu ți-am aruncat bomba.

— „Nici eu nu spun asta: spun că ai aruncat o bombă asupra șefului Bandei Negre.

— „Să dăm cărțile pe față, căpitane Benoit, spuse celalt încetișor. Știu, Recunosc că am fost neîndemânatec, n'aș fi trebuit să te amenințț. Să vorbim deschis.

— „Aștept, spuse André, și te ascult cu bunăvoință.

— „D-ta ai diamantele, sau, cel puțin, știi unde sunt.

Aceste diamante nu-mi aparțin. Sunt singura avere a unui prinț rus alungat de revoluție, și mi-au fost încredințate spre vânzare. Dacă se pierd, prințul este ruinat, și-ți propun...

— „Nici nu-ți ascult propunerea, mi-e groază de ipocrizie. Ai citit vreodată „Alice în țara minunilor?" Este o carte minunată și plină de învățăminte înțelepte. Mă gândesc mai ales la un pasagiu în care este vorba despre Moș William și despre un tânăr...

In timp ce vorbea, Benoit îl împingea pe d-l Augier deandaratelea spre scară.

— „Este un poem frumos pe care ți-l v
recita cândva...

D-l Augier, nu mai auzi mai departe
lovitură puternică în spate îl aruncă de-a r
togolul cu viteză pe scară; se trezi, nău
în josul scării, și văzu trei tineri, în picio
în hall, privindu-l țintă. Sus, silueta uria
a lui Benoit se profila pe fondul ferestrei. D-l
Augier se îndreptă, mai mult mort decât viu
spre ușă. Inainte de a trece pragul se mai
întoarse o ultimă dată spre cei patru bărbați nemișcați, apoi trânti ușa cu o mână înfrigurată și se repezi în strada însorită.

CAPITOLUL XIII

IN CARE ANDRÉ BENOIT ŞI CUVIOSUL TEOPHIL AU O MICĂ DISCUŢIE

— „Haideţi băieţi, spuse André râzând, orizontul începe să se lumineze.

Intră în studio şi ceilalţi trei îl urmară.

— „Personagiul pe care l-ai văzut plecând cu coada între picioare, este aruncătorul de bombe de noaptea trecută, Robert.

— „Ei drace! Sper că i-ai spus bună-ziua din partea mea. Dar ce căuta aici?

— „Am multe lucruri să vă comunic, prieteni!

Şi Benoit, istorisi, tinerilor înmărmuriţi, întâlnirea dela Ritz şi ciudata vizită a contelui Zaclova.

— „Situaţia se limpezeşte: am marcat câte-

va puncte, spuse André drept încheiere. Ei, ce mai e și asta?

In timp ce vorbea deschisese biuroul și acum se uita țintă la broască:

— „A fost forțată de astăzi dimineață? Vrei să suni Robert?

Denis apăru numaidecât.

— „A forțat cineva biuroul, după ora 11 jumătate, Denis.

— „N'a intrat nimeni aici, domnule, afară de electrician.

— „Dece dracu l-ai lăsat singur?

— „Dar Doamna era aici când a venit lucrătorul.

Denis părea foarte desamăgit. André îl liniști cu un zâmbet.

— „Ce fel de om era?

— „Un om foarte cumsecade, arătând mai bine decât un lucrător. I-am spus tocmai, Doamnei, acest lucru. El a chemat taxiul cu care a plecat Doamna la Ritz...

Denis tăcu brusc, văzând figura descompusă a stăpânului său.

— „Un taxi, spui? Omul care a intrat aici a chemat un taxi pentru Doamna?

— „Da, Domnule, nu erau mașini în stație și s'a dus el să caute una.

— „Și Doamna a luat taxiul pe care l-a trimis el?

— „Desigur, domnule, răspunse Denis,

mirat de acest interogatoriu. Am dat eu însumi adresa dela Ritz şoferului.

André părea sdrobit.

— „Nu-i greşeala d-tale, Denis, n'aveai de unde să ştii, dar ce dobitoc am fost eu.

— „Dar ce s'a întâmplat? exclamă Albert.

— „Simone n'a venit la Ritz, Algy. Am crezut întâi că a întârziat, apoi că s'a răsgândit. Aventurile cu Parry şi cu cocoşatul m'au făcut să uit de nevastă-mea.

— „Dar ce crezi, André? spuse Robert. Să sperăm că...

— „Da, Robert, aşa este, au răpit-o, şi încă sub nasul meu...

Se sculă şi începu să se plimbe nervos prin cameră, în timp ce prietenii săi tăceau, îngrijoraţi. Roger Roubille rupse cel dintâi tăcerea:

— „Chiamă Siguranţa Generală la telefon!

— „Şi ce dracu să le spun? Ce dovezi am că Parry este amestecat în chestiunea aceasta?

Albert Journiaux se sculă şi spuse cu gravitate:

— „N'avem timp de pierdut, André, dacă au răpit-o pe Simone n'avem decât un singur lucru de făcut: să-l găsim numaidecât pe Raoul Blanchard şi să-i povestim totul.

André se uita, nehotărît, dela unul la altul. Pericolul în care se afla Simone părea să-i fi anihilat pentru moment orice iniţiativă. Nu mai şeful, ci un sărman bărbat copleşit.

— „Cred că aveți dreptate, murmură el căutându-și pălăria.

In clipa aceea sună telefonul.

— „Vezi cine este, Robert, spuse André.

Cornil ridică receptorul.

— „Da, casa căpitanului Benoit. Nu, nu el vorbește. Am să-i spun. Din partea cui? A! D. Labarre, dela Ritz.

Cornil, cu receptorul la ureche, se întoarse către Benoit. După câteva clipe, spuse: „Da, da, îi voi comunica", și închise aparatul.

— „Ce-a spus? întrebă André agitat.

— „A vrut să-ți spună că după plecarea d-tale a aflat pentru ce n'a venit soția d-tale la Ritz. Vrea să te vadă numaidecât căci timpul este scurt; Simone este în mare pericol și el te roagă să nu te duci la poliție înainte de a te fi văzut cu el.

Benoit, sprijinit de fereastră, părea foarte încurcat. Apoi, după un timp:

— „Asta simplifică mult lucrurile și le readuce la vechiul conflict dintre mine și Parry.

— „Dar te vei duce totuși la poliție, dragul meu, exclamă Albert.

— „Uiți regulile jocului, Albert. Privește fără să se bage de seamă, pe fereastră: un om supraveghiază casa; nu pot face un pas fără ca s'o afle Parry. Nu-i timp de stat pe gânduri: diamantele sau Simone! Nu putem

sta la tocmeală. A câștigat primul joc. Vom vedea cine-l va lua pe al doilea.

— „Ce ai de gând să faci? întrebă Robert.

— „Intocmai ceeace mi se propune: să mă duc să-l văd numaidecât pe Parry. Este o mârșăvie să iei ostatecă o femeie, dar acesta este felul de a proceda al lui Parry.

Se îndreptă spre ușă și o deschise:

— „In cazul când nu mă înapoiez până la ora șase, diamantele sunt în mânușa de burete din baie, și vă veți duce direct la Siguranță.

Peste câteva clipe era în drum spre Ritz.

Introdus numaidecât în micul salonaș al cuviosului Labarre, el nu se putu împiedica să admire încă odată uimitoarea deghizare. Cuviosul Théophil îl salută mieros, iar fiica sa, care tricota cu sârguință, îi adresă un zâmbet plin de grație.

— „Văd, dragul meu prieten, că ți s'a transmis mesagiul meu.

— „Da. spuse André amabil, eram la ușă când ai vorbit cu prietenul meu. Dar înainte de a începe orice discuție, vreau să te rog să nu-mi mai trimiți pe cocoșatul acela desgustător. Imi plăceau mai mult vechii d-tale emisari, dragul meu Charles.

Urmă apoi o tăcere greoaie, în timpul căreia cuviosul Téophil se uita țintă la André, cu respirația tăiată. Tânăra femeie scăpă lucrul din mână. Lovitura era atât de neaștep-

tată încât însuș Parry rămase câteva clipe năucit. Benoit râse încetișor, luându-și un scaun.

— „M'am plictisit de toată comedia asta, Charles. Să abatem jocurile: va fi mult mai comod pentru amândoi.

Intinse tinerei femei port-țigaretul.

— „Felicitările mele cele mai sincere, domnișoară, nu pe d-ta te-am recunoscut, ci pe veneratul d-tale... să-i spunem... tată.

De data aceasta misionarul își recăpătă graiul.

— „Ai înebunit, exclamă el. Cum îndrăznești să ne insulți în felul acesta! Sun să te dea afară.

Traversă camera sub privirea liniștită a lui Benoit.

— „Sună, te rog. Se știe că ești Parry.

Misionarul se întoarse încetișor spre biurou și se uită la fiica sa cu un aer resemnat.

— „Pare-mi-se, draga mea, că alcoolul... sau poate căldura îi cam strică prietenului nostru.

— „Nu-ți mai da osteneala, Charles, suntem singuri și sunt grăbit. Printr'o înlănțuire de împrejurări ai reușit să afli că eu sunt șeful Bandei Negre. Vom vorbi chiar acum despre „afaceri". Sunt două elemente în joc: soția mea și diamantele d-tale.

— „Și eu voiam să vorbesc despre „afa-

ceri", dragul meu prieten, dar dacă stărui în iluzia d-tale... Unde te duci?

Benoit se sculase și se îndrepta spre ușă.

— „Deadreptul la Siguranță, să-l văd pe amicul meu Blanchard și să-i înmânez un săculeț care-l va interesa foarte mult.

— „Recunoști așa dar că-l ai, spuse celalt, lepădând masca.

— „Așa e mai bine, scumpul meu Charles, mult mai bine. Am diamantele; sunt într'un loc pe care d-ta nu-l cunoști. Până diseară la ora șase vor rămâne acolo; după ora aceea vor fi remise Siguranței, afară dacă se înapoiază Simone teafără. Acum este ora cinci.

— „Și dacă ți se înapoiază soția?

— „Vei primi și d-ta diamantele.

Cei doi bărbați se priviră un timp în tăcere; tânăra femee fu aceea care rupse tăcerea.

— „Și ce ne garantează că te vei ține de cuvânt?

— „Simplul bun simț; soția mea îmi este infinit mai prețioasă decât toate diamantele din lume; și apoi, știți că eu îmi țin angajamentele... Și mai știți că dacă i se întâmplă ceva Simonei, nimic în lume nu mă va putea împiedica să previn poliția. Așadar... acceptați?

— „Un singur lucru mă pune pe gânduri. Presupunând că i-aș convinge pe oamenii aceia s'o înapoieze pe d-na Benoit în schimbul

săculeţului, ce te-ar putea împiedica pe d-ta să te duci la poliţie să le desvălui presupusa d-tale descoperire despre Parry?

— „N'am intenţia să mă duc, dacă nu le povesteşti d-na nălucirea cu privire la şeful Bandei Negre.

Iată, în rezumat, ce-am hotărît: odată făcut schimbul, vreau să mă măsor cu d-ta, faţă în faţă, fără amestecul nimănui.

Misionarul zâmbi cu bunăvoinţă.

— „Primesc condiţiile acordului; să precizăm amănuntele. Eu propun ca d-ta să vii aici la ora şase cu diamantele; mi le vei arăta, căpitane Benoit, pentru a-mi dovedi buna d-tale credinţă. Apoi le vei păstra până la venirea soţiei d-tale.

Benoit şovăi, mirosind o cursă. Totuşi propunerea i se părea cu minte

— „Nu ţi se poate întâmpla nimic, aici la Ritz, continuă cu blândeţe misionarul, şi mai ales în apartamentul unui preot.

— „Foarte bine, hotărî în cele din urmă Benoit. Plec şi nu va dura decât drumul, dus şi întors. Dar bagă de seamă, Charles, dacă încerci să mă tragi pe sfoară...

Uşa se închise în urma lui şi misionarul se întoarse, cu un zâmbet răutăcios, către tovarăşa sa:

— „Cum dracu de ne-a recunoscut? Îl socotesc drept un dobitoc, şi cu toate acestea

el mă demaschează întotdeauna! Dar timpul ne zoreşte, ce facem acum?

Incepu să se plimbe de colo-colo prin cameră, apoi după o matură chibzuinţă, porunci cu ton hotărît:

— „Telefonează biuroului principal al ramurei A. Spune-le să-l trimită imediat aici pe numărul 13.

— „Numărul 13, repetă tânăra femee, luând însemnări. Este omul acela care imită la perfecţie orice voce?

— „Da, acela este; numărul 10 şi Polonezul să-l întovărăşească şi să rămână jos.

— „Asta-i tot?

Se sculă, în timp ce cuviosul Téophil se îndrepta spre camera de baie.

— „Ce ai de gând să faci cu tâmpita de Simone?

— „Iţi închipui doar că n'am să i-o servesc pe tavă! Odată ce ne-a descoperit Benoit, nu mai pot întreprinde nimic până ce nu va dispare el.

Intră în camera de baie şi. în timp ce telefona, Jeanne auzi zăngănitul unor sticle cari se ciocneau dovedindu-i că prea-cuviosul părinte nu-şi pierdea timpul.

CAPITOLUL XIV

IN CARE UN ROLLS-ROYCE SE INDREAPTĂ SPRE MOARTE

Cam după vreo zece minute, cuviosul Téophil ieși din baie, ținând în mână o farfurioară pe care o puse cu băgare de seamă pe biurou. Jeanne îl anunță că numărul 13 avea să vină curând: scoase un mormăit de mulțumire și-și continuă, în tăcere, lucrul. Cu mânecile cămășii suflecate, el amesteca cu îngrijire două lichide cu ajutorul unui bețișor de sticlă. Apoi își îmbrăcă niște mănuși de cauciuc, își apropie de masă fotoliul cel mare, scotându-i pernita de pânză dela cap. O muiă în lichid și o puse cu mare îngrijire la loc pe spătarul fotoliului; pânza nu părea nici măcar stropită. Se dădu înapoi câțiva pași pentru a-și da seama de efect:

— „Cum ţi se pare? întrebă el.

— „Perfect, răspune Jeanne. Care ţi-e planul ?

— „Benoit se va aşeza în fotoliul acesta, iar perniţa va face restul, spuse el adunând obiectele împrăştiate pe biurou. Şi bagă de de seamă să nu te atingi de ea.

Misionarul era calm: îşi continuă metodic pregătirile, caşi cum ar fi fost vorba despre un lucru obişnuit, de toate zilele. Scoase din cameră toate scaunele, afară de fotoliul cel mare şi de un scaun pe care puse un plic şi o foaie de hârtie.

— „Trebue să reducem pe cât cu putinţă numărul scaunelor. Acopere canapeaua cu nişte tricouri şi va fi totul pregătit.

Deschise apoi bufetul şi scoase o sticlă de whisky neîncepută, îi scoase cu îngrijire capsula şi dopul, vărsă conţinutul unei linguriţe de alcool şi-l înlocui cu un lichid dintr'o sticluţă pe care o scoase din buzunar. După aceea puse totul la loc şi nimeni nu şi-ar fi putut da seama că se umblase la sticlă.

— „Ce artist extraordinar eşti, dragul meu, spuse Jeanne drăgostos punând mâna pe umărul misionarului.

Acesta zâmbi şi-i înlănţui mijlocul.

— „Crezi că-l vei putea face să bea ceva aici, fie chiar şi dintr'o sticlă neîncepută?

— „Nădăjduesc, mai ales că voi bea şi eu.

Principalul, de altfel, este să-și sprijine ceaf de pernița fotoliului.

Își îmbrăcă redingota și continuă:

— „Îți aduci aminte de toxicologul acel spaniol Fransioli; el mi-a încredințat, acum trei ani, una din descoperirile sale. Uzajul intern este inofensiv, numai cel extern este vătămător. Amândouă combinate acționează mai sigur.

Se uită la ceas, iar Jeanne râse încântată.

— „Sunt curios să văd rezultatul, de data aceasta. Singura dată când am întrebuințat acest produs l-am dozat prost, am pus prea mult, și pacientul a murit. Bine dozat, efectul trebue să fie extraordinar; se obține o paralizie parțială a corpului și a voinței. Vezi, auzi, fără a te putea mișca.

Bătu cineva la ușă; intră un omuleț viu.

— „Numărul 13, domnule, spuse noul venit.

— „Aștept pe cineva a cărui voce doresc s'o imiți la telefon, răspunse misionarul.

— „Numai la telefon, domnule?

— „Da. Vei trage cu urechea din camera de baie. Aici este, intră. Vladimir și cu numărul 10 vin?

— „Au părăsit biuroul central în urma mea; trebue să fie jos, acum.

Omul dispăru în baie și închise ușa în urma lui.

— „Tânărul nostru prieten va veni numai

decât; voia să se măsoare cu mine, şi va fi servit după plac. Numărul 13 va potoli corpul de balet al micuţilor prieteni cari roiesc în jurul lui Benoit. Un accident se întâmplă foarte repede! Vom pune la cale unul care să ne scape de detectivul acesta care ne stă mereu în cale. Dar iată-l!

Uşa se deschise şi intră Benoit.

— „Ei bine! Charles? Mai suntem de acord? Iată diamantele!

— „Foarte bine, făcu misionarul, arătându-i cu mâna singurul scaun liber.

Benoit se înclină în faţa Jeannei înainte de a se aşeza.

— „Vreau să-ţi spun mai înainte de toate, dragul meu Charles, că Pierre Ceval, de care-ţi aminteşti şi care a luat dejunul cu noi, şade la mine acasă lângă telefon. Dacă până la ora opt fix nu are veşti despre mine şi soţia mea, telefonează imediat prietenului Blanchard. Cred că m'ai înţeles?

— „Eşti cum nu se poate mai limpede!

— „Bine! Iată diamantele, priveşte-le de acolo, de unde eşti.

Spunând aceasta, el le întinse pe masă unde scânteiară de mii de focuri.

— „Tare sunt curios să ştiu, continuă Benoit, cine-i dobitocul care le-a pus în biuroul lui Augier.

Râzând din toată inima, Benoit se lăsă pe

spate, și misionarul schimbă o privire cu Jeanne, văzându-l că-și sprijină bine ceafa de pernuța fotoliului.

Se îndreptă și, cu coatele pe masă, exclamă:

— „Deghizarea d-tale este o operă de artă! Trebue să te felicit! Dar.... știi ce mi-a îngăduit să te identific de fiecare dată? Mania d-tale caraghioasă de a te scărpina în urechea stângă cu degetul gros de la piciorul drept! In asemenea condițiuni este greu să treci nebăgat în seamă!

Se lăsă iar pe spate și-și trecu mâna peste frunte.

— „Doamne! Ce cald este aici!

— „N'am deschis toată ziua, răspunse celalt cu voce ștearsă, uitându-se țintă la Benoit. Vrei să bei ceva?

Benoit zâmbi. Senzația subită de indispoziție îi trecuse.

— „Mulțumesc foarte mult, răspunse el politicos; orice mi-ai putea oferi mi-ar pare suspect.

— „Mă rog... cum vrei! Dacă mă crezi în stare să falsific o sticlă neatinsă, venind deadreptul dela Ritz, nu pot face nimic.

In timp ce vorbea, destupă sticla. Benoit se simți din nou cuprins de indispoziția de adineauri. Lucrurile din jurul său deveneau ireale: i se părea că visează! Făcu o sforțare pentru a-și reveni; desigur că din cauza căl-

durii se simțea prost și trebuia cu orice preț să rămână stăpân pe sine. Poate că o picătură de whisky, dintr'o sticlă începută sub ochii lui, îi va face bine.

— „M'am răsgândit, dragă Charles: dă-mi un whisky cu sifon.

Vocea sa i se păru dintr'odată schimbată: o băgaseră oare și ceilalți de seamă? Se părea că nu. Misionarul îi servi paharul și el îl bău dintr'o înghițitură. Băutura avu un efect ciudat: Benoit se simți deodată incapabil să-și fixeze privirea pe ceva, incapabil să miște limba, care i se părea enormă, și să articuleze măcar un sunet. Voi să pună mâna pe pahar: brațul îi refuză orice mișcare. Înțelese că fusese tras pe sfoară. Incercă zadarnic să se ridice: numai ochii îi mai putea mișca și văzu chipurile batjocoritoare ale misionarului și fiicei lui.

— „Experiența a reușit de minune! spuse cuviosul Téophil.

Paralizat în fotoliul său, Benoit auzea normal tot ce se petrecea.

Parry scrise câteva rânduri pe o hârtiuță, apoi se îndreptă spre camera de baie.

— „Acum suntem gata, auzi Benoit.

După câteva clipe își auzi propriu-i glas răsunând în spatele lui. Asculta, uluit. Apoi, Parry, întrerupând vocea, aprobă.

— „Foarte bine! Acum vei telefona mesagiul înscris pe bilețelul acesta.

Niște pași se apropiară și Parry și un necunoscut trecură prin fața lui Benoit și se așezară lângă telefon. De data aceasta, André se văzu vorbind și auzi:

— „D-ta ești, Pierre? M'am înșelat prostește: misionarul nu-i Parry, ci un respectabil preot.

Ceval părea să fi răspuns ceva, căci Parry murmură grăbit câteva cuvinte la urechea omului care reluă:

— „Simone! da! e foarte bine! Am să-ți explic...

Benoit făcu o mișcare supraomenească pentru a se mișca: leșină. Când își reveni în fire. Parry stătea singur în fața lui și-l privea.

— „Ai avut lupta în doi pe care ți-ai dorit-o, căpitane Benoit, și sunt încântat de rezultat! Și prietenul d-tale Pierre este și el încântat de telefonul primit, a înțeles foarte bine că d-ta ai plecat după soția d-tale care-și veghează de câteva ore o mătușă bolnavă la țară, la câțiva kilometri de aici. Iți fac cinstea să te tratez de data aceasta ca pe un dușman de temut.

Cum se deschidea ușa, Parry se întoarse și omul care telefonase intră, urmat de doi atleți. Stătură câtva timp de vorbă cu misionarul, apoi ieșiră. Atunci se apropie Parry de

Benoit, care zăcea nemișcat, îi cotrobăi prin buzunare și-i luă diamantele.

— „Preparatul este excelent, nu-i așa? Ești prea supărător, Benoit, și vreau să mă scap de d-ta.

Se uită la ceas.

— „Prietenii noștri trebue să sosească; pentru a te mai distra puțin, am să te mut în baie.

Parry împinse fotoliul în baie și închise cu atenție ușa. Benoit auzi distinct vocea modulată a preotului, care spunea:

— „Ce fericit sunt de vizita d-tale neașteptată, dragul meu prieten! Mulțumesc, băiete, că ai ajutat să-l transporte pe domnul!

— „O! pentru nimic, domnule!

Benoit recunoscu vocea cameristului.

Urmă o tăcere, apoi o voce aspră, aceea a lui Parry, porunci:

— „Aduceți-l pe Benoit din baie.

Atleții de adineauri îl ridicară și-l duseră până la un fotoliu cu roțițe, din care se sculase, tocmai, prietenul misionarului. Acesta purta o pălărie până peste ochi și un fular care-i ascundea și nasul. Benoit fu înfofoșmănat cu aceste ustensile și învelit cu o pătură.

— „Simplu, nu-i așa, prietene? Foarte simplu! Un infirm a intrat, un infirm iese! Insă, odată ajuns afară vei redeveni tânărul și strălucitul căpitan Benoit la volanul Rolls-ului său;

ți se va întâmpla un mic accident supărător la câțiva kilometri de Paris, într'un loc potrivit, unde să nu ți se găsească trupul decât după câteva zile, mai mult sau mai puțin de recunoscut. In felul acesta scap dintr'o dată de șeful Bandei Negre și de neprețuitul meu prieten Benoit. Nu știu încă ce voi face cu soția d-tale, asta voi vedea mai târziu. Și după aceea mă voi putea înapoia liniștit la sărmanii mei înfometați. Dar n'avem timp de pierdut! Jeanne, draga mea, vino să-ți iei un ultim rămas bun dela vinovatul căpitan.

Iréne, alias Jeanne, se uită îndelung la Benoit.

Ură... sau dragoste? O expresie de milă îi îmblânzea privirea. Benoit se gândi la Simone. Voia s'o roage stăruitor să fie cruțată. Zadarnic. Iréne se întoarse către Parry:

— „E absolut trebuincios să-l omori?

— „Absolut! curmă Parry vorba. Știe prea multe.

Iréne ieși fără a mai scoate un cuvânt. Cei doi uriași îl împinseră pe Benoit până la ascensor. Cuviosul Labarre, după multe salutări, deschise ușa custii și flutură mâna în semn de adio.

Benoit își calculă șansele: desigur că cineva îl va recunoaște, mai ales portarul care beneficiase pe larg de mărinimia lui. Această ultimă speranță i se prăbuși repede. Fu scos

fără greutăți și instalat într'o limuzină spațioasă pe care Benoit n'o recunoscu. Cam după vreo jumătate oră de drum, automobilul se opri într'un loc pustiu. André fu ridicat în brațe și transportat de data aceasta într'o mașină pe care o recunoscu namaidecât: era Rolls-ul său. Din măsură de prevedere fusese dusă departe de Ritz. Benoit fu proptit în fundul mașinii între cei doi oameni, Polonezul și celalt. Cel de-al treilea trecu la volan.

— „Mergi încet, Martin, spuse vecinul din dreapta lui Benoit. Abea pe la nouă jumătate trece un vaporaș.

Un vapor? Dece să-l îmbarce și să-l arunce apoi peste bord? Atunci de ce să-l fi pus în mașina lui? Lui Benoit i se păru că recunoaște locurile; erau pe drumul spre St. Germain. Mai merseră vreo jumătate de oră, apoi mașina se opri. Stinseră farurile și coborîră toți trei.

Polonezul porunci:

— „Francois, du-te până la răscruce, când va fi momentul, aprinde lanterna. Tu, Martin, te vei urca pe scară, vei pune motorul în mișcare, și la răscruce vei sări pe marginea drumului. Bagă de seamă să nu te arăți în lumina farurilor. Eu plec spre Turnul Roșu.

Și Benoit mai auzi o frază care-l înebuni:

— „Femeea este acolo. De azi dimineață avem ordine în privința ei.

Urmă o tăcere, apoi glasul lui Martin reluă:

— „Să-i dăm drumul, iată semnalul lui François.

Il așezară pe Benoit la volan.

— „N'are importanță dacă se răstoarnă, spuse Polonezul. Asta va face accidentul mai verosimil.

Martin încuviință:

— „Păcat să nenorocești o mașină atât de frumoasă.

Puse motorul în mișcare, aprinse luminile, se rucă pe scară și, cu o mână, conduse mașina. La răscruce sări, așa cum fusese convenit, și Benoit înțelese că de data aceasta îi sosise cea din urmă clipă.

La vreo 100 metri înaintea lui, un pod se deschidea tocmai în clipa aceea pentru a lăsa să treacă un vaporaș. Benoit văzu vag un om, în colțul podului, dând din mână pentru a-l înștiința să oprească, auzi scârțitul tăbliilor sub roțile mașinii, văzu partea dinainte a mașinii lăsându-se în jos... Se auzi un zgomot sinistru: mașina se cufunda în valuri, împroșcând apa până pe țărm.

CAPITOLUL XV

IN CARE ANDRE BENOIT AJUNGE LA TURNUL ROȘU

Două lucruri îl salvară pe Benoit dela o moarte sigură: impermeabilul său greu care făcu oficiul de colac de salvare, când, printr'o întâmplare fericită, fu aruncat afară din mașină în clipa când aceasta se cufundă în valuri; în mod normal ar fi trebuit să fie prins de valuri și să rămână în fundul apei. Incapabil să facă o mișcare sau să articuleze un sunet, el fu târît de valuri, departe de pod și de salvatorii improvizați ale căror siluete le vedea în depărtare agitând niște felinare. Mintea lui își păstrase toată luciditatea și-și dădea seama cu groază că va veni momentul când impermeabilul muiat, nu-l va mai putea susține. Picioarele îngreuiate îl trăgeau

la fund; numai capul îi ramasese la suprafață, susținut de aerul prins în guler. Își aștepta sfârșitul apropiat, fără a putea reacționa. O singură idee îl obseda: să-l zugrume pa Parry.

Deodată, avu senzația că este întrecut de curent, care până atunci îl târâse. Nu înțelese numaidecât ce se întâmpla și aștepta. Se oprise pe o limbă de pământ care ieșea în locul acela din apă. Trebuia să caute să rămână acolo până dimineața.

După câteva minute — câteva ore poate, Benoit pierduse complet noțiunea timpului — o senzație foarte dureroasă, ca un cârcel care i-ar fi apucat tot corpul, îl cutremură brusc: simți sub mâini pământul cleios și rece, urechile îi vâjâiră și auzi un sunet ciudat, un fel de vaiet: se auzi gemând. Efectul otrăvii se împrăștia; încetul cu încetul, redevenea normal. Se reținu, să nu strige: n'ar fi fost prudent. Dacă se putea răzbuna pe Parry, era mai bine ca acesta să nu știe de existența lui. Ca măsură de prevedere aruncă impermeabilul salvator, în apă, — poate în felul acesta să-i înșele pe dușmani — și încercă, încet, să înoate. Spre marea lui surprindere, se putea mișca fără dureri, și după câteva mișcări de probă, își dădu drumul în apă pentru a ajunge la țărmul cel mai apropiat. Odată ajuns la mal, începu să se gândească la situație. Mai întâi

de toate, ce era mai urgent: s'o scape pe Simone. Auzise spunându-se că ea era la „Turnul Roșu"; trebuia să găsească locul acela cu orice preț, și asta numaidecât.

Auzi bătând un orologiu din apropiere: era ora 11. Trecuseră numai două ore dela „accident"; avea înaintea lui toată noaptea.

Trebuia să regăsească întâi locul unde se oprise mașina lui, înainte de a porni spre pod. Se strecură fără sgomot dealungul tufișurilor, cu supleța aceea felină care-i minuna pe toți prietenii lui: nimeni nu putea trece mai neobservat în umbră decât Benoit. De altfel și noaptea era potrivită pentru așa ceva: întunecoasă și fără lună. Ar fi fost bucuros să-și regăsească tovarășii de călătorie de adineaori și să zugrume pe Polonez sau pe Francois; îl ierta întru câtva pe Martin pentrucă-i apreciase mașina ca un cunoscător. Îi păru rău că nu era înarmat și-și îndoi precauțiunile.

Locul unde se opriseră era pustiu: porni la întâmplare pe câmp, încredințat că va reuși să se orienteze.

Deodată trase cu urechea, și se aruncă în tufișul cel mai apropiat; un sgomot de pași și de glasuri se apropia. I se păru că recunoaște glasul lui François.

— „Nu-i nevoie să mai așteptăm; cu siguranță că e mort și nu va fi regăsit înainte de două-trei zile. Paznicul care a văzut cor-

pul prăbușit în momentul în care mașina se urca pe pod crede, cu siguranță, că șoferul era leșinat.

Sunetul glasurilor se pierdu și Benoit ieși pe șosea. Tocmai îi fața lui, o împrejmuire înaltă de sârmă îngrădea un fel de pădurice; uitându-se mai de aproape, văzu o alee largă care se pierdea în întuneric. Benoit avu intuiția precisă că oamenii trecuseră pe această alee; vocile pe cari le auzise nu fuseseră destul de apropiate de el pentru ca ei să fi trecut pe șoseaua pe care se afla el. Făcu câțiva metri dealungul împrejmuirii și zări o lumină venind dela fereastra unei case pe care mai curând o ghicea decât o vedea. Dacă se afla cumva la „Turnul Roșu”? Intâlnirea cu François și cu tovarășii acestuia îl făcea s'o creadă. Așteptă o clipă apoi sări fără șovăială peste gard.

Ciudată îngrădire, gândi el; ar fi foarte bună pentru un țarc de oi, dar cu totul insuficientă pentru a apăra o proprietate de importanța aceleia pe care o vedea înaintea lui. Inainta încetișor, ascunzându-se din copac în copac, până ce ajunse la câțiva metri de casă. O examină cu atenție. Avea o înfățișare foarte frumoasă printre plantele acățătoare care-i acopereau zidurile; nu avea decât două etaje, și André notă, mulțumit, acest lucru. Apropiindu-se încă puțin, auzi un sgomot înăbușit

de motor, ca bâzâitul îndepărtat al unui avion.

Toată casa era întunecată, afară de o fereastră dela parter. André se târî până acolo și văzu un salon mare care i se păru pustiu. La urma urmei va putea intra pe acolo, dacă celalt plan al său dădea greș. Se dădu înapoi și se piti într'un tufiș de cocăzari din fața casei, apoi se auzi răsunând deslușit în tăcerea grădinii, țipătul unei cucuvele. Dacă Simone era acolo, trebuia să-l audă și dacă va putea îi va răspunde printr'un semn oarecare. Așteptă zadarnic. Incercă o nouă chemare. Acelaș rezultat. Se pregătea să iasă din ascunzătoare pentru a cerceta împrejurimile casei, când văzu mișcându-se și întredeschizându-se perdelele unei camere dela etai. Repeta în surdină chemarea și, spre marea lui bucurie, văzu un cap nedeslușit apărând dintre perdele și-și auzi numele chemat în șoaptă. Dintr'o săritură fu sub fereastră și, de data aceasta, auzi lămurit:

— „Tu ești, André?

— „Da, drăguța mea, eu sunt. Repede: sări pe desișul de flori; e foarte stufos și nu-ți vei face nici un rău.

— „Nu pot sări, reluă ea cu glas tremurător, sunt legată.

— „Așteaptă. Vin eu sus la tine.

Privi împrejur, căutând un punct de sprijin; se acăță de iederă, dar aceasta se rupse

sub greutatea lui. Cu neputință să se cațere fără a face sgomot; va forța o fereastră dela parter.

Nici n'avu nevoe să se folosească de cuțit; împinse fereastra, și aceasta se deschise.

— „Vin micuța mea! Unde-i scara?

— „In fundul hall-ului; nu pot deschide ușa camerei mele, dar voi bate încetișor în ușă cu umbrela, și vei ști unde sunt.

— „Perfect! Fii cu băgare de seamă! și André dispăru în casă.

Sgomotul de motor pe care-l auzise depe pajiște era acum mult mai puternic și făcea să tremure ușor podeaua, Deschise una dintre uși și se pomeni într'un coridor întunecat pe care-l luminau numai câteva raze de lumină. Indreptându-se spre scară auzi un zgomot nedeslușit de glasuri: era, desigur, multă lume în casă, se gândi el, încercând cu piciorul prima treaptă, care nu scârțâi.

Ajunse fără greutate la primul etaj și se pomeni în fața unui coridor lung și îngust. Făcuse abea doi pași și se opri brusc: i se păruse că vede mișcându-se o formă nedeslușită. Se lipi de perete, gata să sară la prima alarmă. In aceeaş clipă o auzi pe Simone lovind ușor în ușa ei. Făcu un pas înainte și, deodată, sări cineva asupra lui.

Atacul fusese atât de iute încât el se lăsă dominat câteva clipe. Adversarul său era foarte

puternic iar André foarte obosit, simți două mâini enorme împrejurul gâtului.

După ce făcu sofrțări zadarnice pentru a se elibera, el își încercă ultima șansă, și scoase cuțitul; nu-i prea era pe plac procedeul, dar n'avea alegerea. Din toate puterie, înfipse cuțitul în brațul stâng al omului; strânsoarea slăbi. Acum trebuia să-l împiedice de a da alarma. Iute ca fulgerul, Benoit își înfundă batista în gura adversarului său întins pe covor. Ce să facă cu corpul? Trebuia să procedeze grabnic.

Deschise la întâmplare o ușă; camera era goală, și împinse corpul înăuntru.

La lumina slabă a ferestrei, putu vedea că celalt era un uriaș. Ce s'ar fi întâmplat dacă n'ar fi avut cuțitul? Inchise la loc ușa, traversă coridorul și, în clipa următoare, Simone era în brațele lui.

— „Nu mai nădăjduiam să te văd, dragule; începuse să-mi fie frică de o nenorocire.

— „N'am avut decât o mică explicație cu un individ care păzea trecerea.

— „Dar, Doamne! ești ud leoarcă!!

— „A trecut multă apă pe sub pod de când nu te-am mai văzut, draga mea, și eu am urmat curentul, răspunse el îmbrățișând-o cu pasiune. Dar să vedem lanțul de care ești legată.

Il examină cu atenție și, încetul cu încetul,

chipul i se întunecă; nu va putea să-l rupă.

Avea 2 metri lungime; unul din capete era fixat în perete, celalt înlănțuia brațul drept al șoției sale și era încuiat cu un lacăt yale. Se așează pe marginea patului și ea îl privi cu neliniște.

— „Nu-i nimic de făcut, prietene? întrebă ea cu glas tremurător.

— „Nimic, draga mea! Ar trebui cheia.

— „Ei bine! Sări pe fereastră și du-te cheamă poliția.

— „Este o soluție la care voi recurge numai în caz extrem. Aș prefera să găsesc cheia.

— „Acum vreo oră a venit aici un străin; el are cheia. Trebuie să se întoarcă în noaptea asta.

— „Mă întreb dacă n'o fi cumva prietenul meu Polonezul... ...A fost singur prima dată?

— „Da, și cred că nici afară nu-l aștepta nimeni.

— „Bine, îl vom primi noi doi, când va veni. Dacă întârzie prea mult am să mă hotărăsc să te las aici și să mă duc să înștiințez poliția".

Se așezară amândoi în tăcere, apoi, pentru a-i distrage puțin gândurile dela pericolul care i pândea, o întrebă cum se petrecuseră lucrurile. Simone îi spuse același lucru cași Denis.

Ea nu bănuise nimic până în clipa când, simțindu-se puțin cam prost, încercase zadar-

nic să deschidă fereastra. Incercase să strige pe șofer și leșinase. Când își revenise în fire, se afla lângă ea un necunoscut; mașina ieșise din oraș. Il întrebase, furioasă, cine era; omul îi răspunsese că executa niște ordine,, că o ducea la o proprietate unde avea să rămână un timp nedeterminat.

— „Și odată aici, ce ți s'a întâmplat, draga mea?

— „M'au adus în camera aceasta fără a-mi face vreun rău, m'au legat și m'au hrănit bine. Am fost îngrozită de către unul dintre locuitorii casei, un individ monstruos, cu părul roșu și barba sbuciumată, care m'a privit îndelung. Nu m'a atins, însă, și m'a prevenit să stau liniștită dacă nu vreau să mi se pună căluș și să fiu legată.

Se cutremura amintindu și de aceste lucruri și André își făgădui s'o răzbune cu primul prilej.

Ceasul brățară al Simonei arăta ora unu. In afară de sgomotul înăbușit de motor, toată casa părea cufundată în tăcere și André se întreba cu frică dacă era cuminte să aștepte atât de mult timp acolo. Nu se putea hotărî s'o lase pe Simone singură în această vizuină. Voia tocmai să-i împărtășească neliniștea lui, când auzi deschizându-se o ușă și niște voci bărbătești venind de jos.

— „Întinde-te, drăguțo, și prefă-te că dormi.

fără un cuvânt ea se supuse, iar André se așeză după ușă.

Cineva urca scara; André se pregătia să acționeze. Pașii se opriră în fața ușii și André auzi o exclamație într'o limbă străină. Era „prietenul" său din mașină care, probabil, descoperise ceva.

Benoit își închipui că se mira de lipsa paznicului. Dacă Polonezul descoperea corpul înainte de a intra în cameră, se prăbușeau toate planurile lui Benoit.

Din fericire, primul gând al Polonezului fu să se asigure că tânăra femee mai era încă acolo. Deschise ușa, intră și constată cu bucurie că prizoniera dormea. Deodată el se întoarse cu un mârâit: cineva îi pusese mâna pe umăr.

— „Finis Poloniae" spuse André în glumă, amintindu-și aceste cuvinte, dintr'o lecție de istorie.

— „Dumnezeule, bâlbâi celalt, cu buze tremurătoare.

Caşi majoritatea oamenilor simpli era și el superstițios; și auzind că-i vorbește un om pe care-l trimisese nu de mult în fundul apei, asta întrecea orice măsură. Era desigur o fantomă. I se muiară genunchii, dar nu avu timpul să se sperie mai tare: „fantoma" îi trânti un pumn în maxilar şi el se prăbuşi fără a mai scoate un cuvânt.

André încuiă uşa, scotoci cu înfrigurare prin buzunarele Polonezului şi descoperi o legătură de chei în vestă.

Erau patru: a doua pe care o încercă o eliberă pe Simone. Aceasta era încă odată uimită de iscusinţa lui.

— „Eşti admirabil, îi spuse ea, cu lacrimi în glas.

— „Să lăsăm pentru mai târziu felicitările, micuţo. N'avem timp de pierdut.

Il urcă pe Polonez în pat, şi-l înlănţui în locul Simonei.

— „Repede, Simone, sări pe fereastră, eu te urmez. Cum ajungi jos, ia-o la fugă cât te ţin picioarele spre tufişurile dela marginea drumului.

Făcu precum i se spusese. In clipa când voia s'o urmeze şi el, se auzi de jos un ţipăt înspăimântător; nişte paşi grăbiţi şi nişte voci enervate răsunară pe scară; fu ispitit timp de o clipă, să-i aştepte, dar gândindu-se bine singurul lucru de făcut era s'o urmeze pe Simone, ceeace şi făcu fără a mai pierde timp.

Ajunsese în capătul celalt al pajiştei, când auzi o voce guturală strigând:

— „Daţi drumul numaidecât curentului!

CAPITOLUL XVI

IN CARE SE PETREC EVENIMENTE LA „TURNUL ROŞU"

Dacă Polonezul s'ar fi urcat mai devreme cu cinci minute, cu un minut chiar, lucrurile ar fi mers de minune.

Dar, tocmai în clipa când pumnul lui Benoit îl culca la pământ cu o precizie aproape matematică, o altă lege de neînlăturat, trezea atenţia locatarilor casei. Ceva picură depe plafon pe masă; cei doi bărbaţi cari şedeau la masă, fiind foarte absorbiţi în conversaţia lor, nu băgară de seamă numaidecât. Unul dintre ei era omul cu părul roşu despre care vorbise Simone, celalt era un bărbat oarecare, fără nimic deosebit. Discutau politică şi apărau cu înverşunare nişte teorii anarhiste îndoelnice şi şubrede. Monstrul roşu era un Rus cu numele

'e Yulowsky; se lăuda că are multe crime pe ouștiință.

— „Cu mâna mea am împrăștiat creerii două fete ale unor membri ai Dumei, două... ar, ce-o mai fi și asta, Doamne!

Arăta cu degetul masa, pe care o băltoacă oșie creștea văzând cu ochii. In timp ce pri- ea, căzu o picătură greoaie din plafon.

— „Sânge, bolborosi tovarășul său, sânge!

Ridicară ochii: pe varul alb al plafonului se ıtindea o pată cărămizie; sângele se stre- ură, picătură cu picătură, printr'o crăpătură igustă.

Yulovsky își recapătă cel dintâi sângele re- e: era obișnuit cu felul acesta de emoții.

— „A fost ucis cineva, strigă el, repezin- u-se afară din cameră.

Mai multe uși se deschiseră, și o jumătate uzină de oameni îl urmară pe scară.

Yulovsky se duse deadreptul spre camera ı care se afla paznicul; omul zăcea într'o ăltoacă îngrozitoare de sânge, cu artera bra- ılui tăiată.

— „Este Grecul, murmură unul dintre oa- ıeni, el păzea femeea.

Se repeziră cu umărul în ușa Simonei, in- arră înăuntru și-l găsiră pe Polonez întins e pat, leșinat.

— „Banda Neagră", bâlbâi unul dintre a- stenți îngroziți.

Vocea răgușită a lui Yulovsky fu aceea care strigă:

„Dați drumul curentului" și pe care o auzi Benoit în timp ce parcurgea pajiștea.

André nu-și dădu seama numaidecât de sensul acestui ordin; nu avea decât un singur gând: să fugă cu Simone. Cu brațul petrecut în jurul mijlocului, o trăgea după el într'o cursă nebună.

Inconștient, înregistră că zgomotul motorului încetase, mai rămăsese numai o vibrație care întrerupea tăcerea nopții. Ajunseră în sfârșit în fața gardului. Din fericire, era ușor de sărit. Numai erau decât la doi metri când, deodată, o întâmplare providențială îi împiedică să sară; o umbră neagră se repezi spre ei prin gard și căzu țeapănă la picioarele lor. André se aplecă și văzu o vulpe zăcând la picioarele lor. Surprins, o atinse cu mâna și simți deodată o vie scuturătură în braț. Fără îndoială că animalul acesta era electrocutat. Și André, îngrozit, înțelese acum sensul ordinului pe care-l auzise în timp ce fugea peste pajiște. O strânse pe Simone mai tare în brațe, gândindu-se cu groază la ce s'ar fi putut întâmpla.

Dinspre casă se auzi un lătrat și sgomotul unei alergături.

— „Ce-i asta, André? murmură Simone, înspăimântată.

Benoit nu raspunse numaidecat: situaţia era disperată, remediul trebuia să fie şi el la fel.

— „Nu putem sări gardul, este electrizat. Un câine este pe urmele noastre. Eu mă voi descurca oricând. Pentru tine este foarte simplu; am să te arunc peste gard.

Simone şovăi o clipă; privirea liniştită a soţului ei o linişti, şi în afară de aceasta, prezenţa ei nu putea decât să-l stinghereaască; cel mai bun lucru era să se supună.

André măsură din ochi înălţimea; era sigur de el, însă când este vorba de o fiinţă dragă, oricâte precauţiuni nu sunt niciodată îndeajuns.

— „Haide, draga mea, spuse el liniştit. Increde-te în mine şi nu te înţepeni.

Ii trecu o mână pe după picioare, cealaltă pe după mijloc, apoi o săltă deasupra capului, cu braţele întinse, îşi luă avânt şi o aruncă din toate puterile: Simone trecu cu o jumătate metru peste gard, şi căzu în tufişurile dela marginea drumului, fără a se lovi prea tare. Abea se ridicase, şi auzi vocea soţului ei.

— „Du-te anunţă Banda, draga mea! Repede!

In clipa următoare, André dispăruse; câinele pornit în urmărirea lui era singur în luminiş şi mirosea, cu neîncredere, vulpea moartă.

Simone urmărea, împietrită, mișcările câinelui; deodată lăsă să-i scape o exclamație de groază: fiara se repezi asupra ei... pentru a cădea, în aceeaș clipă, țeapănă, la pământ. Simone o luă la fugă cât o țineau picioarele; știa că fiecare clipă era prețioasă, că viața lui André depindea de ea. Nici unul dintre ei nu avea un plan stabilit: împrejurările aveau să le determine acțiunea.

André nu știa nimic despre numărul oamenilor cari se aflau în casă; noaptea, era sigur că se va putea ascunde și să țină piept chiar și unui număr mare de adversari. Locuitorii „Turnului Roșu" ar fi fost deștepți să aștepte cuminți ivirea zorilor; în plină zi, un om neînarmat nu poate face nimic împotriva unor dușmani înarmați. Insă nici banditii nu știau nimic despre numărul și natura musafirilor nepoftiți. Eșiră cu toții afară și urmăriră îndeaproape urma câinelui. André, nemișcat, la câțiva pași de ei, asculta cu atenție; nu pierdea un cuvânt din ce vorbeau.

Își ridică gulerul și, fără zgomot, se alătură grupului. Înțelesese consemnul; să se formeze o linie de hăitași și să încolțească vânatul până va ieși la iveală.

Benoit înainta încet cu ei și, puțin câte puțin, se apropia de gard. Acum era la doi pași de omul care încheia lanțul. Dintr'o săritură

se repezi asupra lui şi-l aruncă cu putere în gard.

Tovarăşul său, înebunit şi nedându-şi seama ce se întâmpla, o luă la fugă înspre casă. Fu ajuns din urmă de către Benoit, care-i sări de gât şi-l ţinu o clipă lipit de pământ; omul capturat era François şi Benoit, fără milă pentru ucigaşul său din seara aceea, îl aduse înapoi şi-l repezi în gard. Hăitaşii ceilalţi îşi pierdură cumpătul; începură să alerge în toate părţile, neînţelegând nimic din cele ce se întâmplau.

Traseră la întâmplare şi, de patru ori, fură cât p'aci să-l atingă pe André. Unul dintre ei, gata să dea peste el, se prăbuşi, isbit de un glonte în plin piept; era prima dată când folosea André revolverul primei sale victime. Panica îi cuprinse pe toţi şi, de comun acord, fugiră spre casă şi se întruniră în salonul luminat dela parter. André îi văzu o clipă gesticulând, apoi se stinseră luminile.

Se făcu tăcere deplină în jurul său. André chibzui puţin apoi se furişă înspre tufişul cel mai des. Simone era scăpată, şi asta dorise el mai mult decât orice.

Acum, ce avea să facă?

Imprejmuirea era, desigur, un circuit închis. Nu exista oare nici un întrerupător pe fir? André se apropiă de poartă, cu faţa înspre aleea centrală. Curând aveau să se ivea-

scă zorile, şi trebuia să acţioneze grabnic. Tăcerea care dura nu prevestea nimic bun. Ce se urzea în umbră? Pericolul necunoscut era mai de temut decât un atac concentrat. Ajuns lângă poartă, îşi alese un loc de unde să poată vedea fără a fi văzut. Voia să examineze poarta înainte de a hotărî ceva. După cât se părea, poarta n'avea nimic deosebit; era dintre acelea cari se văd în mod obişnuit la intrarea multor proprietăţi de ţară; părea să fie de lemn. Sârma gardului ajungea până la cele două canaluri. Intre timp, André văzu, în afara proprietăţii, un om care se apropia de poartă. Se dădu la o parte şi-l putu vedea pe celalt sărind liniştit peste ea şi îndreptându-se spre un mic pavilion care se înălţa dincolo de alee. Deodată, André înţelese: clanţa stabilea contactul între cele două capete ale circuitului: vizitatorul neaşteptat se ferise de ea cu băgare de seamă.

Nimic nu-l împiedica să facă şi el la fel... Nimic, afară de omul din pavilion şi care putea să apară dintr'o clipă într'alta. Curând avea să crape de zi, nu mai trebuia să şovăie, Şi totuşi, André stătea nemişcat.

Toţi acei cari-l cunoşteau mai bine, ştiau cum presimţea el pericolul imediat şi nevăzut. O intuiţie mai puternică decât dorinţa de a se vedea liber îi poruncea să nu se mişte. După câetva minute de aşteptare, manevra se

repeta: un om sari peste poartă şi se îndreptă spre pavilion. Subterfugiul era limpede. André se cutremură gândindu-se cum scăpase ca prin urechile acului. Cercetând cu privirea împrejurimile pavilionului, i se păru că vede mişcându-se ceva îndărătul tufişurilor. Se ghemui în colţul cel mai întunecos al ascunzătorii sale. Cei cari săreau trebuiau să servească drept momeală pentru a-l atrage pe André în teren descoperit, urmând ca pândarii din tufiş să tragă asupra lui în voie.

Omul începu să se cațere pentru a treia oară pe poartă. André putu ţinti liniştit la picioare şi să tragă sigur în pulpa individului. Nu voia să ucidă un sportiv atât de desăvârşit.

Un ţipăt de durere sfâşiă tăcerea nopţii. Imediat începură să şuere gloanţele în toate direcţiile, în timp ce oamenii ascunşi în tufişuri apăreau din toate părţile.

Tirul încetă brusc şi Benoit auzi zgomotul unei maşini care se apropia de proprietate. Câteva clipe mai târziu lumina farurilor măturâ întunericul şi Benoit putu distinge siluetele adversarilor săi.

André îşi dădu seama că venise clipa şă-şi încerce ultima şansă. Poarta avea să se întredeschidă pentru a lăsa maşina să treacă şi el avea să se poată strecura repede pe după ea.

Omul atins de Benoit fusese ridicat de că-

tre camarazii săi în timp ce un altul sărea peste poartă și se apropia de mașina oprită la zece metri. Spuse câteva cuvinte șofeurului, apoi se înapoiă și porunci:

— „Deschideți poarta!!

Benoit era la capătul puterilor de a se stăpâni: evadarea lui nu mai era decât o chestiune de secunde.

Un om înmânușat, apăsă pe clanță: țâșni o scânteie și cele două canaturi se deschiseră. Mașina intră încet, luminând aleea. André, pregătit să se repeadă, se opri brusc: zărise în mașină trei personagii cunoscute: contele Zadova, cuviosul Téophil, Labarre și... Simone.

Nu mai putea fi vorba de fugă.

Mașina trecu și poarta se închise, restabilind contactul. Totul fusese așadar zadarnic. Bănuia că Simone, văzând o mașină pe șosea se adresase desigur ocupanților. O voce pe care o recunoscu ca fiind aceea a lui Parry străpunse tăcerea:

— „Dacă nu se predă căpitanul Benoit până în cinci minute, d-na Benoit va fi omorîtă.

CAPITOLUL XVII

IN CARE UN UCIGAŞ ESTE UCIS LA „TURNUL ROŞU"

— Ai o vitalitate nemaipomenită, dragul meu prieten, spuse Parry primindu-l pe Benoit în casă.

— „Am folosit cât am putut mai bine greşelile d-tale.

Benoit era calmat şi pregătit pentru orice eventualitate. Era dezarmat şi încadrat de doi oameni, cu revolverele pregătite, care-i pândeau oricea mişcare. In faţa lui, Simone, încadrată de alţi doi oameni, se uita la el, neliniştită. André făcea nişte sforţări uriaşe pentru a-i transmite o siguranţă de care el însuşi era lipsit. La masă, Parry îşi fuma nelipsita-i ţigară de foi, şezând între contele Zadova şi omul cu părul roşu, Rusul Yulowsky.

— „Nu-ţi pot exprima bucuria pe care am

simţit-o când soţia d-tale ne-a oprit maşina. Am înţeles numaidecât că d-ta trebuiai să fii pe aproape şi nu în fundul apei, precum îmi telefonase dobitocul de numărul zece. Dar, apropo, unde-i numărul zece?

— „Este mort, răspunse unul dintre paznicii lui Benoit; prizonierul l-a aruncat în gard.

— „Aşadar François a fost acela! murmură André fără să-şi dea seama.

Ochii Simonei păreau că vor să-i transmită ceva, dar nu-şi putea da seama ce. Deodată, Simone izbucni în râs şi se frământă pe scaun. Vorbea cu înfocare şi fără şir:

— „Trei şi cu doi fac cinci şi cu unu şase! repeta ea stăruitor.

Adunarea ar fi putut s'o creadă nebună, însă Benoit înţelese mesagiul; 3256 Passy era numărul lor de telefon al lui Ceval, şi asta însemna că Pierre era înştiinţat.

Principalul era, aşadar, acum să câştige timp. Parry nu ştia acest lucru şi acesta era norocul lui Benoit. Cum să-l ţină în şah pe Parry timp de două ore, poate chiar şi trei! De data aceasta nu mai trebuia să se aştepte la o greşeală din partea lui Parry. Acesta vorbea de câtva timp în şoaptă cu oamenii lui.

— „Crede-mă pe mine, spuse Yulowsky mai tare, o lovitură bună de baionetă este lucrul cel mai sigur.

Contele Zadova nu era convins.

— „Nu-i părerea mea, spuse el; nu uitaţi că are o bandă întreagă în spatele lui. Trebue simulat un accident.

— „Nimic mai uşor, replică Parry cu blândeţe. Imi pare rău că trebue să te omor a doua oară, Benoit, însă mă obligi d-ta. Vom combina un accident frumuşel care ne va pune la adăpost, pe noi şi casa. Doresc ca poliţia să nu-şi vâre nasul aici. Vom îndrepta pur şi simplu greşeala de aseară. Paznicul podului a văzut maşina d-tale cufundându-se în apă, însă n'a putut distinge dacă erai singur sau în tovărăşia fermecătoarei d-tale soţii. Poimâine, când vi se vor găsi cadavrele în râu, va şti că Simone era alături de d-ta.

— „Eforturile d-tale pentru a ne distruge n'au isbutit până acum, se sili să spună Benoit, care-şi da seama de situaţia lor disperată. Trebue să înţeleg că vrei să ne îneci?

— „Ba de loc, răspunse Parry. Pentru ca lucrurile să pară mai adevărate vă voi omorî înainte.

Ochii îi luceau de ură şi Benoit îl văzu pentru prima oară pe Parry exteriorizând un sentiment.

— „Nu uit că te-ai isbit cu capul de un stâlp al podului înainte de a cădea în apă, şi medicii vor găsi că moartea a fost instantanee şi nu survenită prin asfixie.

— „Planul d-tale mi se pare prost, remarcă Benoit. Ştii doar că în realitate n'am fost aruncat în pilonul podului şi paznicul a văzut foarte bine

ce s'a întâmplat.

— „Nu-ţi fie frică pentru mine, căpitane Benoit; mi-am luat toate măsurile de prevedere Yulowsky, care este aici de faţă, este foarte îndemânatec; vă va sfărâma capetele cu patul unei carabine şi iluzia va fi completă.

Benoit îşi umezi buzele uscate şi întrebă cu glas tremurător:

— „Vrei s'o omori pe Simone, aici, sub ochii mei?

— „Imi pare rău pentru ea, răspunse Parry însă sunt nevoit s'o fac.

Rusul se sculase şi scosese diferite obiecte dintr'un dulap. Se înapoiă la masă, ţinând în mână o carabină la capătul căreia era fixată o baionetă. Contele Zadova tremura de frică: una este să arunce o bombă într'o cameră şi apoi s'o ia la fugă, şi alta este să asişti la o execuţie pregătită cu sânge rece. Chiar şi nervii de nezdruncinat ai lui Parry păreau atinşi; mâna îi cam tremura când puse ţigara pe masă. Se adresă totuşi cu glas hotărît oamenilor cari intrasera în cameră:

— „In interesul nostru al tuturor, am hotărît moartea celor doi prizonieri ai noştri.

Făcu un semn şi Yulowsky înaintă, cu carabina în mână.

— „Cu cine încep, şefule? întrebă el.

— „N'are importanţă! Cu femeea dacă vrei!

Benoit voi să spună câteva cuvinte, dar nu fu

în stare. Îl văzu, ca într'un vis urât, pe Yulowsky ridicând braţul, cântărind carabina ca pentru a-şi da seama de greutatea ei şi întorcându-se deodată urlând:

— „S'a întâmplat ceva la dinam! Ascultaţi zgomotul acesta suspect!

Uşa se deschise brusc şi bucătarul anunţă înspăimântat:

— „Banda Neagră împresoară casa, sârma gardului este tăiată!

Parry sări în picioare.

Benoit se repezi asupra lui Yulowşky, profitând de panica generală. Două secunde mai târziu, când vreo duzină de siluete apărură pe pragul camerei, ele rămaseră înmărmurite: un om cu părul roşu agoniza, cu o baionetă înfiptă în corp; într'un colţ al camerei, cineva pe care abea de-l putură recunoaşte ca fiind şeful lor, atât era de schimbat la faţă de furie, călca în picioare un preot, întins pe jos. Membrii Bandei Negre dezarmară foarte uşor pe toţi cei de faţă. Parry nu era un laş; neputând să lupte, el accepta cu resemnare înfrângerea. Mâinile lui Benoit îl strângeau de gât şi începuse să-şi piardă cunoştinţa, când, deodată, i se păru că Benoit îşi slăbea strânsoarea.

Un glas de femeie se ruga, şi Parry, cu toată toropeala, recunoscu glasul Irènei. Benoit se întorsese spre ea:

— „Imi ceri mila pentru un om care a vrut

s'o omoare cu sânge rece pe Simone.

Mânia i se mai potolise şi părea să şovaie. Parry era un mişel care nu s'ar fi dat înapoi dela nimic pentru a se scăpa de ei; avea de altfel şi dovada. André ucisese pe servitor; era nedrept să-l ierte pe stăpân, şi desigur că l-ar fi zugrumat ca pe o fiară vătămătoare dacă n'ar fi intervenit singura fiinţa din lume căreia nu-i putea refuza nimic.

— „Lasă-l André, nu face una ca asta, se rugă Simone cu lacrimi în ochi.

Se uită îndelung la Parry care acum era leşinat, apoi se întoarse către prie'enii săi cari stăteau tăcuţi în fundul camerei:

— „Simone are dreptate; ar fi nedemn să-i plătesc şi eu cu aceeaş monetă. Mânia m'a orbit pentru o clipă.

CAPITOLUL XVIII

IN CARE UN MARE DEMNITAR INVAŢA FOX-TROTT

O săptămână mai târziu, stăteau doi bărbaţi de vorbă în biuroul d-lui Raoul Blanchard. Unul era însuş d-l Blanchard, celalt, ministrul Jules Hauchin bine cunooscut de publicul parizian. Niciodată, în cursul lungii sale cariere politice, nu fusese atât de surprins ca acum. Povestirea pe care i-o istorisise D-l Blanchard îl uimea în cel mai înalt grad şi stupefacţia i se zugrăvea pe faţă:

— „Dar e de necrezut, Blanchard! De necrezut! repetă el fără încetare.

— „Cu toate acestea este purul adevăr, domnule, am dovezile. Amintiţi-vă că de mult timp atrăgeam atenţia guvernului asupra activităţii cri-

minale a anumitor indivizi. Fără ajutorul neaşteptat — şi nelegal — al Bandei Negre, desigur că n'aş fi putut ajunge la un rezultat atât de rapid şi de complet.

— „Şi cine sunt membrii acestei Bande Negre? întrebă ministrul.

D-l Blanchard zâmbi şiret:

— „Aş prefera să nu vă răspund, deocamdată, la întrebare. Trebue să recunoaşteţi caşi mine că şeful lor ne-a adus servicii nepreţuite.

— „Drace, aşa-i, ar merita un loc în Parlament.

Şi ministrul examină din nou raportul care-i fusese supus.

— „Voi citi acasă, cu capul limpede, darea de seamă asupra acestei afaceri.

D-l Blanchard se instală comod în fotoliu şi spuse după un răstimp:

— „Mai sunt vreo două-trei puncte pe cari n'am reuşit încă să le lămuresc. V'am spus, cred, că acum cinci-şase zile am primit o notă scrisă la maşină, asemănătoare notelor cari mi s'au mai trimis şi altădată — am recunoscut, după anumite greşeli, că este aceeaş maşină — şi acum am descoperit că această maşină aparţine şefului Bandei Negre. Iată această ultimă notă.

Şi întinse ministrului o foaie de hârtie.

„Dacă d-l Renodat, va binevoi să se ducă în zori la „Turnul Roşu", împreună cu statul său major, va avea prilejul să contemple, moarte sau

vir, cele mai ciudate specimene ale faunei omeneşti. Ii recomand mai ales pe un misionar întovărăşit de o fermecătoare doamnă răspunzând la numele de Jeanne! Sunt eşantioanele cele mai frumoase.

„Treaba aceasta odată terminată, D-l Renodat se va putea duce într'o insulă de lângă coasta Bretonă. In această [illegible], aproape pustie, se află, în momentul de faţă, câţiva rari locuitori cari-l vor interesa în mod deosebit".

„Cu cele mai călduroase salutări".

„Şeful Bandei Negre".

— „Renodat s'a dus imediat la „Turnul Roşu" întovărăşit de zece oameni. In hall zăceau, legaţi burduf, vreo 20 de oameni; în fund, într'un colţ retras, misionarul şi femeia, d-şoara Jeanne. La etaj, dormind pe un pat, sforăia un Polonez, legat cu un lanţ de piciorul patului. Polonezul acesta a jucat un rol important în această afacere. In grădină, oamenii lui Renodat au descoperit trei cadavre; în casă zăcea un om cu artera braţului tăiată, şi un altul cu trupul străpuns de o baionetă. Şeful Bandei Negre este acela care a făcut toate aceste isprăvi, luptând cu disperare pentru a-şi salva viaţa sa şi a soţiei sale. Fuseseră condamnaţi la moarte, amândoi, de către misionar!

D-l Blanchard încruntă sprâncenele.

— „Aş da foarte mult pentru a putea pune iar mâna pe misionar.

— „Aşadar a scăpat? întrebă ministrul.

— „Să vedeţi! Renodat, vazandu-l pe Poiotte în lanţuri, l-a lăsat fără supraveghere. Insă acesta a scăpat. Cum? N'o ştiu. S'a găsit fereastra deschisă şi camera goală. Coborînd iar, misionarul şi fiica lui dispăruseră şi ei. De atunci nu s'a mai dat de urma acestor trei tovarăşi. Fuga misionarului mă mâhneşte adânc, de oarece cuviosul Teophil Labarre ascundea pe cel mai periculos bandit internaţional din zilele noastre.

Ministrul clătină din cap.

— „Şi ce ştii despre insula aceea de lângă coasta Bretonă?

D-l Blanchard zâmbi.

— „De câtva timp se constata dispariţia unor indivizi, în general indezirabili. Renodat, cercetând insula, i-a regăsit pe toţi sub paza a 20 de tineri voinici şi hotărîţi. Am interzis accesul insulei şi am adus încoace prizonierii. Insă toate acestea trebue să rămână secrete, nu trebue să transpire nimic presei.

Se opri brusc, auzind un glas voios, foarte cunoscut, răsunând îndărătul uşii.

— „Iată-l pe căpitanul Benoit, pe care l-am convocat pentru azi dimineaţă, continuă D-l Blanchard, cu o privire maliţioasă. Nu ştiu dacă-l cunoaşteţi.

— „Benoit? răspunse D-l Hauchin; un băiat foarte înalt şi de o urâţenie destul de simpatică? Mătuşa lui, spune că el este cel mai mare nebun din Paris.

Un zâmbet larg lumina chipul D-lui Blanchard când intră André.

— „Bună ziua, băiete! strigă el. Ce mai faci?

— „Bună ziua, André. Il cunoşti pe D-l Hauchin?

— „Bună ziua, Domnule! In persoana d-voastră salut pe strălucitul ministru. Aţi asistat eri la cursele dela Longchamps?

D-l Hauchin se sculă puţin cam supărat.

— „Avem alte preocupări, căpitane Benoit.

D-l Hauchin întinse mâna directorului Siguranţei.

— „Trebue să plec; bună ziua. Mi-aţi trezit curiozitatea cu privire la gentleman-ul despre care vorbeam adineauri. Vom mai vorbi noi despre el.

După plecarea lui, André scoase un suspin de uşurare, trântindu-se într'un fotoliu.

— „Bine c'am scăpat! Mă temeam că nu mai pleacă.

— „Ştii despre ce discutam, André? întrebă Blanchard.

— „Despre frumuseţea fetei băcanului sau despre preţul alunelor americane.

— „Ba vorbeam despre şeful Bandei Negre, spuse D-l Blanchard, uitându-se ţintă la André.

Pe chipul lui Benoit nu tresări nici o fibră măcar.

— „Ai fost la Deauville, zilele astea, nu-i aşa, André?

— „Intr'adevăr, dragul meu.

— „Şi nu ştii că s'a comis un furt în aparta-mentul d-tale?

— „Un furt? Cum se face că Denis nu mi-a spus nimic?

— „A! un furt fără importanţă, al cărui autor sunt eu. Ţi-am luat maşina de scris.

André se uită la el, o clipă, în tăcere, apoi articulă încetişor:

— „Înţeleg... voi trebui să dau la reparat li-tera „S" care este stricată.

— „Ţi-ai bătut joc de mine până la urmă, continuă D-l Blanchard; şi dacă nu mi-ar fi istorisit toată povestea, unul dintre locuitorii „Turnului Roşu", nu m"aş fi gândit niciodată la tine.

— „Şi ce ai de gând să faci acum? întrebă Benoit cu glas scăzut.

— „Nimic; tocmai am discutat cu ministrul chestiunea aceasta. Ne-ai adus servicii mari şi nu doresc de loc să dau publicităţii afacerea a-ceasta. Insă, Banda Neagră nu mai trebue să existe, André.

— „Ne-am înţeles, dragul meu, în fapt ea este dizolvată astăzi.

— „Mai există un lucru pe care nu-l ştiu încă: din ce cauză a înebunit Bernard Perreire?

— „I-am spus-o doar într'o zi lui Renodat la „Renaissance"; nu m'a crezut şi era, totuş, pu-

rul adevăr. Şi André istorisi încă odată povestea apoi întrebă:

— „Dar tu, prietene, cum de l-ai putut lăsa pe Parry să-ţi scape?

— „De unde ştii?

André se căută prin buzunare şi scoase un bileţel.

— „Păcat că n'ai luat amândouă cheile lacătului, căpitane Benoit, şi Vladimir este unul dintre vechii mei prieteni. Cu speranţa că ne vom mai vedea".

D-l Blanchard înapoiă bileţelul fără o vorbă.

— „Aceasta este a doua oară, exclamă Benoit, a doua oară că-mi scapă. A treia oară nu se va mai întâmpla.

— Bagă de seamă, André! Banda Neagră este dizolvată, să nu uiţi acest lucru!

Benoit ridică mâna-i uriaşă:

— „Mi-am dat cuvântul, şi-l voi ţine! Dar... s'ar putea să existe o „altă bandă".

Persoanele cari se desfătau cu dările de seamă mondene avură plăcerea să citească în „Le Jour", descrierea ultimului bal costumat al sezonului, sub semnătura D-lui Bièvre. Mai ales sfârşitul articolului era interesant:

„Pela miezul nopţii, când serbarea era în toiu, cu un tremur de groază văzurăm apărând deodată, nişte siluete negre misterioase. Prinţesa de Montevideo fu cât p'aci să leşine. Incepură să

circule, din gură în gură, şoapte despre misterioasa Bandă Neagră. Insă furăm repede liniştiţi: ciudaţii mosafiri nu erau înarmaţi decât cu nişte sticle de şampanie. La un ordin al şefului lor, făcură să sară dopurile în aer, înspre una din loji, în care se afla D-l Blanchard, şeful Poliţiei, şi D-l Jules Hauchin, ministrul de Interne. După câteva minute l-am văzut cu ochii mei pe gravul domn Hauchin învăţând cu toată seriozitatea, diferitele figuri ale fox-trott-ului, dela silueta neagră cea mai înaltă".

— SFÂRŞIT —

Incepând cu acest număr
reapare regulat

BILUNAR

COLECȚIA MASCA ROȘIE

In aceiași formă și cu
același conținut de calitate
pe care le-a avut până
la suprimarea ei

CERETI PRETUTINDENI

COLECȚIA MASCA ROȘIE

CELE MAI BUNE ROMANE
DETECTIVE ȘI DE AVENTURI

LITO. «VENUS» - BUC.